

Timothy Zahn

Pěšcův gambit

Adresa: Odbor ředitele Rodaua 248 700,
Centrum pro výzkum cizích ras, Klars

Odesílatel: Odbor ředitele Eftise 379 214,
Institut pro rozvoj teorie her, Var-4

Věc: 30. výroční zpráva, odevzdaná 12.
Tai 3829

Datum: 4. Mras 3829

Milý Rodaue,

vím, jak nesnášíte dodatky ke zprávám, které jste už vyhodnotili, ale doufám, že v tomto případě učiníte výjimku. O našem nejnovějším objevu - Pozemšťanech - jsme se v poslední výroční zprávě zmínili jen okrajově, ale mám za to, že údaje, které jsme od té doby získali, jsou natolik závažné, abychom Vás s nimi bez prodlení seznámili.

Kompletní výsledky si přečtete na přiloženém pásku, ale základním problémem je až znepokojivé množství odchylek od obvyklých vzorců chování. V mnoha směrech jsou Pozemšťané prostí, dá se říct skoro primitivní; když jsme sem poprvé Transférou dopravili několik exemplářů, většinou reagovaly ustrašeně až hystericky. A přece, na rozdíl od jiných primitivů, mají mentální a emocionální odolnost, která mě upřímně překvapuje. Takřka všichni časem strach překonali a ochotně začali proti sobě hrát hru 1. stupně. Představitost, dovednost i čirá agresivita, které při hře prokázali, jsou na tak mladou rasu nebývalé vysoké a rozhodně vybízejí k nejednomu neoficiálnímu srovnání s Chány. Nejspíš právě proto jsem se rozhodl nečekat s touhle informací až na další výroční zprávu. Prozatím jsou vázáni na svou domovskou planetu a nemohou nás tedy nijak ohrozit, ale pokud se prokáže, že jsou jen z jedné dvacítky tak nebezpeční jako Chánové, budeme se s nimi muset co nejdříve vypořádat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žádám o povolení přejít proti zvyklostem ihned do Fáze IQ (podrobný návrh je připojen k této zprávě). Vím, že u ras, které ještě neexpandují do vesmíru, to je normálně zakázáno, ale domnívám se, že je nanejvýš důležité konfrontovat Pozemšťany s již vyhodnocenými rasami. Prosím Vás o bezodkladné rozhodnutí v této věci.

Váš oddaný

Eftis

Adresa: Odbor ředitele Eftise 379 214,
Institut pro rozvoj teorie her, Var-4

Odesílatel: Odbor ředitele Rodaua 248
700, CPVCR, Klars

Věc: Dodatek k třicáté výroční zprávě

Datum: 34. Forma 3829

Milý Eftisi,

děkuji Vám za Váš dodatek. Měl jste úplnou pravdu, když jste nás upozornil na tyhle Pozemšťany; to máte ostatně v popisu práce.

Tak jako Vás, i mě pozemská rasa současně zaujala i znepokojila a naprosto souhlasím s Vaším návrhem na zahájení Fáze Ht. Kazety s úředním zmocněním přijdou jako obvykle až za několik týdnů, ale už teď máte můj neoficiální souhlas k přípravám. Plně se také ztotožňuji s Vaším doporučením, aby proti Pozemšťanům byla postavena některá z civilizací, které již vynalezly mezihvězdný pohon - snad Oly to ve nebo Fivalikové. Z Vašich zpráv vyplývá, že Olytům se naše testování přestává líbit, ale s tím si nedělejte starosti. Výsledky jasně ukazují, že pro nás nepředstavují sebemenší hrozbu. Nezapomeňte nás pravidelně informovat, zvláště pokud v oné rase odhalíte další známky cha-novských schopností.

S úctou

Rodau

* * *

*

Neproniknutelná, zářící koule bílé mlhy, která ho celých pět minut obklopovala, se rozplynula stejně náhle, jako se utvořila, a Kelly McClain se ocitl v neznámé místnosti.

Pomalu a opatrně se rozhlédl; cítil, jak mu krev buší ve spáncích. Z prvotního návalu strachu se téměř vykřičel v prvních třech minutách uvěznění, ale teď se mu z hrdla už už dral nový výkřik hrůzy. S největším vypětím sil ho potlačil. Bylo jasné, že už není ve své pracovně vedle univerzitní laboratoře s reaktorem, ale panikařením si rozhodně zpátky nepomůže.

Seděl v jakémsi půlkruhovém výklenku a hleděl dovnitř malého pokoje. Jeho židle a zhruba tři čtvrtiny psacího stolu zjevně absolvovaly onen výlet spolu s ním. Zdi, strop i podlaha místnosti byly z bronzově zbarveného kovu, bez jakýchkoli ozdob. Vpravo

i vlevo si všiml panelů, jež vypadaly jako posuvné dveře.

Sedět a tiše doufat, že to všechno před ním najednou zmizí, mu nepřípadlo jako nejlepší řešení. Cítil, že už může pomalu začít znovu důvěřovat svým nohám, a tak vstal a protáhl se patnácticentimetrovou mezerou mezi stolem a zdí výklenku. Plocha stolu končila hladkým řezem, pravděpodobně způsobeným * bílou mlhou nebo nějakou látkou v ní. Zamířil nejprve k panelu v pravé stěně, ale pokud to byly dveře, nedokázal je otevřít. Stejně se mu vedlo u druhého panelu. "Haló?" zkusil zavolat do prázdna. "Slyšíte mě někdo?"

Monotónní, kovově znějící hlas se ozval tak nečekaně, že Kelly nadskočil. "Dobrý den, Pozemšťane. Vítejte ve stryfském Institutu pro rozvoj teorie her na planetě Var-4. Pevně doufám, že na vás cesta sem nezanedala žádné nepříznivé následky."

Institut pro rozvoj teorie her?

Kellymu problesklo hlavou pár vzpomínek, útržky článků, které v posledních měsících viděl v různých časopisech a bulvárních novinách a které referovaly o údajných únosech lidí do mimozemského herního centra. Pro rozptýlení několik zběžně přečetl a zaznamenal mezi nimi určitou podobnost - pokaždé to byla dvojice lidí, které přinutili hrát proti sobě nějakou podivnou deskovou hru a pak je poslali zpátky domů. Typická kachna, jakých jsou v těchhle plátcích tisíce, myslel si tehdy Kelly.

Takže tohle musí být taky nějaký povedený kanadský žertík.

Ale odkud vzali tu bílou mlhu?

Momentálně mu přišlo nejpříhodnější hrát dál svou roli. "Bylo to docela fajn, jen trochu nuda,"

"Dost rychle jste se přizpůsobil nové situaci," řekl hlas a Kellyinu se zdálo, že v tom je stopa překvapení.¹¹ Jmenuji se Slaich. Jak říkají vám?"

"Kelly McClain. Na mimozemšťana mluvíte docela slušně anglicky. Kdo jste?"

"Stryf. Náš počítačový překladatel je velice výkonný a máme už k dispozici data od několika vašich kolegů."

"Ano, slyšel jsem. Jak si to představujete, odvléct je sem - ať už to *sem* znamená cokoli, jen kvůli hrát? Nebo je to státní tajemství?"

"Ne, vůbec ne. Chceme získat informace o vaší rase a hry jsou jen jednou z psychologických metod, které používáme."

"Ale proč s námi nekomunikujete přímo? Nebo ještě lépe - proč nepřiletíte na návštěvu?" Ačkoli by se tak rád držel přesvědčení, že je to všechno jen žert, proti své vůli tomu přestával věřit. Ten hlas - nepodobal se žádnému počítači, který kdy slyšel mluvit, ale ani lidskému hlasu - měl v sobě nepříjemně přesvědčivý tón každodenní konverzace. Kelly cítil, jak mu na čele vystupují kapičky potu.

"Mluvení nám pro náš výzkum nemůže poskytnout dostatečné údaje," nedbale vysvětloval Slaich. "Co se týče návštěvy Země, Transféra má omezenou kapacitu a my nemáme k dispozici lodě s dlouhým doletem. Nechtěl bych na Zem letět sám."

"Proč ne?" Kellyho nervy byly napjaté až prasknutí, což mu dodávalo bláznivou odvahu. "Nemůžete přece vypadat tak hrozně. Ukažte se mi - teď hned."

Hlas neváhal ani vteřinu. "Jak si přejete," ozvalo se a kus zářící stěny před Kellyho očima najednou zčernal. Hned nato se před ním objevil trojrozměrný obraz - dvounohý a dvouruký tvor, ale přitom ztělesněná noční můra. Kelly se zajíkl a zatočila se mu hlava, když se znetvořený obličej otočil čelem k němu. Otvor ve tvaru X se náhle začal kroutit. "Tak co myslíš, KeUy? Byl bych mezi Pozemšťany dost nenápadný?"

"Já - já - já," koktal Kelly přes všechnu snahu se ovládnout. Veškerou zbývající sílu už vynaložil na to, aby zkontroloval vzpurný žaludek. To stvoření před ním, to byla skutečnost - žádný maskér na světě by nesvedl udělat z člověka tohle. A na barevné hologramové promítání v takové velikosti a ostrosti si budou muset léta, ne-li desítky let, počkat... na Zemi.

"Omlouvám se, zřejmě jsem vás polekal," promluvil znovu Slaich a sáhl na malý kontrolní panel, jehož si Kelly ani nevšiml. Zmáčkl knoflík; přitom bylo vidět, jak se mu uvnitř šestiprsté ruky pohybují svaly. Obraz zmizel a zdi se vrátila původní barva. "Jistě si rád odpočinete a něco sníte," pokračoval kovový hlas. Eívefe na levé straně se odsunuly a za nimi se objevil slušně zařízený pokoj, asi tak velikosti garsonky.¹¹ Ještě pár hodin potrvá, než budeme moci začít. Dáme vám vědět."

Kelly přikývl, ještě stále nedůvěřoval svému hlasu, a vkročil do místnosti. Dveře se za ním zavřely. Asi uprostřed stála u zdi normálně vyhlížející postel a Kelly se k ní úspěšně dostal dřív, než pod ním podklesla kolena.

Dlouho ležel tváří dolů, trásl se a tiše plakal do polštáře. Tohle psychické selhání bylo zahanbující - vždycky se snažil brát všechno s klidem, jako chlap - ale pokusy aspoň navenek potlačit rozrušení ho ještě prohlubovaly. Nakonec to vzdal a nechal všemu volný průběh.

Postupem času vzlyky samy od sebe přestaly a Kelly shledal, že už je zase alespoň zčásti schopný logicky myslet. Převalil se na bok, nevědomky se přitom schoulil do prenatalní polohy, zadíval se na bronzovou stěnu před sebou a snažil se soustředit myšlenky.

Přínejmenším pro tuhle chvíli mu zřejmě nehrozilo bezprostřední fyzické nebezpečí. Pokud si dobře vzpomínal na ony bulvární články, tihle mimozemšťané si opravdu chtěli jen udělat své psychologické testy¹² a jejich absolvování posílali účastníky zase zpátky na Zem. Všechno, co se doposud dělo, tomu nasvědčovalo. Nepochybně pečlivě sledovali jeho reakce na hlas i na Slaichovu zruďnou podobu. Otrásl se při vzpomínce na mimozemšťanovu tvář a pocítil něco jako hněv. Testy netesty, rozhodně Slaichovi jen tak nepromine, že ho vůbec nevaroval, než se mu ukázal.

Teď bylo důležité neztratit rozvahu a chovat se jako poslušné laboratorní zvířátko, aby se dostal domů pokud možno bez potíží. Akdyž si přitom zachová aspoň špetku důstojnosti, tím lip.

Ani si neuvědomil, že usnul, až ho ze spánku vyrušil tlumený tón. "Ano?"

"Už je čas," oznámil mu počítačový hlas. "Opusťte prosím oddechovou místnost a odeberte se do testovacího centra."

Kelly se na posteli posadil a rozhlédl se. Do pokoje vedly jen dveře, kterými přišel, testovací centrum

muselo tedy být přes pokoj s výklenkem, za tím druhým panelem. "Odkud je druhý hráč?" zeptal se, spustil nohy na zem a zamířil k východu. "Nebo unášíte lidi ze Země jen tak, náhodně?"

"Většinou naprogramujeme Transferu na výběr z blízkosti intenzivních zdrojů energie, nejlépe jaderných reaktorů, pokud se na místě určení nějaké vyskytují," informoval ho Slaich. "Nicméně v jednom jste se zmýlil. Váš protihráč není Pozemšťan."

Kelly na okamžik strnul ve dveřích a musel se chytit rámu, aby udržel rovnováhu. Tohle nečekal. "Ach tak. Díky za upozornění. Ehm... kdo je to?"

"Olyt. Jejich civilizace je o něco vyspělejší než vaše; Olytové už vybudovali impérium b osmi planetách ze sedmi různých soustav. Podrobně jsme je zkoumali, ačkoli jejich nejbližší svět je třicet světelných let odsud."

Kelly přiměl své nohy, aby se znovu daly do pohybu. "Nejsme nakonec sousedi? Nikdy jste se nezmínil, kolik světelných let vás dělí od Země."

"Přibližně osmačtyřicet, a k Olytům to máte třicet šest. Relativně vzato, žádná velká dálka."

Když se Kelly přiblížil, dveře v protější stěně se otevřely. Ovládl pocuchané nervy a vkročil dovnitř.

Herní místnost byla malá a poměrně tmavá - jediné osvětlení poskytovala řada matně zářících červených panelů. Velkou část prostoru zabíral stůl v prostředku a na něm složitě vypadající herní deska. Zbytek zařízení místnosti sestával ze dvou židlí, z nichž jedna vypadala dost podivně. Na protější straně byly druhé dveře a v nich stál mimozemšťan.

Tentokrát už byl Kelly proti šoku obrněn. Vykročil ke stolu a shledal, že cítí spíš zvědavost než co jiného. Olyt byl přibližně o půl hlavy menší a tělo měl pokryté čímsi, co vypadalo jako velké bílé šupiny. Měl dvě nohy a dvě ruce a na každé končetině čtyři prsty s drápy. Z dolní části obličeje vybíhal rypák se spoustou zubů a černé oči nad ním se ztrácely pod huňatým obočím. Představte si bílého aligátora bez ocasu, přepásaného důstojnickým opaskem se širokou skotskou brašnou a v baretu...

Kelly a Olyt dorazili ke svým stranám stolu skoro ve stejný okamžik. Deska byla menší, než se zpočátku zdálo, mimozemšťan byl jen o málo víc než na dvě délky paže od Kellyho. Ten opatrně zvedl ruku s roztaženými prsty, doufaje, že si jeho protějšek gesto správně vyloží. "Dobrý den. Jmenuji se Kelly McClain a jsem Pozemšťan."

Olyt necouvl, ani mu neskočil po krku. Natáhl obě ruce, zkrřížil zápěstí a Kelly viděl, že drápy jsou zatažitelné. Jeho ústa se pohnula, ozvaly se zvláštní zvuky. Za vteřinu promluvil z neviditelného reproduktoru počítačový tlumočník: "Zdravím tě. Jsem Tlaymasy z rasy Olytů."

"Posaďte se, prosím," instruoval je Slaichův osobnější hlas. "Jakmile se dohodnete na pravidlech, můžete začít."

Kelly nechápavě zamrkal. "Cože?"

"V téhle hře nejsou dopředu daná žádná pravidla. Před zahájením se musíte mezi sebou domluvit na cíli a způsobu hraní."

Tlaymasy se znovu ozval: "Jaký má tohle smysl?"

"Smyslem je zkoumat interakci mezi Olytern a Pozemšťanem," odpověděl Slaich. "Jistě jste už o našem experimentu slyšel od jiných příslušníků vaší rasy."

Kelly se přes stůl zamračil. "Vy s tím už máte zkušenosti?"

"V posledních šestnácti letech se tu postupně octlo víc než sto dvacet osm z nás," informoval ho Olyt. Kelly by býval hrozně rád, kdyby uměl číst z jeho obličeje. Tón počítačového hlasu byl neutrální, ale ze samotných slov se dalo vycítit lehké podráždění. "Někteří se zmiňovali o téhle hře bez pravidel. Mě ale zajímá, o co se hraje."

"Ach tak. Jako obvykle při takovém pozorování - vítěz se smí vrátit domů."

Kellymu se na vteřinu zastavilo srdce. "Tak počkat. Kdo vymyslel *tohle* pravidlo?"

"Základní pravidla a odměnu jsme stanovili my," prohlásil Slaich.

"Ano, ale... co se stane s tím, kdo prohraje?"

"Zůstává a hraje proti novému soupeři."

"Co když vůbec odmítnu hrát?"

"To se rovná porážce."

Kelly si vztekle odfrkl, ale víc s tím dělat nemohl. *Hlavně důstojně*, pomyslel si trpce a začal se zabývat herní deskou.

Vypadalo to, že ji navrhli přinejmenším pro deset úplně odlišných her. Byla čtyřhranná a kolem jejího okraje se táhly dva pásy čtverečků v pěti různých barvách -jeden s opakujícím se pořadím, druhý zjevně náhodný. Uvnitř tohoto okraje byl šachovnicový vzor přetištěný soustavou soustředných kružnic a zprostředka paprskovitě vybíhajících přímek. Na

jedné straně stolu ležela sada průhledných desek, podobně označených, a vedle nich hromádka podpěr; na druhé byly naskládány hrací kameny nejrůznějších velikostí, tvarů a barev, dále karty, mnohostranné kostky a jakési zařízení s malou obrazovkou. "Zdá se, že jsme dobře vybaveni," poznamenal Kelly k Olytovi, který zřejmě také zkoumal hrací soupravu. "Snad bychom mohli začít tím, jakou část plochy využijeme. Řekněme ty červené a - je tohle modrá? - modré čtverečky." Ukázal Olytovi, co má na mysli.

"Dobrá," odpověděl Tlayinasy. "Teď musíme vybrat hru. Znáš Čtvrtou rovinu?"

"Pochybuju, ale možná že na Zemi máme něco podobného. Řekni mi pravidla."

Tlaymasy mu vyhověl. Podle jeho líčení to mohlo mít něco společného s go, jen s tím rozdílem, že kameny se dalo na desce omezeně pohybovat. "Docela rád bych si to zkusil," řekl Kelly, když mu mimozemšťan předvedl několik tahů s kamenem ve tvaru motýla. "Samozřejmě že budeš mít velkou výhodu, protože už jsi to hrál. Ale půjdu do toho, s dvěma podmínkami. Za prvé: útok třetí nebo čtvrté úrovně se musí hlásit jeden tah předem."

"To znemožňuje využít momentu překvapení," namítl Tlaymasy.

"Přesně. No tak, se svou praxí mi snad můžeš nechat malou výhodu, ne?"

"Tak dobrá. A druhá podmínka?"

"Nejdřív si zahrajeme jednu hru na zkoušku. Jinak řečeno, až ten, kdo vyhraje *druhou* hru, letí domů. Je to povoleno?" dodal a podíval se vzhůru, do jednoho z rohů místnosti.

"Cokoli si spolu dohodnete, platí," odpověděl Slai-ich.

Kelly se tázavě podíval na svého soupeře. "Tlaymasy?"

"Dobrá. Můžeme začít."

Kelly brzy dospěl k názoru, že to není tak těžká hra, ačkoli špatně začal a hodně dlouho se musel bránit. Tlaymasyho strategie se dala lehce odpozorovat a ke konci byl už Kelly často schopn odhadnout Olytův další tah.

"Zajímavá hra," poznamenal, zatímco sklízeli kameny z hrací desky a připravovali se k další partii. "Hraje se u vás hodně?"

"Je docela oblíbená. Naši předkové si na ní trénovali logické uvažování. Jsi připraven?"

"Myslím, že ano." V hrdle mu vyschlo.

Tentokrát se Kelly vyvaroval chyb, jež udělal na začátku cvičné hry, a když byly všechny kameny na desce, šance byly skoro vyrovnané. Hrbil se nad stolem, trápil se s každým tahem a snažil se ubránit své postavě.

A pak Tlaymasy udělal hrubou chybu, obnažil své křídlo a dal Kellymu příležitost k obchvatu. Kelly udeřil, a když se po následujících čtyřech tazích usadil zvířený prach, měl na kontě šest protivníkových kamenů - byl to zničující útok.

Najednou se ozvalo hlasité zasyčení, až Kelly nadskočil. Zvedl hlavu a vítězoslavný úsměv mu odumřel na rtech. Olyt na něj zíral, s ústy pootevřenými právě natolik, aby bylo vidět řadu ostrých zubů. Obě ruce spočívaly na stole a Kelly zaznamenal, jak se drápy vysouvají a zatahují zpátky. "Ehm... něco v nepořá-

ku?" zeptal se obezřetně a svaly se mu nervózně stáhly, připravené okamžitě zareagovat.

Chvilí bylo ticho. Pak Tlaymasyho ústa sklapla a drápy znovu zmizely. "Rozčílilo mě, jak mizerně jsem hrál. Už je to pryč. Můžeme pokračovat."

Kelly přikývl a obrátil zrak zpátky k hrací desce - už ale v poněkud zkroušené náladě. V zápalu hry skoro zapomněl, že hraje o cestu domů. Teď mu najednou připadlo, že možná krásně hraje i o svůj život. Tlaymasyho výbuch byl dostatečně jasným signálem, že Olyt se s porážkou jen tak nesmíří.

Hra pokračovala. Kelly se snažil, seč mohl, ale veškerá jeho schopnost soustředění se kamsi vypařila. Tlaymasy v deseti tazích vyrovnal předchozí ztrátu. Kelly ho v průběhu hry kradmo pozoroval a uvažoval, zdali Tlaymasyho výstup byl součástí plánu. Určitě by Kellyho nenapadl, teď, když sám byl také jen zajatcem v neznámém světě... nebo ano? Připusťme, že pro něj je čest důležitější než vlastní život a že jeho pojetí ctí nepřipouští porážku cizí rasou.

Kelly cítil, jak mu mezi lopatkami stéká pramínek potu. Neměl žádný důkaz, že Tlaymasy úmhle způsobem kalkuloval... ale na druhé straně ho nenapadal žádný přesvědčivý důvod proti. A ta jeho reakce působila velice nepřátelsky.

Rozhodování nebylo těžké. Opatrnost je matka... a tak dále - a pár dní zajetí navíc mu nijak neublíží. Záměrně se pustil do riskantního útoku, útoku, který by k úspěchu vyžadoval z pekla štěstí.

Z pekla štěstí se jako obvykle nedostavilo. Tlaymasy v sedmi tazích vyhrál.

"Konec hry," zaduněl Slaiichův hlas. "Tlayinasy, vraťte se do prostoru Transfery a připravte se k odletu. Vy, Kelly McClaine, se vraťte do oddechové místnosti." Olyt vstal a znovu Kellyho pozdravil zkříženými zápěstími. Pak se otočil a zmizel v posuvných dveřích. Kelly si s úlevou vydýchl, jakž takž uklidnil přepjaté nervy a vykročil do svého pokoje. "Na začátečníka jste si nevedl špatně," uslyšel za sebou Slaiichův hlas.

"Díky," zavrčel v odpověď. Teď, když už neměl Tlayinasyho zuby a drápy tak bezprostředně před sebou, začínal skoro litovat, že tak lehce zahodil svou šanci. "Kdy budu hrát příště?"

"Přibližně za dvacet hodin. Až se Olyt vrátí na svůj svět, Transféra se musí přeprogramovat."

Kelly už byl téměř zpátky v oddechové místnosti "Dvacet hodin?" zarazil se. "Počkejte moment." Obrátil se k výklenku, kde stál jeho psací stůl, ale neušel ani dva kroky a oslepl ho prudký rudý záblesk. "Hej!" vyštěkl a odskočil dozadu, jak ho zalila vlna horka. "Co to mělo znamenat?"

"Nesmíte vstupovat do blízkosti Transfery." Slaiichův hlas zněl zničehonic jako prásknutí biče.

"Blbost! Když tu mám den jen tak tvrdnout, chci aspoň knížky, co mám ve stole."

Chvilí bylo **ticho**, a když Slaiich znovu promluvil, jeho tón byl o poznání mírnější. "Aha. V tom případě to je v pořádku. Můžete si tam dojít." Kelly podrážděně popotáhl a opatrně vykročil. Žádné záblesky se už nekonal. Protáhl se výklenkem za **stůl**, otevřel dolní zásuvku a vytáhl tři paperbacky, které si tam schovával pro volné chvíle. V další zásuvce bylo šest časopisů, které se už dlouho chystal

přečíst, a dodatečně ho napadlo vzít si s sebou pár propisovaček a žlutý právnícký pbznámkový blok. Když byl zpátky uprostřed pokoje, poslušně ukázal svou kořist. "Vidíte? Naprosto neškodné. Ani jedna neutronová bomba."

"Vraťte se do oddechové místnosti." Šlaich jeho pokus o žert ignoroval.

Při svém soustředění na hru Kelly na čas úplně zapomněl, že zmeškal oběd i večeři. Teď se ale kručící žaludek začal hlásit o svá práva. Podle Slaichových pokynů si objednal a obdržel jídlo z automatu ve zdi. Bylo dost bez chuti, ale zahnało hlad a Kellymu se s každým soustem vracela sebedůvěra. Po večeři si vybral jeden román a natáhl se s ním na postel. Ale namísto čtení se zadíval do stropu a začal přemýšlet.

Teď už zjevně nemělo smysl si něco namlouvat - to, co se s ním dělo, byla skutečnost. Stejně tak mohl vyloučit šanci, že by se mu podařilo svým věznilům uniknout. V malém komplexu místností nenašel žádné východy mimo prostor Transfery, jejíž mechanismus byl skryt za kovovými zdmi a pravděpodobně byl pro něj stejně nerozluštitelný. Měl jen Slaichovo slovo, že ho Stryfové pošlou zpátky domů, ale jelikož totéž slíbili - a dodrželi - i v ostatních případech, neměl důvod o tom pochybovat. Pravda, pravidla hry byla tentokrát snad trochu jiná, ale z Tlaymasyho slov vyplývalo, že Stryfové už vyzkoušeli tenhle kousek na několika příslušnících jeho rasy a po příslušné době je také propustili. Otázkou číslo jedna tedy zůstávalo, zda Kelly dokáže vyhrát příští hru.

Samým úsilím se zamařil. V deskových hrách nikdy nebyl žádné eso; často vyhrával v šachu, ale

v ostatních hrách z jeho omezeného repertoáru se mu vedlo nevalně. A přece mnoho nechybělo a byl by dnes porazil mimozemšťana v jeho vlastní hře.

Notabene mimozemšťana, jehož rasa vybudovala impérium o osmi planetách. To, že se dostal tak blízko vítězství, samozřejmě nemuselo nic znamenat. Mezi svými mohl být Tlaymasy třeba na úrovni čtvrté šachové třídy, například - musel by ale být dokonalý hlupák, kdyby si vybral hru, která mu vůbec nejde. A pak tu byla Slaichova slova po hře; Stryf pravděpodobně nečekal, že si Kelly povede tak dobře. Znamenalo to, že Kelly jakožto tuctový stratég byl pořád lepší než průměrný mimozemšťan?

Pokud by to byla pravda, neměl se v zásadě čeho bát. Ať už jeho příští protihráč bude kdokoli, porazit ho pravděpodobně nedá velkou práci, zvláště když vyberou hru, se kterou ani jeden z nich nebude mít moc zkušeností. Čtvrtá rovina by se zrovna hodila, pokud ovšem nový zajatec nebude také Olyt - byla zajímavá a člověk se ji mohl poměrně rychle naučit, alespoň povrchně. Když se to tak vezme, nemuselo by být tak- marné zkusit ji udat na Zemi. Trh s hrami právě prožíval rozmach, a i když ze Čtvrté roviny asi nezbohatne, malá finanční injekce se vždycky hodí.

A vůbec... proč spěchat?

Kelly se na posteli ošil, protože ho právě napadla troufalá myšlenka. Jestli je opravdu lepší než většina mimozemšťanů, *plyne* z toho, že může odletět, kdykoli se mu zamane - stačí jen vyhrát nejbližší hru. A pokud je jeho předpoklad správný, proč se tu ještě chvíli nezdržet a nenaučit se pár dalších mimozemských her?

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu ta myšlenka zamlouvala. Pravda, bylo v tom určité riziko, ale totéž by platilo o jakémkoli jiném výdělečném podniku. A nemohlo to být zas tolik nebezpečné - *vždyť* jim jde o psychologický experiment, propánakrále! "Slaichu?" zavolal do bronzového stropu.

"Ano?"

"Co se stane, když prohraju příští hru?"

"Zůstanete tady, dokud nevyhrajete, nebo dokud neskončí testování."

Takže to vypadalo, že ho nebudou nijak trestat, když se rozhodne pořád prohrávat. Tyhle stryfské experimenty mu připadaly dost naivní. Pozemští psychologové by asi přišli s něčím rafinovanějším. Mohl z toho vyvozovat, že lidé ve strategii převyšují i Stryfy?

Zajímavá otázka, ale Kellyho teď příliš netrápila. Objevil pro sebe maličký kousek manévrovacího prostoru v přesně ohraničených podmínkách, které mu určili jiní, a to ho blažilo. Takováhle pravidla, říkal si v duchu, si nezaslouží, aby je člověk bral vážně.

A když už jsme u pravidel... Odložil knížku, skulil se z postele a zamířil ke sklápěcímu stolu. Nejdřív práce, potom zábava, předsevzal si pevně. Sáhł pro svůj blok, chopil se pera a začal načrtávat hrací desku. Čtvrté roviny a její pravidla.

* * *

**Adresa: Odbor ředitele Rodaue 248 700,
Centrum pro výzkum cizích ras, Klars**

**Odesílatel: Odbor ředitele Eftise 379 214,
Institut pro rozvoj teorie her, Var-4**

Věc: Výzkum Pozemšťanů

Datum: 3. Lysmo 3829

Milý Rodaue,

**problém Pozemšťanů nabývá stále
znepokojivějších obrysů a jsme už téměř
stoprocentně přesvědčeni, že jsme narazili
na další rasu chanského typu. Podrobnosti
obdržíte, jakmile budou všechny rozborů
ukončeny, ale chtěl jsem Vám dát vědět s
předstihem, abyste měl dostatek času
doporučit eventuální použití síly, pokud to
uznáte za nezbytné.**

Na základě Vašeho povolení jsme před osmi dny zahájili Fázi m. Náš Pozemšťan zatím hrál proti příslušníkům čtyř ras: Olytů, Fivaliků, Spromsů a Thim-fra-či. Pokaždé se dohodli na hře, kterou znal Pozemšťanův protivník, s drobnými úpravami navrženými Pozemšťanem. Jak se dalo očekávat, Pozemšťan pokaždé prohrál, ale ve všech případech ještě několik tahů před koncem stál jasně na výhru. Náš styčný odborník Slaich 898661 už na začátku přišel s myšlenkou, že Pozemšťan možná prohrává záměrně, ale jelikož je v sázce jak jeho čest, tak jeho svoboda, nebyl schopen takové chování vysvětlit. Při rozhovoru z 1. Lysmo (pásek příkládám) Pozemšťan nicméně sám potvrdil naše podezření a naznačil, že jeho motivem je zisk. Využívá našich testů ke studiu cizích her a doufá, že až se vrátí na svůj svět, podaří se mu je výhodně zpeněžit.

Nepochybně jste si povšiml podobností s chanským způsobem myšlení: touha po zisku

**i za cenu jistého ohrožení vlastní
bezpečnosti a neotřesitelná víra, že se na
základě vlastních schopností dokáže vrátit
domů, kdykoli se mu zachce. Historie nám
dokládá, že to byly právě tyto povahové rysy,
v kombinaci s jejich základními taktickými
schopnostmi, jež přivedly Chány ke zcela
neuvěřitelným výbojům. Je třeba také
zdůraznit, že Pozemšťan nevykazuje žádné
známky předchozího vojenského nebo
taktického výcviku, a proto ho musíme
považovat za typického zástupce jeho rasy.
Pokud další výzkum neodhalí v jejich
psychice takové nedostatky, které by
vylučovaly expanzi chanského typu, mám
osobně za to, že musíme co nejdříve začít
uvažovat o vyhlazení této rasy. Jelikož
přirozeně potřebujeme vyhodnotit veškerý
její strategický potenciál a jelikož testovaný
odmítá spolupracovat, jsme nuceni
poskytnout mu větší motivaci. Výsledky
by měly vnést do problému další světlo.
Zašleme Vám je, jakmile budou k dispozici.**

S úctou

Eftis

* *

Dveře se otevřely a Kelly vstoupil do testovací místnosti. Dychtivě se rozhlédl, aby zjistil, s kým bude mít tu čest tentokrát. Matná rudá světla v místnosti už zase zářila, což ukazovalo na soupeře ze světa s červeným sluncem. Když se jeho oči přizpůsobily šeru, uviděl před sebou dalšího z krokodýlovitých Olytů. "Zdravím tě," přivítal ho Kelly a na pozdrav zkřížil zápěstí, jak to odpozoroval při první hře. "Jsem Kelly McClain, Pozemšťan."

Olyt opětoval pozdrav. "Jsem ulur Achrae z rasy Olytů."

"Těší mě. Co znamená ulur?"

"To je čestný titul vyplývající z mé funkce. Velím flotile sedmi válečných lodí."

Kelly polkl. Zkušený voják. Ale co, *vždyť* nikam nespěchá a nemusí tedy vyhrát. "Zajímavé. Jste připravený?"

Achrae se posadil. "Připravený co nejlépe skoncovat s touhle šarádou."

"Šarádou? Co tím myslíte?" zeptal se Kelly opatrně a sedl si. Rozhodně nebyl odborníkem na mluvu a citové projevy Olytů, ale mohl přísahat, že tohle byl vzteklý tón.

¹¹ Jen nezapírejte," vyštěkl mimozemšťan. "Pamatuji si vaše jméno ze zprávy a vím, jak jste za Stryfy hrál tuhle hru proti jednomu z našich. Studoval jste ho jako pokusné zvíře, pak jste ho nechal vyhrát a odletět. Jak si vůbec můžete dovolit unášet Olyty..."

"Hej! Počkejte moment -já pro ně přece nepracuju. Moje lidi už taky několikrát unesli. Nejspíš kvůli nějakému psychologickému výzkumu."

Olyt ho dlouho upřeně a hněvivě pozoroval. "Jestli tomu doopravdy věříte, tak jste hlupák," řekl nakonec, už klidnějším hlasem. "No dobrá, dáme se do toho."

"Ještě než začnete, musím vám oznámit důležitou změnu v pravidlech," ozval se zničehonic Slaichův hlas. "Budete hrát tři různé hry namísto jedné a před začátkem každé si dohodnete pravidla. Ten, kdo vyhraje nejméně dvě, se vrátí domů. Poražený přijde o život."

Chvíli trvalo, než Kelly a Achraanae pochopili. "Cože?" vyjekl Kelly. "To nemůžete!" Achraanae na druhé straně stolu tiše, nesrozumitelně zasyčel. Jeho plně vysunutá drápy lehce škrábaly po desce stolu.

"Už se stalo," oznámil rezolutně Slaich. "Začněte."

Kelly vyslal k Achraanaeovi jeden zoufalý pohled a znovu se podíval vzhůru. "Nebudeme hrát o život. Něco takového je barbarství a my jsme *oba civilizovaní tvorové*."

"Civilizovaní?" Slaichův hlas byl najednou plný pohrdání. "Vy, kteří sotva dokážete vyslat loď mimo svoji vlastní soustavu, vy si říkáte civilizovaní? A váš protivník na tom není o moc lip."

"Ovládáme sféru o šířce patnáct světelných let,¹¹ připomněl Achraanae Slaichovi klidně, už se patrně zase úplně ovládal. Pres všechnu jejich prchlivost Olytům nejspíš vztek nikdy dlouho nevydržel, alespoň takové byly dosavadní Kellyho zkušenosti.

"Osm vašich světů není nic v porovnání s našimi čtyřiceti."

"Chánové prý měli jenom pět, když na vás zaútočili."

Mlčení reproduktoru bylo působivě zlověstné. "Kdo jsou Chánové?" zeptal se Kelly a jen tak tak že nezačal šeptat.

"Říká se, že to byla nepočtená, ale mimořádně agresivní rasa, která kdysi dávno Stryfy málem porazila. Slyšeli jsme tyhle pověsti od obchodníků, ale těžko říct, co je na nich pravdy."

"Pravda nepravda, rozhodně jste se strefil do černého," poznamenal Kelly. "Co vy na to, Slaichu? Má pravdu?"

"Začněte," rozkázal Slaich, aniž Kellymu odpověděl na otázku.

Kelly pohlédl na Achraanaa, jako by mu z tváře mohl něco vyčíst. Chápu Olyti, co to je blufování? "Rekl jsem, že nebudeme hrát o život."

V odpověď se mu asi deset centimetrů před obličejem rozprskla dobře známá rudá koule. Instinktivním pohybem se prudce odstrčil od stolu a překotil se 1 s židlí dozadu. Uhodil se tak, že viděl hvězdičky, v letu se rozloučil se židlí a skončil rozplácnutý na břiše na podlaze. Pomalu zvedl hlavu, viděl, jak rudý oheň dohasíná, a opatrně vstal. Všiml si, že Achraanae je také metr nebo dva od stolu a krčí se, pravděpodobně v jakémsi bojovém postoji.

"Když odmítnete hrát, přijdete o život oba." Slaichův hlas byl vyrovnaný, téměř bez emocí, ale Kellymu z něj běhal mráz po zádech. Achraanae měl pravdu - tohle nebyl žádný prostoduchý psychologický experiment. Stryfové vyhledávali potenciální nepřátele a jak Pozemšťané, tak Olytové se zřejmě dostali na seznam. A on stále ještě nenašel žádnou možnost úniku. Kelly se podíval přes stůl na Achraanaa a bezmocně pokrčil rameny. "Vypadá to, že nemáme moc na vybranou."

Olyt se pomalu narovnal. "V téhle chvíli ne."

"Jelikož je tohle utkání pro nás tak důležité," začal Kelly, když se oba znovu usadili, "navrhuji, abyste vybral první hru a nechal mi právo dílčích změn, které omezí vaši výhodu. Ovšemže se na těchto změnách musíme nejdříve shodnout. Druhou hru vyberu já a modifikace navrhneme vy."

"To zní poctivě. A co třetí partie?"

"Zatím nevím. O té se dohodneme, až na ni dojde - souhlasíte?"

Trvalo to skoro hodinu, než se domluvili na pravidlech a přizpůsobení první hry. Achraanae použil tři průhledné desky a několik podpěr a s jejich pomocí vytvořil trojrozměrný herní prostor. Hra sama byla jakousi prostorovou verzí Lodi, s pftmíšenými prvky šachu, Monopolu, a dokonce i pokeru. Kupodivu to šlo docela dobře dohromady, a kdyby nebylo tolik v sázce, Kelly by se výborně bavil. Jeho vlastním příspěvkem k pravidlům bylo malé přizpůsobení tvaru hracího prostoru, o kterém se domníval, že dostatečně změní obvyklé poziční strategie, a k tomu zavedení divoké karty. "Navrhuji ještě, abychom si to jednou vyzkoušeli, než začneme hrát na ostro," obrátil se na Achraanaa.

Olyt ho provrtával očima. "Proč?"

"A proč ne? Já jsem to v životě nehrál a vy jste ta nikdy nehrál s těmito pravidly. Vlastní hra pak bude spravedlivější, poctivější. Při druhé a třetí hře uděláme totéž."

"A - takže otázka cti?" Mimoszemšťan pohodil hlavou doprava. Bylo to přikývnutí?

"Dobrá, začneme."

I s navrženými změnami byl Pochod ke hvězdám - tak Achraanae hru nazýval - až příliš olytskou specialitou a mimoszemšťan první hru lehce vyhrál. Kelly měl silné podezření, že Pochod ke hvězdám patří k povinnému penzu na olytské vesmírné akademii, přinejmenším protože nápadně připomíná hvězdné války.

"Měl Stryf pravdu, když tvrdil, že neumíte létat ke hvězdám?" zeptal se Achraanae, když znovu sestavili herní prostor.

"Cože? Ano, to je fakt," odpověděl Kelly roztržitě, protože se už v duchu zabýval následující partií. "Máme sotva pár jednoduchých vesmírných lodí."

"To je zvláštní, protože taktiku mezihvězdného boje se učíte překvapivě rychle."

Rukou se zataženými drápy mávl nad stolem. "A je to škoda, protože jestli se vás Stryfové rozhodnou zničit, neubráníte se."

"Nejspíš ne, ale proč by to dělali? Nemůžeme je přece nijak ohrozit."

Achraanae znovu kývl směrem k herní desce. "Jestli jste typický exemplář, vaše rasa je mimořádně nadaná co se týče taktických dovedností i agresivity. S takovými schopnostmi můžete být cennými spojenci nebo nebezpečnými protivníky pro kteroukoli mezihvězdnou civilizaci."

Kelly pokrčil rameny. "Vy si tedy myslíte, že se nás budou snažit naverbovat?"

"To je dost nepravděpodobné. Stryfové mají pověst velice hrdé rasy a nějaké paktování je pod jejich úroveň. Styl, jakým zacházejí s vaší i mojí rasou, je pro ně příznačný."¹¹

Olyt byl zřejmě na ptokraji dalšího zlostného výbuchu a Kelly ho znepokojeně pozoroval. Bylo na místě změnit téma. "Ano, chápu. Začneme hrát?"

Achrae vydal dlouhé zasyčení. "Dobrá."

Od začátku to byl nerovný boj. Kelly se snažil, seč mohl, ale bylo jasné, že Olyt má mnohem lepší prostorovou představivost než on. Několikrát ztratil kámen jen proto, že si nevšiml nějakého do očí bijícího tahu, kterým ho mohl přesunout. Potil se, snažil se postupovat s rozvahou a přemýšlet víc o každém tahu. Ale nebylo to nic platné. Achrae neúprosně zatahoval smyčku a najednou, až příliš rychle, bylo všechno u konce.

Kelly se opřel ve své židli a dlouze vydechl. Nic se neděje, říkal si - musel přece počítat s tím, že prohraje, když mimozemšťan měl všechny výhody. Příští hra ale bude něco jiného. Kelly bude mít výhodu domácího hřiště a sám si vybere zbraně...

"Už jste si rozmyslel, kterou hru chcete hrát teď?" vyrušil ho z přemýšlení Achraeův hlas.

"Dejte si pohov," utrl se Kelly a nasupeně se na něj podíval. "Nechtě mně laskavě chvilku na rozmyšlenou."

Nebylo to lehké rozhodování. V šáchách se Kelly cítil zdaleka nejistěji, ale Achrae už dokázal, že je nadaný stratég, přinejmenším co se týče imitací bojových manévřů. To dělalo z šachů poněkud riskantní záležitost. V kartách zase hraje velkou roli náhoda a Kelly na svou druhou hru potřeboval co největší zvýhodnění. Slovní hry z pochopitelných důvodů odpadaly. Mlén i dáma jsou příliš jednoduché. Snad vrhací? To je opravdu dost nevojenská hra, ale Kelly v ní sám byl úplným nováčkem. A co..."

A co nějaká sportovní hra?

"Slaichu? Mohl bych dostat další vybavení? Potřeboval bych delší stůl, dvě pálky, víc světla, skákavý míček..."

"Hry vyžadující zvláštní tělesnou zručnost už svou podstatou vylučují spravedlivé měření sil," přerušil ho Slaich. "Nejsou povoleny."

"Já nic nenamítám," nečekaně se ozval Achrae a Kelly se na něj překvapeně podíval. "Zaručil jste nám, že si můžeme sami zvolit hru i pravidla, a teď je řada na Kelly McClainovi."¹¹

"My se zabýváme psychologii," odpověděl Slaich. "Nezajímá nás, kdo z vás má pružnější svaly nebo klouby. Musíte si vybrat hru, která se dá hrát s tím, co máte k dispozici."

"Je ale nečestné, když..."

"Ne, to je v pořádku, Achrae," přerušil ho Kelly a v duchu se zastyděl, že ho vůbec napadlo něco takového navrhnout. "Slaich má pravdu, bylo by to hrozně nespravedlivé. Bylo ode mě nečestné, že jsem na to vůbec pomyslel. Přijměte prosím mou omluvu."

"Nemáte se zač omlouvat," kavalírsky opáčil Olyt. "Stydět by se měli ti, kdo nás do toho zatahli."

"Ano," přisvědčil Kelly a nenávistně se podíval ke stropu. Dobrá připomínka. Achrae nebyl jeho nepřítel, jen soupeř. Skutečným nepřítelem byli Stryfové.

Jenže tohle vědomí mu momentálně nebylo nic platné.

Odkašlal si. "Tak dobře, Achrae, už jsem se rozmyslel. Té hře se říká šachy..."¹¹

Olyt rychle pochytil pravidla i základní tahy, až se Kelly divil a uvažoval, jestli mimozemšťané nemají doma podobnou hru. Naštěstí se zdálo, že pohyb jezdců je pro Olyta novinkou, a Kelly doufal, že to vyváží protivníkovu taktickou převahu. Achrae navrhl jedinou modifikaci - pěšci se mohli pohybovat jak dopředu, tak dozadu - Kelly souhlasil a cvičná partie začala.

Bylo to těžší, než Kelly čekal. Pravidlo "couvajícího pěšce" mu způsobovalo obrovské potíže, hlavně proto, že jeho mozek ho tvrdošíjně odmítal zařadit do svých strategických úvah. V patnácti tazích ztratil oba střelce a jednoho z tak drahocenných koní a Achraeova dáma mu začala šlapat na paty.

"Zajímavá hra," poznamenal Olyt po několika dalších tazích, když se Kellymu podařilo odvrátit nebezpečný útok. "Cvičil jste se v ní hodně?"

"Nijak zvlášť," odpověděl Kelly, šťastný, že si může chvíli vydechnout. "Hrál jsem jen pro zábavu s přáteli. Proč?"

"Zkouškou dovednosti v každé hře je to, jak dovedete uniknout zdánlivě nevyhnutelné porážce. Podle téhle teorie máte rozhodně mimořádné schopnosti."

Kelly pokrčil rameny. "To je nejspíš vrozené."

"Zajímavé. V mém světě se takové umění osvojuje poměrně dlouho." Achrae ukázal na desku. "Máme hru, která se téhle dost podobá, kdybych ji byl nestudoval, v několika tazích byste mi dal mat."

"Hm, ano," zamumlal Kelly. Však tušil, že to nebylo jen začátečnické štěstí, ale zároveň doufal, že se mylí. "Dáme se zas do toho, ne?"

Nakonec vyhrál, ale jen proto, že se mu zbývajícím jezdcem podařilo ukořistit Achraeovu dámu a získané výhody pak dokázal využít, aniž by sám udělal nějakou velkou botu.

"Jste připraven začít naostro?" otázal se ho Achrae, když sklidili šachovnici. Kelly přikývl a hrdlo se mu stáhlo. Teď šlo o všechno. "Myslím, že ano. Ať už to máme z krku."

Hodili si jednou z mnohostranných kostek a Olytovi připadly bílé. Zahájil královským pěšcem a Kelly odpověděl sicilskou, alespoň pokud mu jeho paměť na jména dobře sloužila. Oba hráli ebezřetně a defenzivně, v prvních dvaceti tazích ze šachovnice zmizeli jen dva pěšci. Kelly se potil, ačkoli místnost byla klimatizovaná, a sledoval, jak jeho soupeř pomalu připravuje útok, zatímco on sám maximálně posilňoval svoji obranu.

Achraeův úder přišel jako smršť. Po poslední výměně bylo na bojišti o osm kamenů méně... a Kelly ztratil věž.

Třesoucí se rukou si odhrnul z čela pramen vlasů a těžce polkl, oči upnuté na desku stolu. Nemělo smysl si něco namlouvat, byl v průšvih. Achrae ovládal střed šachovnice a jeho král byl lépe chráněný než Kellyho. Co bylo ještě horší, zdálo se, že Olyt zvládl tah jezdcem, zatímco Kelly se stále ještě potýkal se svými pěšáky. A jestli Achrae i tentokrát vyhraje...

"Jste rozrušený?"

Kelly sebou trhl a zvedl oči k protivníkovi. "Jen..." Hlas mu selhal a musel tozkusit znova. "Jenom nervózní."

"Snad bychom měli na chvíli přestat, než se budete moci lépe soustředit," navrhl Achrae.

To poslední, co byl Kelly v tu chvíli ochoten přimout, byl mimozemšťanův soucit. "Nic mi není," řekl podrážděně.

Achranae ani nemrkl. "V tom případě bych sám rád požádal o pár minut oddechu. Je to možné?"

Kelly na něho mlčky zíral a pomalu tomu začínal rozumět. Bylo jasné, že mimozemšťan přestávku nepotřebuje. Chyběl mu jenom krok, aby se mohl vrátit domů. Kromě toho, Kelly si dobfrc pamatoval, jak vypadá rozčilený Olyt, a Achranae působil naprosto opačným dojmem. Ne, odpočinek mohl prospět jedině jemu... a když se díval mimozemšťanovi do tváře, viděl, že si to jasně uvědomuje.

"Ano," řekl Kelly nakonec. "Uděláme si pauzu. Řekněme půl hodiny nebo tak nějak."

"Nemám námitky." Achranae vstal a zkrřížil zápěstí. "Jsem vám k dispozici, kdykoli si budete přát."

Strop nad Kellyho postelí byl dokonale rovný, bez jediné vypouklinky. Přesto odrážel předměty v místnosti daleko hůř, než by byl Kelly očekával. Chvilí nad tím dumal, ale nijak daleko se nedostal. Měl důležitější věci na promyšlení. Vytáhl levou ruku zpod hlavy a podíval se na hodinky. Ještě pět minut a Slaich zazvoní na malý zvonek, který je svolává zpátky do arény. Povzdechl si.

Co si má počít?

Kupodivu ho samotná partie už tak moc nevzrušovala. Sice byl stále ještě silně v nevýhodě, ale oddechový čas mu zázračně zklidnil nervy a už teď se mu v mysli rýsovaly dva nebo tři možné plány útoku. Pokud zachová chladnou hlavu, má pořád slušnou šanci, že se ze své současné pozice propracuje k výhře. A o to teď šlo především... protože jestli ano, přijde na řadu třetí hra. Hra, v níž buď on, nebo Achranae bude muset prohrát.

Kellyinu se nechtělo umřít. Napadala ho spousta vznešeně znějících důvodů, proč by měl zůstat naživu, z nichž přinejmenším jeden - fakt, že nikdo jiný na Zemi nemá ponětí o hrozbě číhající za těmihle "hrami"¹¹ - se nedal zpochybnit, ale skutečnost byla ještě prozaičtější - on prostě nechtěl umřít. Ať už bude třetí hra jakákoli, věděl, že ji bude hrát ze všech sil a jak nejlépe to půjde.

A přece...

Kelly sebou nepokojně pohnul. Achranae si přece smrt taky nezaslouží. Nejenže byl, stejně jako on, jen nedobrovolným účastníkem tohoto bláznivého klání, ale přitom ještě úmyslně zahodil ideální příležitost k výhře. Nevyužil její chvilkové paniky - třeba to byla jen naprostá podřízenost jakémusi přísnému zákonu cti spíš než přirozený smysl pro fair play, to už se Kelly asi nikdy nedoví. Ale co na tom. Pokud Kelly vyhraje tuhle partii, bude to jen a jen Achranaova zásluha.

A třetí hra...

Jak jen to spravedlivě zařídit? Vymyslet si společně hru, kterou předtím ani jeden z nich neznal? To by postavilo Kellyho přirozené taktické dovednosti proti Achranaovým získaným, takže by se snad dalo mluvit o spravedlivosti. Na druhé straně by to dalo Stryfům další příležitost pozorovat je v akci a Kelly naprosto neměl náladu spolupracovat se svými vězňiteli víc, než bylo nezbytně nutné. Achranae, jak se Kellymu

zdálo, měl na věc podobný názor. Na okamžik mu bleskla hlavou myšlenka, jak dlouho už asi Stryfové unášejí Achranaovy lidi a proč se jim Olytové nekusili postavit. Nejspíš nevěděli, kde hledat tenhle Institut pro teorii her, uvažoval, pohyby Transfery by se už ze své podstaty daly těžko vysledovat. Ale jestliže ani on ani Achranae nechtěli poskytnout Stryfům další informace, zůstávala jediná možnost - založit jejich poslední hru jen na náhodě, a Kellymu se přiči-lo pomyslení, že by se o jeho život mělo házet korunou.

Ačkoli zazvonění očekával, přece jen sebou trhl. "Je čas,"¹¹ oznámil Slaichův hlas pevně. "Vraťte se do testovací místnosti."

Kelly s trpitelským úšklebkem vstal a vykročil ke dveřím. Snad Achranae přijde s nějakým nápadem.

"Bude se vám teď lépe hrát?" zeptal se Olyt zdvořile, když znovu zasedli proti sobě.

"Ano," přikývl Kelly. "Díky, že jste navrhl tu přestávku. Opravdu jsem ji potřeboval."

"Cítíl jsem, že vaše čest vám brání o ni požádat." Mimozemšťan ukázal na hrací desku. "Pokud se pamatujete, jste na tahu."

Teď, když měl nervy znovu pod kontrolou, začal Kelly pomalu nahlodávat Achranaovo postavení, postupně vyrovnal ztráty a znovu měl možnost zaútočit. Rozhodl se, že využije přehnané důležitosti, kterou Olyt zřejmě přisuzoval dámě, a nastražil past s vlastní dámou jakožto návnadou. Achranae se chytil... a po pěti tazích Kelly ohlásil mat.

"Skvělá partie," řekl Olyt s obdivem, alespoň Kelly to tak cítil. "Ten útok mě dokonale zaskočil. Nemýlil jsem se, jste nepříjemně silný v taktice. Jednoho dne z vás budou určitě skvělí kolonizátoři vesmíru."

"Za předpokladu, že se kdy vůbec odlepíme z naší vlastní soustavy," opáčil Kelly, když sklízěl figurky. "Momentálně jsme v téhle hře jen pěšáci."

"Každý jste jednou vyhráli," rozléhl se znovu Slaichův hlas. "Přišel čas stanovit pravidla poslední hry." Kelly polkl, zvedl hlavu k Achranaovi a uviděl, že Olyt se na něj také upřeně dívá. "Máte nějaký návrh?" zeptal se.

"Nic, co by se dalo použít. Nejspravedlivější by patrně byla hra založená čistě na náhodě. Mimoto jsem se nerozhodl, co je mou povinností."

"O čem se chcete rozhodovat?"

"Zda mám přežít a vrátit se ke svým, či zda mám tuto výhodu postoupit vám."

"Škoda, že nemůžeme každý zvlášť vyzvat Stryfy na souboj," sarkasticky poznamenal Kelly.

"To by mi vyhovovalo," souhlasil Achranae. "Ale pochybuji, že by to přijali."

Dlouho bylo ticho... a pak se v Kellyho mozku zrodil nápad, v podstatě hotová myšlenka. Riskantní, ovšem - taková, že je mohla oba stát život. Ale třeba to vyjde... a jinak bude muset jeden z nich určitě zemřít. Kelly zatnul zuby a zkusil to. "Achranae,"¹¹ oslovil mimozemšťana opatrně, "myslím, že mě napadla vhodná hra. Důvěřujete mi natolik, že ji přijmete teď, ještě než vysvětlím pravidla, a budete ji ochoten hrát hned naostro?"¹¹

Olyt se na něj mlčky díval přes stůl a rypák se mu neznatelně chvěl. V dlouhém tichu Kelly slyšel jen tep vlastního srdce. Pak Achranae pomalu otočil hlavu doprava. "Dobrá. Věřím, že se zachováte čestně. Souhlasím s vašimi podmínkami."¹¹

"Slaichu? Ta pravidla, která jste nám oznámil - pořád ještě platí?" zavolal Kelly.

"Samozřejmě."

"Výborně."¹¹ Kelly se zhluboka nadechl. "V téhle hře vystupují dvě zneprátená království a nestvůra chrlicí oheň, která je obě pustoší. Tady je její podzemní doupě." Černým kamenem označil místo na stole, vzal tři průhledné desky s podpěrami a umístil je tak, jak si předem rozmyslel. "Ta dvě království se jmenují Horská říše a Srdce nížiny. Horská říše je větší, tady má střed a tudy vedou hranice." Na horní desku položil velkou červenou značku a kolem ní, ve vzdálenosti dvou políček, šest menších. Nepatrně posunul černý kámen, tak, že byl přesně pod jedním okrajem horního kruhu, a zvedl velkou žlutou značku. "Tohle je Srdce nížiny," vysvětlil a pomalu šel po povrchu prostřední průhledné desky. Kolmice mezi rovinami asi deset centimetrů, každé políčko čtyři... umístil žlutou značku osm políček od červené a čtyři od kraje. Dokonalé to nebylo, ale přijatelně přesné ano, a bude to muset stačit. "Poslední věc - tohle jsou naše armády." Do prostoru mezi dvěma královstvími vysypal tucet červených a tucet žlutých kamenů ve tvaru motýlích křídel. "Je dvojí podmínka vítězství: nestvůra musí být mrtvá a vaše království nesmí ohrožovat nepřátelská armáda. Rozumíte mi?"

"Dobrá," řekl pomalu Achraanae s pohledem soustředěným na desku. Kelly už potřetí zalitoval, že se nevyzná v mimice Olytů. "Co rozhoduje o vítězství při srážce?"

"Početní převaha plus hod kostkou." Kelly průběžně domýšlel pravidla a vytvořil systém, který umožňoval střet mezi každou dvojicí stran - a zároveň vyžadoval společné nasazení obou armád, aby byla nějaká šance draka porazit. "Přesun je vždycky o dvě políčka nebo vertikálně o jednu rovinu a táhnout se smí třeba i všemi kameny najednou," uzavřel. "Chcete se ještě na něco zeptat?"

Achraanova oči se nořily do jeho vlastních, jako by se mu Olyt snažil číst myšlenky. "Ne. Kdo začíná?"

¹¹ Já začnu, jestli vám to nevádí." Kelly se natáhl po kamenech nejbližší Olytovu království a začal je posouvat směrem od červené značky k černému kameni. Achraanae chvíli váhal nad svým tahem, ale pak následoval Kellyho příkladu a přesunul svou armádu na spodní rovinu. Dva kameny tím vystavil Kellyho případnému útoku, ten ale možnosti nevyužil a postupoval dál ve zvoleném směru. Během několika dalších tahů žluté a červené kameny utvořily souvislou hradbu kolem černého bodu.

Drak nedostal šanci.

"A teď?" Achraanae strnule seděl v židli, drápy na rukou zpola vytažené. Nestvůru zničil svým vlastním tahem, teď byla tedy řada na Kellym... a Achraanova vojsko bylo pořád ještě promíjené s Kellyho armádou. Stěží existovala zranitelnější pozice a Achraanae si to dobře uvědomoval.

Kelly se na něj sevřenými koutky usmál a pohodlně se opřel. "Tak, nestvůra je mrtvá - a ve vaší momentální pozici žádný z vašich kamenů nemůže napadnout mé království. Takže to vypadá, že jsem vyhrál."

Z druhé strany se ozvalo tlumené zasyčení a Achraanova drápy se vysunuly v celé délce. Kelly zadržel dech a připravoval se uskočit. Přece to Achraanae při

své inteligenci nemohl přehlédnout... a opravdu, drápy hned zase zmizely. "Ale ani *mému* království nehrozí nebezpečí,"¹¹ namítl Olyt. "Takže i já jsem vyhrál."

"Opravdu?" Kelly předstíral obrovské překvapení. "No to mě podržte. Máte pravdu. Gratuluju." Vzhlédl ke stropu. "Slaichu? Je to neuvěřitelná náhoda, ale ve třetí hře jsme vyhráli oba, takže myslím, že oba poletíme domů. Jsme připraveni, stačí říct."

"Ne." Tón Stryfova hlasu nepřipouštěl námitek.

Kelly jako by měl najednou v krku tenisek. "Proč ne? Slíbil jste, že kdokoli vyhraje dvě hry, může se vrátit domů. Sám jste to pravidlo zavedl."

"V tom případě ho teď měním. Jenom jeden z vás se smí vrátit. Vyberete si novou hru."

Slaichova slova se vznášela ve vzduchu jako ortel smrti... a Kelly mimoděk zarýval nehty do dlaní. Ve skutečnosti nečekal, že mu Stryfově dovolí obcházet jejich podmínky - věděl přece, že pro ně to není žádná hra. Přesto by byl čekal, že... Ale teď neměl na vybranou, musel vsadit všechno na poslední kartu. "Už nebudu hrát žádné hry,"¹¹ řekl vzdorně. "Nemám nejmenší chuť dělat pěšáka a nechat se uštvať k smrti * těmihle vyděračskými experimenty. Vlezte mi na záda."

"Nebudete-li hrát, prohrajete kontumačně," varoval ho Slaich.

"No a?" odsekl Kelly. "Stejně nakonec zlikvidujete celou Zemi, nebo ne? Takže zas tolik nezáleží na tom, kde umřu."¹¹

Chvíli bylo ticho. "No dobrá. Rozhodl jste se sám. Achraanae, přesuňte se do prostoru Transfery." Mímozemšťan pomalu vstal. Kelly skoro čekal, že bude protestovat nebo jinak orodovat za jeho život. Ale nic se neozvalo. Chvíli si Pozemšťana měřil skrze průhledné herní desky a Kelly zatajil dech. Pak, stále ještě mlčky, zkřížil zápěstí na rozloučenou a zmizel za posuvnými dveřmi. "Vy se vraťte do oddechové místnosti," nařídil Slaich.

Kelly zhluboka rezignovaně vydechl a vstal, pak rozložil konstrukci na hrací desce a uložil jednotlivé části zpátky na místo. Takže to opravdu skončilo u toho hodu korunou, proběhlo mu hlavou. Najednou pocítil strašlivou únavu. Koruna byla ve vzduchu a jemu nezbyvalo než čekat... a doufat, že Achraanae pochopil.

* * *

Adresa: Odbor ředitele Rodaue 248 700, Centrum pro výzkum cizích ras, Klars

Odesílatel: Odbor ředitele Eftise 379 214, Institut pro rozvoj teorie her, Var-4

Datum: 21. Lysmo 3829

NALEHÁVÉ

XXXXXXXX

Milý Rodaue,

je to ještě horší, než jsme očekávali, a tímto Vám dávám oficiální doporučení k úplné likvidaci pozemské rasy. Podrobně si prostudujte přiložené materiály, zejména ty, jež se týkají poslední, třetí hry. S pomocí svého taktického nadání Pozemšťan vytvořil hru, v níž on i jeho

protivník mohli společně zvítězit, z čehož jednak plyne, že dokáže spolupracovat s druhými, a dále také, že se u něj vyskytuje onen tak vzácný prvek soucitu. Ačkoli v tomto konkrétním případě mu zmíněné rysy nijak nepomohly -snad by se i dalo dokázat, že mu byly spíš na škodu - nemůžeme předpokládat, že tomu tak bude pokaždé. Nesmíme podceňovat nebezpečí, že jejich vstřícná povaha je povede k uzavření výhodného spojení, namísto aby je přivedla do záhuby. Kdyby Chánové dokázali vytvářet aliance, možná by se nám je nikdy nepodařilo zastavit.

Abychom naši hvězdné flotile usnadnili její úkol, domníváme se, že bude nutné přistoupit ke konečné psycho-fyziologické pitvě pozemského zajatce. Proto Vás žádáme o rychlé přidělení příslušných odborníků a technického vybavení. Snažte se prosím omezit administrativní průtahy na minimum - nemohu zaručit, že našeho Pozemšťana udržíme při životě víc než rok.

Eftis

* * *

První známkou toho, že Kellyho dlouhé čekání skončilo, bylo nezřetelné skřípění, jež proniklo skrz bronzové stěny oddechové místnosti. Vyburcovalo ho z hlubokého spánku, ale sotva měl čas podívat se, co se děje, když se ode dveří bíle zablesklo a vzápětí se celé vylomily ven. Vteřinu poté se místností přehnal menší uragán a Kellymu bolestivě luplo v uších, jak se prudce změnil tlak. Sotva se skulil z postele, do místnosti se vichřicí prodraly tři postavy ve skafandrech s rypákovitými helmami, a než stačil říct švec, ocitl se v obrovitém vyztuženém balónu se syčící nádrží na dně. "Kelly McClain?"¹¹ otázal se kovový, poruchami signálu zkreslený hlas ze skříňky vedle nádrže, zatímco se balón plnil vzduchem. "Jste v pořádku?"

Kellymu znovu luplo v uších, jeho tři zachránci ho obrátili na záda a opatrně ho vynesli skrze vyražené dveře. "Je mi dobře," odpověděl do skříňky. "To jste vy, Achrae?"

Odpověď přišla až asi za patnáct vteřin, olytský tlumočník se zjevně nevyrovnal strýfskému. "Ano. Jsem rád, že jsme vás zastihli ještě naživu."

Kellyho obličej se roztáhl v úsměvu tak širokém, až to muselo bolet, a určitě to bylo vidět i přes jeho plnovous. "Já taky. Kruci, ani nevíte, jak jsem rád, že jste mi porozuměl. Nebyl jsem si jistý, jestli vám to došlo."

Než se ozvala odpověď, byli už v prostoru Transfery a Kelly měl příležitost se rozhlédnout. Ve stropě, mezi kamennými stěnami, zela asi do výšky dvou pater velká rozeklaná díra. V místnosti se cílevědomě pohybovalo dalších dvanáct Olytů v bílých skafandrech podobných brnění. "Bylo to geniální. Jen jsem se bál, že mě nenechají odejít, když jsem si prohlédl hrací desku."¹¹

"Já taky - ale zřejmě jsme se strachovali zbytečně." Kelly se zazubil. Byl tak šťastný, že si zas může popovídat s přítelem. "Vsadím se o co chcete, že Strýfové ještě teď nepostřehli, co jsem vlastně udělal."

Klasický problém - pro stromy zapomněli na les. Viděli už při testech na téhle čtyřvrstvé konstrukci hrát příliš mnoho her, než aby je napadlo, že nám dvěma automaticky připomene Pochod ke hvězdám, jedinou hru, kterou jsme kdy na ní hráli. Takže mi skočili na můj výmysl s drakem a dvěma královstvími, zatímco pro vás moje značky představovaly shluky vesmírných objektů. Vsadil jsem na to, že šije spojíte s našimi mateřskými světy a s tímhle třetím a zapamatujete si poměr vzdáleností. A nezklamal jsem se."

Kelly se dostal přesně pod otvor ve stropě a Olyti právě přivazovali dvě lana k držadlům na horní části jeho balónu. "Doufejme, že celá vaše rasa umí riskovat stejně šťastně jako vy," řekl Achrae. "Zničili jsme strýfskou základnu a získali dokumenty, podle kterých sem má brzy dorazit mohutná flotila. Zahájili jsme vyjednávání s vaší civilizací, ale dosud se nám nepodařilo uzavřít spojení. Vaše svědectví je snad přesvědčivé. Počítali jsme s tím, že přinejmenším vy budete ochoten pomoci našemu štábu."

Lana se napjala a Kelly začal stoupat. "Můžu vám myslím zaručit, že na Zemi najdete spojence," odpověděl Kelly pevně. "A co se mě týče, bude mi potěšením. Strýfové se mají o nás pěšácích ještě hodně co učit."¹¹

*přeložili Viktor Janiš a Zuzana Slastná
ilustroval Alois Křesala*

James Patrick Kelly

Vězeň chillonský

Zážeh brzdících motorů jsme provedli nad Marshallovými ostrovy a klesli do ionosféry, navigační počítač našeho raketoplánu sledoval jednu z přistávacích drah Eurospace. Když jsme přelétali S třídni Ameriku, by li jsme pro útočné družice snadným cílem. Plán spočíval v tom, že oblafneme sledovací síť, aby nás považovaly za raketoplán společnosti. Django někde získal identifikační kód; jeho počítač napojený na navigátor způsobil, že se raketoplán vydával za vlastnictví německého kosmického konglomerátu Erno Raumfahrttechnik GmbH.

Ve skutečnosti to všechno byla záležitost správného načasování. Už nemohlo trvat moc dlouho, než lidé z Orbitální stanice 7, která patřila IBM, rozmotají špagety, ve které Django proměnil jejich paměťový systém, a uvědomí si, že si okopíroval KOUMESe a ukradl nákladní raketoplán. Pak se musejí rozhodnout, zda nás mají odkrouhnout hned nebo zařídit, aby nás dole očekávali zabijáci. Podle Djangova plánu jsme měli opustit raketoplán mnohem dřív, než se rozhodnou. Problémem zůstávalo, že zatím plán moc nevycházel.

Dostal nás v pořádku na výzkumnou stanici i z ní a podařilo se mu vyrvat KOUMESe bestii společnosti přímo z tlamy. Už proto bude jeho sláva mezi programátory věčně živá, i když on, sám tu třeba nebude, aby ji vychutnal. Ale ztratil svého partnera - pilota Žlutáška - a stále ještě přesně nevěděl, co vlastně ukradl. Na pankáče, který právě pustil žilou největší světové společnosti, vypadal celkem klidně. Hrbil se ve velitelském kresle šikmo ode mne a sledoval displeje na pultu autopilota. Pohvizdoval si a ťukal si prstem na pilbu, jako by právě poslouchal jednu ze svých starých džezových desek. Byl to tmavý ošklivý muž s ohryzkem, který připomínal nos, a nosem, který připomínal loket. Buď prošel omlazovací kúrou, nebo mu bylo něco přes třicet. Vůbec jsem mu nevěřila a ráda jsem ho měla ještě míň.

Já sama jsem se cítila, jako bych spolkla natvrdo vařené vejce. Zúčastnila jsem se jenom kvůli té historce, kvůli šťavnaté story. Podle zákona jsem směla jen zamířit brýle s mikrokamerami na Djanga a ptát se. Kdybych mu jakýmkoli způsobem pomohla, stala bych se spoluviníkem a ztratila novinářskou imunitu. Ale imunita novinářky by mi nebyla nic platná, kdyby se někdo pokusil raketoplán sestřelit. První dodatek byl obrovskou oporou a tak, ale nechránil třeba proti zahřátí třením při vstupu do atmosféry. Chtěla jsem se vrátit dolů na Zemi uvnitř lodi; čidla ukazovala, že teplota pláste je právě teď 1400 stupňů Celsia.

"Bude to trvat ještě dlouho?" Byla to hloupá otázka, protože jsem znala odpověď. Ale bylo to lepší než poslouchat jakot atmosféry, jak si raketoplánrazil cestu vzdušnými viry. Cítila jsem, jak ztrácím půdu pod nohama; nejráději bych řvala taky.

"Dvacet minut. Tak nebo tak." Django pozvedl pilbu. "Buď se staneme legendou nebo přispějeme ke znečištění atmosféry." Protáhl si ruce nad hlavou a pak se opět nahnul

kupředu. Ucítla jsem pach jeho potu. "Hej, tak se trochu usměj. Už jsi velká holka. Neměla by sis dělat poznámky nebo tak něco?"

"Kamera všechno bere." Dotkla jsem se mikrokamery na levém spánku a pak se s vypětím sil zašklebila, až to zabořelo. "Kromě toho je zatraceně málo pravděpodobné, že bych na tenhle výlet zapomněla." Rozhodně jsem se nechystala Djangovi dovolit, aby si se mnou pohrával. Byl příliš nadopovaný stimulanty, než aby cítil strach. Můj otec býval taky takový. Když pracoval, louskal lidi jako ořechy. A taky mi říkal, že už jsem velká holka.

Djangovi mě představil chudák Žlutášek. Poskytla jsem mu tenkrát krytí při té akci s Peniplexem. Byl opravdovým králem noci - umělec v posteli a krásný, jak jen plastika dokáže muže zdokonalit. Byl krásný, teď už to byla minulost. Když jsem ho viděla naposled, vznášel se u stropu dehermetizovaného nákladového prostoru jako osmdesátikilová mražená loutka. Už teď mi scházel.

"Rozumím, kontrolo Basilej," Žlutáškův klidný hlas zapraskal nad palubní deskou. "Letíme rychlostí 9,9 Macha ve výšce 57 000 metrů. Vypadá to celkem nadějně naplnění ve 14:22."

Probrali jsme se z bezvědomí způsobeného přetížením. Přistávací program, který napsal Žlutášek a připojil k němu svůj interakční hlasový modul, teď udržoval spojení s naším ohlášeným cílem, základnou Mulhouse v Basileji. Pokud všechno půjde podle plánu, program nás dovede až k našemu skutečnému cíli. Pokud se něco stane... no, předpokládalo se, že v takovém případě by Žlutášek improvizoval.

"Vypadnem odsud," Django se zvedl ze sedadla a sklouzl po žebříku dolů do stipjovny. Následovala jsem ho. Vytáhli jsme ze skříní skafandry a ne bez potíží si je navlékli. Ucítla jsem, jak se nahnula podlaha, když raketoplán zahájil první z "esíček", která měla zpomalit náš sestup.

Django odpojil od svého skafandru těžký batoh s vysílačkou a dýchacím přístrojem, pak rychle otrhal všechny ostatní pupeční šňůry, které teď představovaly zbytečnou přítěž. Znovu si začal hvízdát.

"Nemohl bys držet hubu?" Odhodila jsem kameru svého skafandru na hromadu.

"Ty nemáš ráda Fatse Wallera?" V jeho zahihňání zazněl chemický podtón. *"I've Got a Feeling 'm Falling*, je to fantastická melodie." A pak začal zpívat; jeho hlas připomínal rozrachanou převodovku.

Zatímco jsme se elegantně snášeli k horám Švýcarské Jury, Žlutášek uklidňoval Basilej. "Žádný problémy," protahoval líně hlas mrtvého muže. "Náká porucha na počítači. Mám záložní. Můj drahoušek z výprodeje je v normě. Jenom nepouštějte na dráhu turisty a uvidíme se za deset minut."

Vypnula jsem mikrokameru - nemělo smysl plýtvat bateriemi a kapacitou disku na záběry vnitřku skafandru - a sáhla po helmě..

"Myslím, že jsem se do tebe zakoukal, Vočko," Django mi poslal vzdušný polibek. "Nezapomeň se přiokrčit, jako kachnička, vis?" Zakvákal a zamával rukama jako křídly. Nasadila jsem si helmu a přitáhla závěr těsnění. Bylo to úleva, když jsem nemusela poslouchat jeho žvanění; vysílačky interkomů jsme vypnuli, abychom neusnadnili zabijákům zjištění naší polohy. Podal mi jeden z tenkých balíčků plachetní padákové fólie, které jsme propašovali na Stanici 7 a pak z ní ven. Prostrčíja jsem ruce postrojem a přitáhla přezky vpředu. Stále ještě jsem tlumeně slyšela Žlutáškův hlas, jak mluví ke švýcarským letovým dispečerům. "Ne, Basileji, nepotřebuji doprovod. Začínám závěrečnou sekvenci navádění."

V té chvíli jsem ucítila, jak předek letounu prudce zamířil dolů. Raketoplán se vrhl přímo k vrcholku hory Mont Tendre, výška 1679 m. Skrčila jsem se ve vzduchovém uzávěru za Djangem, sklonila hlavu na prsa a jazykem zapnula páčku ovládání pancíře umístěnou v helmě. Skafandr z termovláken ztuhl a najednou se ze mne stala nárazuvzdorná socha neschopná pohybu. Začala jsem odpočítávat od tisícovky, bylo to lepší než naslouchat šílenému bušení srdce. Devět set devadesát devět, devět set devadesát osm, devět set...

Vzpomněla jsem si, jak se Žlutásek usmál, když mi včera večer po příletu na sedmičku rozepínal halenku. Seděl na kavalci jen ve spodkách. V té chvíli jsem ještě nebyla rozhodnuta, že natočím jejich podnik; stále ještě se mne snažil přesvědčit. Ale slova nebyla jeho silnou stránkou. Když jsem se otočila zády, stáhl mi halenku z ramen a vyvlékl mi z ní ruce. Chvilí jsem jen tak stála a dívala se jinam. Pak mě uchopil v pase a přitáhl si mě do klína. Ucítila jsem, jak mě kudrnaté chlupy na jeho hrudi šimrají na zadech. Seděla jsem tam polonahá, tvář mě pálila a věděla jsem, že jsem až po uši v průšvih. Políbil mě na ucho a pak mě omráčil tím svým pomalým texaským přízvukem. "Podívej, kotě, jediným důvodem, proč ještě nikdo nevyskočil z raketoplánu, je to, že nikdo, kdo fakt musel skočit, neměl po ruce padák." Vždycky jsem měla slabost pro chlapy, kteří tvrdili, že si nemusím dělat starosti.

Byli jsme ve vzduchovém uzávěru pěkně namačkání a měla jsem hlavu dole, takže jsem ani neviděla odpálení pokjopu. I když byl skafandr přepnutý na pancír, cítila jsem se jako srdce ve zvonu katedrály. Raketoplán se otfásl a výbuchem, který byl jeho posledním povzdechem, nás vyplivl do oslepujícího alpského odpoledne.

Musím přiznat, že ze skoku si už moc nepamatuji. Vím, že jsem vypnula pancír, abych mohla řídit padák, který se automaticky otevřel. Měla jsem spoustu práce s tím, abych neztratila Djanga z dohledu a dostala se dolů co nejrychleji, aniž bych se napíchla na strom nebo roztříštila o skálu. Tak jsem propásla šanci stát se jediným žijícím očitým svědkem jedné z divácky nejvděčnějších leteckých katastrof jednadvacátého století.

Chtěli jsme seskočit do průsmyku Col du Marchairuz asi sedm kilometrů od Mont Tendre, než se kolem začnou rojit vznášedla pátračů. Viděla jsem, jak Django zmizel v houštině uschlých platanů, a napadlo mne, že se pravděpodobně zabil. Neměl jsem čas dělat si s ním starosti, protože země se ke mne řítila jako ve zlém snu. Zahlédla jsem cestu a zamířila k ní, ale zachytil mne vítr a smýkl mnou asi pět metrů nad chodníkem. Dopadla jsem na druhé straně a padák mě táhl k obrovskému útesu. Těsně před pádem jsem zapnula vypínač pancíře. Znovu zazněl zvon a vyrazil mi dech. Tentokrát oznamoval, že jsem přistála. Kdybych neměla helmu, snad bych ten kus vápence políbila.

Rozepnula jsem rychlouzávěry, baldachýn padáku se rozvlnil, chvíli se ještě smýkal po zemi a pak se omotal kolem stromu. Vyklouzla jsem ze skafandru a pokusil jsem se zorientovat. V průsmyku Col du Marchairuz bylo chladno, jen něco nad nulou, a neuvěřitelně ticho. I když jsem měla na sobě běžné izotopláky, na rukou a za krkem mi naskočila husí kůže a zachvěla jsem se zimou. Ticho toho místa mi šlo na nervy. Znovu jsem ztrácela kontakt, měla jsem skluz; různých prostředí bylo v tak krátkém čase zatraceně mnoho. Stará historie. Ráda jsem žila rychle, balancovala na samém vrcholku adrenalinové vlny, kde nebyl čas na přemýšlení, jen přežít dnešek a do háje se zaprášenou minulostí i nejistou budoucností. Ale nic netrvá věčně, skutečně nic. Spadla jsem s nebe jako nějaký průmyslový spad; zdálo se, že mne krajina sama odsuzuje. Hory nezajímala firemní tajemství, která Django ukradl, nebo ztřeštěná reportáž, kterou dávám dohromady, aby si nějaká stará škatule užila ve středu trochu vzrušení u kabeldvy. Riskovala jsem život pro trochu špíny a šanci v hlavním vysílacím čase; skály se musely nad mými motivy vážně zamyslet. Byly tak tiché.

"Vočko!"¹¹ Django seskočil se skály na silnici a klusal ke mně. "Jsi v pořádku?"

Přikývla jsem. Nechtěla jsem, aby viděl, jak blízko jsem měla k úplnému zhroucení. "A ty?"

Měl na tváři dlouhý škrábanec a klouby otlučené do krve.

"Prošel jsem se. Zamotal jsem se do stromu. Padák se zachytil - musel jsem ho tam nechat."

Znovu jsem přikývla. Zastavil se a zvedl můj skafandr. "Necháme to tu a půjdeme."

Civěla jsem na něj a měla chuť se na všechno vykašlat. Nasbírala jsem dost na pořádnou story a Djanga jsem už měla plné zuby.

"Teď se na mne přece nezačneš zlobit, Vočko." Sbalil skafandr a nacpal ho do trhlíny ve skále. "Pokud družice zaznamenaly náš skok, budou za chvíli hory plné zabijáků - a to nemluvím o švýcarské armádě, která nám nenechá ani škvíru." Hodil mou helmu z útesu a začal sbírat padák. "Tou dobou už budeme pryč."

Zapnula jsem kameru a natočila třicet sekund, jak ukrývá padák. Už jsem neměla k dispozici zdaleka celý disk a napadlo mne, že bych měla začít šetřit. V jednom měl pravdu; nebyl čas na řeči. Kdyby nás chytili zabijáci, zkonfiskovali by mi disky a mí právníci by si je museli vybojovat. Nemohla bych Jerry Macmillanovi z Infoline nabídnout víc než jen mluvící hlavy a text. A Švýcaři si navíc ještě nerozmysleli, jaký postoj zaujmou ke špiónážní žurnalistice; klidně jsem mohla skončit i ve vězení. Ale jak jsem se rozhýbala, začala jsem se cítit lépe. Tím chci říci, že jsem necítila nic.

Nejbližším městečkem byl St. George asi čtyři kilometry směrem dolů po drolicí se horské stezce. Vyrázili jsme poklusem a skončili jsme u plahočení, při němž jsme stěží popadali dech. Cestou se Django zastavil u horské bystřiny a smyl si s obličejů krev. Pak mě překvapil - a sebe nejspíš taky - tím, že se pozvracel. Když se ke mně opět připojil, třásl se; ten šílený Django byl nakonec možná taky člověk. Vypadalo to na velkou reportáž. Napůl vážně naznačil před mikrokamerou, že omdlévá a já přestala točit.

"Jsi v pořádku?"

Kývl, minul mne a potácel se po cestě dál.

St. George patní mezi strašidelná městečka, která Švýcaři se svou tradiční pečlivostí uchovávají netknutá, jako by čeká-

li, že lesy a vinice jednou vstanou z mrtvých a turisté se vrátí, aby byli svědky toho zázraku. Možná mají pravdu; na rozdíl od ostatních Evropanů se Švýcaři ještě nevzdali svého alpského území deptaného kyselými dešti, dokonce ani nešťastného kantonu Vaud, který hodně utrpěl díky radioaktivnímu spadu po jaderném bombardování Ženevy. Zastavili jsme se na mýtině osázené novými sandozskými pseudojedlemi, které přehlížely rezavě zabarvené střechy. Nedalo se odhadnout, kolik lidí ve vesnici zbylo. Najisto jsme věděli jen, že poštovní úřad má stále ještě otevřeno.

Djangovi trvalo dlouho, než popadl dech. "Měl bych pro tebe návrh," řekl.

"Jdeme dál, Django. Návrhy si nech pro dívky."

Zavrtěl hlavou. "Celý se to sype... Já nemůžu..." Zhluboka se nadechl a hlučně vyfoukl vzduch. "Přiberu tě. Dostaneš třetinu, Žluťáskův podíl."

Podle amerických zákonů, které jsou ve věci špiónážní novinářiny pořád ještě trochu neúplné, jsem ho v té chvíli měla složit. Nejlépe kopnout do koulí a s křikem pádit na místní četnickou stanici. Ale mikrokamera byla-vypnutá, nikde žádní svědkové a já stále ještě nevěděla, co je KOU-MES zač a proč ho Django chtěl. "Ať to počítám, jak chci, jsme jenom dva," odpověděla jsem. "Třetina mi připadá trochu málo."

"Budeš potřebovat zbytek století, abys utratila, co ti nabízím."

"A když mě chytanou, strávím zbytek století na trestanecké farmě v lowě." Tedy pokud mi zabijáci ještě předtím nevyráží z hlavy zásuvky. "Zapomeň na to, Django. Nejsme na tom stejně. Já se jen dívám - hlavní roli hraješ ty."

Nevím, co jsem vlastně čekala, ale rozhodně jsem netušila, že se rozbere. Možná, že byl taky trochu v šoku. Nebo už možná konečně začínal brzdit po dvou dnech, kdy jel se stimulanty na doraz.

"Ty nechápeš, že to sám nedokážu? Ty prostě musíš - vždyť ani nevis, c'ddmítáš!"

Napadlo mě, že bych ho mohla pumpnout o další informace, ale vypadal, že už se blíží kritické meze. Nechtěla jsem zažít výbuch. "Já ti nerozumím, Django. Všechnu těžkou práci jsi udělal. Zbývá ti jediné jít na poštovní úřad, vyzvednout si svou zprávu a zase odejít."

"Ty to nechápeš." Oběma rukama se chytil za hlavu. "Nechápeš, že to byla Žluťáskova práce!"

"Noa?"

"No a!" Celý se třásl. "*Já neumím francouzsky!*"

Musela jsem sebrat všechny síly, abych se nerozesmála. Kdybych tohle dostala na disk, měla bych hlavní vysílací čas jistý. Zločincův mozek při práci! Ten pošahaný pankáč znasilnil největší světovou společnost, rozflákal ukradený nákladní raketoplán a měl starosti, zda bude na obyčejném švýcarském *bureau de poste* vypadat jako běžný *touriste*. Byl jsem z něj úplně hotová.

"Tak jo," začala jsem vyjednávat, "dobře, uděláme kompromis. Jen tentokrát. Hmmm. Máš oheň?" Vytáhl kapesní laser značky Mitsubishi. "Oukej, tak to uděláme takhle. Já začnu točit a zahrajeme malou komedii pro naše diváky. Budeš mi vyhrožovat, řekneš, že mi vypálíš jméno na čelo, když nebudu poslouchat. Tak bych mohla vyzvednout zprávu a nestanu se přitom spoluviníkem. Alespoň doufám. Až to vyřídíme, můžeme si později pohovořit obchodně, oukej?" Nevěděla jsem, zdali by to obstálo u soudu, ale nic jiného

jsem v té chvíli nedokázala vymyslet. "A snaž se, ať to vypadá pořádně!"

Tak jsem natočila pár minut toho, jak mi Django vyhrožuje a pak jsme sešli dolů do St. George. Váhavě jsem vešla na poštu, otočila jsem se, získala krásný záběr Djanga, který se motal na chodbě, a pak schovala brýle s mikrokamerou do kapsy. Úřednice byla neklidná žena s vyzábělým obličejem, která působila dojemem, že si celý život přála být někde jinde. Vrhla jsem se na ni se svou příšernou čtyřkovou francouzštinou.

"Bonjour, madame. Y a-t-il des lettres électroniques pour D.J. Hack." ^

"Hack?" Žena se zavrtěla na židli a upřela na mne podezíravý pohled. "Comment cela s'écrit-il?"

"H-A-C-K."

Naťukala jméno na klávesnici svého terminálu. "Oui, la voici. Tapez votre autorisation a la machine." Naklonila se kupředu a ukázala okénkem na numerickou klávesnici po mé pravici. Chvilí jsem měla dojem, že se bude dívat, jak vyťukáván rozpoznávací kód, který mi dal Django. Slyšela jsem ho pokašlávat v chodbě za sebou a úřednice se opět usadila na své židli. To měla kliku. Poštovní terminál předl a vrčel asi deset sekund a pak se ve šterbině nad klávesnicí objevila s lupnutím zapečetěná obálka s vytištěným textem.

"Vous etes touristes americaines." Podívala se za mne a zamávala Djangovi, který vykoukl ze dveří. "Baseball Yankees, ha - ha." Najednou jsem dostala strach, že vtrhne dovnitř s planoucím laserem, aby měl jistotu, že nezůstane naživu žádný svědek. "Avez-vous besoin se une chambre pour la nuit? L'hotel est fermé, mais..."

"Non, non. Nous sommes presses. A quelle heure est le premier autobus pour Rolle?"

Povzdechla si. "Rien ne va bien. Tout va mal." Ta všetečka mluvila spis k sobě než ke mně. Měla jsem sto chutí jí říct, jaké měla štěstí, že se Django nerozhodl na místě ji zabít "Quinze heures vingt - deux."

Asi dvacet minut - stále ještě jsme dodržovali časový rozvrh. Poděkovala jsem jí a šla jsem trochu zchladit Djanga. Překvapilo mě, že se směje. Takové zvraty nemám moc ráda. Django byl v takovém stavu, že časem muselo dojít i na nějaké nepříjemné překvápko. "To jsem moh udělat taky," řekl.

"Ale neudělal jsi to." Podala jsem mu dopis a pak jsme ustoupili do postranní uličky s výhledem na náměstí.

Veřejná i neveřejná ekonomika všech zemí se shoduje v názoru, že švýcarská elektronická pošta je stále tou nejbezpečnější na celém světě. Musí být; všechny švýcarské banky od pěti největších až k těm malým tento systém používají pro své transakce a to je pěkný balík. Jakmile systém PTT vytiskl Djangovu zprávu, zničil všechny záznamy o ní. Dokonce i tak byla zpráva zašifrována a Django ji musel vložit do svého náramkového počítače, aby zjistil, co obsahuje.

"Co to má znamenat?" Přehrával šiji znovu a já pohlížela fascinována slovy, která se objevovala na drobném displeji náramkového počítače.

*"Lemanské jezero pod zdmi Chillonu,
o tisíc stop níž se jeho vody vzpínají,
na bělostný kámen se vrhají v marné snaze..."*

"Tomu se říká poezie, Django."

"Já vím, jak se tomu říká! Chci jenom sakra vědět, co to má společného s naším podnikem. Půl světa se chystá vyrazit mi zásuvky z hlavy a ten sračka mi posílá básničky." Tvář mu

zrudla až do odstínu, jakým se honosí beaujolais, řval tak, že ho museli slyšet až ve Francii. "Kam mám sakra jít?"

"Mohl bys chvilku držet hubu?" Poklepala jsem mu na rameno a on zděšeně-vyskočil. Když sáhl po laseru, myslela jsem, zeje po mně. Ale jen hodil dopis na dláždění a spálil ho.

"Jdi se bodnout."

"Lemanské jezero," řekla jsem pomalu, "Francouzi mu říkají Ženevské jezero. A Chillonje hrad. V Montreaux, Jsem si skoro jistá, že to je úryvek z básně *Vězeň chillonský* od Byrona."

Chvilí o tom přemýšlel a kousal se do spodního rtu. "Montreaux." Přikývl; znovu vypadal jako člověk. "Hm - oukej, tak Montreaux. Ale proč si musí hrát na básničky, když už málem mají zabijáci moje zásuvky v drápech? Poezie - co si vůbec o nás myslí? Já o poezii nevím vůbec nic. A Žlutásek četl jenom příručky. Pro koho tedy ta zpráva byla?"

Špičkou boty jsem rozhrnula popel. "To by mě taky zajímalo." Chladný vítr rozfoukal popel a já se zachvěla.

Samozřejmě jsem se mylíla Chillon nebyl v Montreaux ale v blízké obci Veytaux. Od chvíle, kdy jsme vypadli z raketoplánu, do momentu, kdy jsme došli k zabarikádovanému mostu přes vodní příkop Chillonu plný zpěněné špíny, nám to trvalo něco přes šest hodin. Všechny přípoje jely jako podle švýcarských holinek; poštovní autobus do městečka Rolle na severním břehu Ženevského jezera, vlak do Lausanne, kde jsme přestoupili na lokálku do Montreaux. Nikdo nás neodhalil a Django se pohroužil do jakéhosi únikového tranzu, se strnulým pohledem rozjímal nad svým odrazem ve okenním skle. Když jsme přijeli, nádraží bylo opuštěné. Montreaux kdysi bylo nejpopulárnější rekreační oblastí u Ženevského jezera, ale turisté sem přestali jezdit už dávno. Pravděpodobně je odradily pověsti, že jezero je stále ještě po ženevském bombardování nebezpečně zamořeno - což byla přes všechno ujišťování Bernu o pravém opaku bezpochyby pravda. Nakonec jsme ještě pár kilometru tmavým městečkem ujeli stopem a hledali přitom cestu ve svito měsíce, který byl právě v poslední čtvrti.

Mimochodem, Byron se mýlil také. Nebo alespoň už poněkud zastaral. Chillonské opevnění už dávno nebylo bělostné. Bylo zčernalé ohněm a poseté jizvami po laserových zásadách; většina severovýchodní zdi byla v troskách. Během nepokojů po bombardování tu muselo dojít k boji s použitím střelných zbraní. Zámek byl postavena skále asi dvacet metrů od pobřeží. Ovládal cestu vybudovanou na úzkém pruhu země mezi jezerem* a strmým horským svahem.

Django zaváhal před bariérou na dřevěném můstku, která bránila přístupu ke hradu. "Něco tu smrdí," poznamenal.

"Chceš říct, že ty voníš jako růžička?"

"Myslím celou tuhle záležitost. Poezie byla dost zlá, ale tohle..." ukázal na drolíci se věže Chillonu, které smutně přehlížely měsícem zalitou hladinu vody, "tohle jsou pohádkové trosky. Co si ten mizera o sobě myslí? Že je hrabě Drákula?"

"Možná opravdu je. Jediným způsobem, jak to zjistíš, je zaklepat na dveře a..."

Světlo na druhé straně mostu se rozsvítilo. Bránou Chillonu vyskákali pár přerostlých hracích kostek na nožkách s péry.

"Jen klid, Django," řekla jsem. Držel v ruce laser. "Dej jim šanci."

Oba péráci byli bílé kostky z umělé hmoty o straně asi půl metru; tečky tvořila čidla. Nohy se natahovaly a zasouvaly;

kulatá gumová chodidla dopadala na dřevěnou podlahu unisono každou sekundu. *Mlásky - mlasky - mlask*.

"Oči na stopkách." Na každé ze stěn obrácené k nám bylo jen jedno čidlo. Django se tiše a odporně zasmál, pak přehodil nohu přes zábradlí a vkročil na most.

Péráci přiskákali až k němu a chvíli se ještě na místě pohupovali, jako by si ho prohlíželi. "Lituji," řekl nejbližší pérák příjemným mužským hlasem, "ale hrad už není otevřen pro veřejnost."

"Podívej, mizero," Django ignoroval péráka a zahrozil laserem směrem ke vratům na druhé straně mostu. "Už jsem toho prožil příliš mnoho, než abych si tady hrál s tvými zatracenými dálkově řízenými roboty, rozumíš? Chci s tebou mluvit osobně - teď - nebo odcházím."

"Nejsem řízen na dálku." Hlas prvního péráka zněl rozhořčeně. "Jsem nezávislá jednotka schopná samostatných akcí."

"Jdi se bodnout." Django prudce zapíchl prst do kláves náramku a počítač vydal vysoký kvílivý zvuk obsahující kód. "Tak teď víš, kdo jsem. Co bude dál?"

"Tudy, prosím," řekl vedoucí pérák a odsákal zpět k bráně. "Prosím nefotografujte a nefilmujte bez písemného povolení."

Poznámku jsem vztáhla na sebe a vůbec se mi nelíbila. Přelezla jsem barikádu a následovala Djanga.

Než jsme prošli vnějším opevněním Chillonu, druhý pérák spustil výklad. "Už při vchodu si povšimnete věže po vaší levici. Pevnostní věž, která ovládá vstup do hradu, byla původně postavena v roce 1402 a rekonstruována po zemětřesení v roce 1585." *Mlásky - mlask*.

Ohlédla jsem se na Djanga. V šeru jsem viděla, jak se nedůvěřivě šklebí, zatímco robot odříkával svou roli.

"Procházíme komplexem brány. Ohlédněte se prosím na vnitřní stranu východní zdi. Sluneční hodiny na ní byly ve dvacátém století zrestaurovány z originálu pocházejícího až z období savojského. Latinský nápis *Sic Vita Fugit* na hodinách lze přibližně přeložit jako *Tak ubíhá život*."

Vešli jsme na malé tmavé nádvoří. Uslyšela jsem šplouchání vody a stěží rozlišila obrysy kašny. Péráci rozsvítili průchod na další a větší nádvoří a pak do jedné z nepoškozených budov. Bez námahy zdolávali schody; musela jsem si pospíšet, ale stejně jsem vešla do Velké hodovní síně jako poslední. Byl to tak krásný a neobvyklý pohled, že jsem se zastavila nápfahu; instinktivně jsem se pokusila zapnout mikrokameru. Uslyšela jsem dvě varovná pípnutí a pak tiché chrupnutí. Kontrolka změnila barvu ze zelené na červenou a pak zhasla.

"Nedostala jste povolení," poznamenal muž, který seděl za stolem a čekal na nás. "Ale stejně pojdte dál. Už je čas, abych se na to ještě jednou podíval - pouštím si to celé odpoledne." Zasmál se a kývl směrem k plochému displeji opřenému o mísu syrové zeleniny stojící na obrovském ořechovém stole. "Ach Bože! Je to až děsivé, dívat se, jak lidská duše stoupá k nebesům."

Django se nedůvěřivě natáhl po displeji. Zvedla jsem se na špičky a nakoukla mupřes rameno. Triceticentimetrová obrazovka neukázala raketoplán pořádně a satelitní záběr ochudil podívanou na ztroskotání letounu o velkou část dramatického dojmu. Přesto byla ohnivá koule, která rozkvetla na Mont Tendre, oslnující; Django si při pohledu na ni zavýskl. Záblesk vystřídala hlava mluvící spisovnou němčinou a pak detailní záběry místa katastrofy. Vše, co zbylo z raketoplánu, by se vešlo do košíku na piknik.

"Co říká?" zeptal se Django a obrátil obrazovku k hostiteli. "Že taková bouračka tu nebyla od pětapadesátého. To z vás dělá hvězdy, ať jste kdokoli." Hostitel pokrčil rameny. "Za chvíli řekne, že jste pravděpodobně mrtvi."

Hodovní síň byla vyzdobena dřevem a kameny. Strop tvořila jediná obrovská nádherně vykládaná klenba. Hlavním klenotem smě však byl snad deset metrů dlouhý stůl nesený řadou těžkých gotických podpěr. Kolem něj byla seřazena sbírka pojízdných křesel. Dvě z nich byly starožitnosti; hrubé sedadlo z borového dřeva, k němuž byla namontována železem pobitá kola, a napůl zakryté křeslo typu Bath. Ostatní představovaly ztroskotané experimenty jako například neslavně proslulé křeslo na vzduchovém polštáři z přelomu století a nízko zavěšený příbuzný aerodynamických jízdních kol. Byly tu modely s vlastním pohonem i ke tlačení, ultralehké křeslo pro sport i těžký systém pro podporu životních funkcí. Měly všechny možné barvy, jedno z nich dokonce světlovalo.

"Takže zabijáci si myslí, že je po nás?" Django položil displej zpět na stůl.

"Je to možné." Hostitel se zamračil. "Záleží na tom, kdy vás družice začaly sledovat a co viděly. Musíme počkat, zdali nám Turci nepřijdou vyrazit dveře. Do té doby to považujte za čistý útěk a vítejte v chillonském vězení." Couvl od stolu; kožené sedátko lehce zavržalo, když se ve svém pojízdném křesle rozjel po nerovné podlaze směrem k Djangovi. "Francois Bonivard." S určitými obtížemi zvedl svou zdravou ruku k pozdravu.

"Já jsem Django." Stiskl Bonivardovu ruku a zapumpoval jí. "A teď, když jsme kamarádi, Franku, zbav mě těch robotů, než je upraším na fleku."

Když Django pustil jeho ruku, Bonivard zamrkal, "Idě a Ego, jděte na obhlídku," řekl. Pěráci poslušně vyskákali z hodovní síně.

Francois de Bonivard byl švýcarský vlastenec ze šestnáctého století, hrdina Byronovy básně *Vezen chillonský*. Váhavě jsem popošla kupředu, abych se představila hostiteli.

"Aha, no jo." Django se opatrně usadil do jednoho z křesel u stolu. "Možná jsem zapomněl představit Vočko. Poslechni, jak jsi tady na tom s drogama? Dneska už jsem spolykal kýbl stimulantů; neškodily by nějaký nálado vky, abych jim trochu přistříhlul křídýlka."

"Jmenuji se Wynne Cageová," řekla jsem. Zdálo se, že se Bonivardovi ulevilo, když jsem mu nepodala ruku. "Jsem na* volné noze..."

"Nemusíte se představovat. Slavný otec a tak." Bonivard znaveně přikývl. "Znám vaše práce."

Nebylo lehké dívat se na muže, který si říkal Francois Bonivard a já se až do této chvíle snažila pohledu na něj vyhnout. Obě nohy měl amputované u boků a jeho tělo přidržoval jakýsi bionický límec. Zhlédla jsem displeje označené *funkce ledvin*, *krvní obraz*, *močový měchýř* a *vnitřnosti*. Celá levá strana jeho torza byla vyschlá a sraštlá, jako by ho nějaký zlý obr stiskl mezi palcem a ukazováčkem. Levá ruka se neúčinně kývala, a prsty tvořily nehybný pařát. Tvář byla relativně nedotčena, i když na ní bolest zvlášť kolem očí zanechala své stopy. A byl to právě jasný pohled hlubokých hnědých očí, který byl na něm nejstrašnější. Přímou jsem cítila, jak bez námahy prostupuje maskou zdvořilosti, proniká falešným soucitem a nalézá mě zděšení. Napadlo mne, že Bonivard jistě ví, jak se mi dělá špatně už jen při spatření jeho zmrzačeného těla.

Musela jsem něco říct, abych unikla tomu strašnému pohledu. "Jste příbuzný s tím Bonivardem?"

Usmál se na mě. "Teď jsem tu vězněm já." A pak se odvrátil. "Byl tam taky pilot..."

"Byl." Django si na míse se zeleninou vyhlédl ředkvičku. "Co bude s mojí dávkou?"

"Nejdřív práce." Bonivard popojel blízko stolu. "Takže to máte?"

Django sáhl do kapsy a vytáhl balíček paměťových čipů stažený širokou modrou gumovou páskou. "Ať už je KOU-MES cokoli, je to pěkně vypasenej zkurvysyn. Jistě je vám jasný, že tohle jsou desetigigabajtové čipy." Položil je před sebe na stůl.

Bonivard popojel na své místo v čele stolu a položil před sebe dva elegantní čipy. "Přístupová hesla. Švýcarská národní banka v Curychu. Jak se říká, čistý výtěžek. To všechno je teď vaše." Posunul čipy směrem k Django vi. "Udělal jste jen jednu kopii?"

Tohle mělo šťávu. Nejradši bych Bonivarda za rozbití kamery uškrtla.

Django pohlédl na přístupová hesla, ale nesáhl po nich. "Kdyby mě dostali zabijáci, nebudou mi moc platné."

"Ne." Bonivard se opřel ve svém pojízdném křesle. "Ale zatím jste v bezpečí." Pohlédl vzhůru ke stropu a zasmál se. "Do vězení se nepodívají."

Django zatáhl za gumičku na balíku čipů a nechal ji s plesknutím švihnout zpět. "Možná byste mi mohl něco říci o KOU-MESovL-Položil jsem zásuvky na špalek, abych ho pro vás sehnal."

"Je to architektura," pokrčil rameny Bonivard, "pro novou umělou inteligenci."

Django se po mně ohlédl. Výraz na jeho tváři říkal vše. Byl přesvědčen, že Bonivard je blázen, a tohle byl důkaz. "Můžete to říct ještě jednou?" požádal pomalu.

"Umělá inteligence." Zdálo se, že Bonivarda baví pohrávat si s Djangem. "Se správným hardwarem a databází může zpívat, tančit, hledat si přátele a ovlivňovat lidi."

Na Djanga toho asi bylo moc. "Myslela jsem, že skutečná UI je jenom pohádka," řekla jsem, abych trochu zmírnila napětí. "Nerozhodli se náhodou, že inteligence je vlastně hromada speciálních obvodů halabala poslepovaných dohromady? Prý neexistuje způsob, jak ji sestavit - byla by příliš velká a komplikovaná."

"Tak ať je po vašem," kývl Bonivard. "Ve skutečnosti je KOU-MES program, kterým IBM eviduje spotřebu toaletního papíru. A já dělám do sběru surovin. Chci vidět jejich účty."

Vím, že můj smích připomíná hýkání, ale nevalilo mi to; hlavně jsem se snažila, aby nezabili jeden druhého. Současně jsem přitom odhadovala, jak daleko mám ke dveřím. K mé velké úlevě se Django zachechtal také a vsunul čipy s KOU-MESem zpět do kapsy.

"Jsem úplně hotovej," řekl, "možná bychom měli ještě počkat." Vstal a protáhl se. "Dokonce i kdybychom provedli výměnu dnes večer, čekalo by nás ještě pár hodin ověřování, ne? Začneme zítra hned ráno." Zvedl jedno z přístupových hesel a několikrát je obrátil v dlouhých prstech levé ruky. Najednou bylo pryč. Sáhl pravou do mísy se zeleninou, vytáhl heslo ze šterbiny mezi dvěma mrkvemi a hodil ho Bonivardovi. Klouzalo po stole a málem spadlo přes okraj. "Neměl bys nechat takové drahé věci jen tak povalovat. Někdo by je mohl ukrást."

Djangův posměšný eskamotérský trik přinesl nečekaný důsledek. Bonivardův parát se začal třást; bylo mi jasné, že ho odklad vyvedl z míry. "Mohly to být měsíce, roky nebo dny - nepočítal jsem je, nevedl jsem si záznamy..." mumlal si slova jako nějaké zankávadlo; když otevřel oči, zdálo se, že opět plně ovládá. "Neměl jsem naději, k níž bych mohl upřít zrak, tak se dřív nebo později z muže stane vrak." Podíval se na mne. "Budete také potřebovat nějaké léky?"

"Díky, ne. Když pracuji, chci mít jasnou hlavu."

"Obdivuhodné," poznamenal, když péráci opět veskákali do síně. "Dnes večer vás tedy opustím. Id a Ego vás zavedou do pokojů; najdete tam vše, co potřebujete." Beze slova vyjel severními dveřmi a Django a já jsme zůstali koukat jeden na druhého.

"Co jsem ti říkal?" nadhodil Django.

Nevěděla jsem, co na to říct. Sín zněla ozvěnou robotích skoků.

"Napěťové zákmity v procesoru." Django si poklepal prstem na spánek.

Už mě děsně unavoval. "Jdu spát."

"Smím přijít?"

"Jdi se bodnout." Musela jsem se ho zbavit, musela jsem utéct. Ale bylo příliš pozdě; už jsem cítila bolest za očima jako první záchvěvy migrény. Když jsem došla do haly vedoucí ke schodům, věděla jsem, že manická fáze končí a blíží se deprese. Mohlo to být tím, že se Bonivard zmínil o mém slavném otci. Byl to slabý a sobecký muž, který mě stvořil ke svému obrazu, vychoval v citovém skleníku, využíval mne a říkal tomu láska. Nebo to snad bylo tím, že jsem se musela vzdát Žlutásky, který zmizel v minulosti. Pravděpodobně to nebyla taková ztráta, spíš jen poslední z řady milenců se šikovnými rukama a přesvědčivě neupřímnou historkou. Jeden z mužů, které jsem nemusela brát vážně. Tvrdě jsem narazila u jediné lekce, kterou mi život mohl dát; starý dobrý homo sapiens je jen hromadou komplikovaného slizu. Byla jsem slizem, který dělá slizkou práci a snaží se přitom pádit tak rychle, aby necítil vlastní smrad. Jenže já už neměla kam jít. Teď jsem litovala, že jsem z toho blázna Bonivarda nevyrazila nějakou dávku.

Mlasky - mlask. "Tudy, prosím." Jeden z péráků se mihl kolem mne halou.

Následovala jsem ho. "A který jsi ty?"

"Říká mi Ego." Na okamžik se odmlčel. "Ve skutečnosti se jmenuji Datacorp R5000, výrobní číslo 290057202. Vás pokoj." Proskočil otevřenými dveřmi. "To je Bernská komnata. Všimněte si ozdobného vzoru skládajícího se z propletených stužek, květů a ptáků, který pochází z doby..."

"Ven," řekla jsem a zavřela za ním dveře.

Jen jsem dosedla na plesnivou postel, uvědomila jsem si, že nedokážu strávit noc sama. Musela jsem někam utéct - byla tu jen jediná cesta. Rozhodla jsem se, že už mám dost. Chystala jsem se to všechno pěkně zabalit, ať byla reportáž celá nebo ne. Ta myšlenka mě úžasně rozveselila. Nebudu se muset starat o to, co se děje s Djangem a Bonivardem, a nebudu přemýšlet o KOUMESovi. Stačí když pošlu komprimovaná data do Infoline. Byla jsem si jista, že mé disky se záznamy únosu a ztroskotání raketoplánu budou pro Jerryho Macmillana dost akční. Pošle pro mě své gorily a pak možná strávím pár měsíců ve svatyni Infoline ve Skalistých horách a budu se jen dívat na mraky. V každém případě budu mít od všeho pokoj. Vyprázdnila jsem svůj kufřík na disky, vyjmula falešné

dno a začala sestavovat skládací anténu. Zaměřila jsem ji na satelit a pak napsala zprávu. "HOTEL BRISTOL. VEY-TAUX 6/18 0200GMT PIX IBM WING." Hotel Bristol jsem zahlédla cestou. Načetla jsem zprávu do kodéru. Následovala krátká přestávka na kompresi a zašifrování a pak vzkaz vyrazil k satelitu Infoline v milisekundovém pípnutí, které se nedalo zaměřit.

A potom družice odpověděla. Příjem zprávy. Ztuhla jsem. Infoline nemohla v žádném případě odpovědět tak rychle, vlastně se nepředpokládalo, že by vůbec měli odpovědět. Muselo to být nahráno předem. Což znamenalo potíže.

Čtyřicetimetrovou obrazovku kodéru zaplnila tvář Jerryho Macmillana. Vypadal stejně vyděšeně, jak jsem se právě cítila. "Velké problémy, Wynne," řekl. "Ať už ti tvoji hoši ukradli cokoli, je to pro nás příliš horké. Nejde jenom o IBM - federálové sílí. Ještě si nás s tím nespojují. Možná k tomu ani nedojde. Ale pokud ano, právní říká, že budeme muset spolupracovat. Národní bezpečnost, víš? Zůstala jsi v tom sama."

Palcem jsem zakryla jeho tvář. Kdybych mohla, rozmáčkla bych mu ksicht.

"Jediné, co pro tebe mohu udělat, je smazat tvou zprávu a zaměření satelitu na tvůj vysílač. Může mě to stát prdel, ale něco ti dlužím. Jedno je jisté: tohle smrdí, kotě. Zlom vaz."

Odtáhla jsem palec. Obrazovka byla prázdná. Zdusila jsem výkřik a mrštila vysílač proti kamenné zdi Chillonu. Rozletěl se na kusy.

Spát? Tu noc bylo snazší podříznout si krk než usnout. Přemýšlela jsem o tom - že se zabiju. Alespoň jednou jsem přemýšlela snad o všem. Všechny mé úvahy končily ve slepé uličce. Mohla jsem se sama přihlásit, ale to by bylo stejné jako sebevražda. Totéž platilo o mém případném uteku; bez podpory Infoline bych byla do týdne tuhá. Mohla bych se dát dohromady s Djangem, jenže dvě sekundy poté, co bych mu řekla, že jsem dovolila, aby si satelit zaměřil naši polohu, by mě porcoval laserem. A když mu to nereknu, mohla bych ohrozit i poslední šanci, že bychom se odsud dostali. Možná, že Bonivard by mohl mít víc soucitu - ale proč vlastně? No jo, měla bych jít spát. Spánek je branou snů. Alespoň jsem byla příliš zaměstnána úvahami, než abych se zabývala sebeobviňováním.

Když mi slunce nahlédlo do oken, měla jsem hlavu jako tykev a připadala jsem si stejně chytrá. Ale měla jsem plán - bude vyžadovat pořádnou porci štěstí a drzosti. Rozhodla jsem se věřit tomu upírovi Macmillanovi, že bude držet hubu a vymaže mé záznamy ze souborů Infoline. Pár dnů ještě budu předstírat roli novinářky. Pokusím se lip zmapovat Bonivarda. Doufala jsem, že až přijde čas odejít, budu vědět, co dělat. To kalné ráno jsem s jistotou věděla jen, že mám hlad a lítám v něčem, co nezvládnou.

Vypotácela jsem se do haly a zamířila k hodovní síni. Doufala jsem, že tam najdu Bonivarda, péráky nebo alespoň mísu zeleniny. Když jsem míjela jedny zavřené dveře, uslyšela jsem praskající nahrávku saxofonu. Džez. Django. Nezastavila jsem se.

Bonivard seděl u velkého stolu sám. Snažila jsem se ho prokouknout, abych zjistila, zda jeho bezpečnostní zařízení zachytilo mé vysílání pro Infoline, ale jeho tvář byla jedinou nehybnou maskou. Mísu uprostřed stolu někdo doplnil.

"Brýtro." Ukousla jsem si kousek syrové mrkve, byla překvapivě dobrá. Chrupavě sladká a s jasnou kořeněnou vůní

raseliny. Možná jsem jedla polotovary už moc dlouho. "Hele, to není špatné."

"Mé vlastní." Bonivard přikývl. "Pěstuju si všechno sám."

"Opravdu?" Nevypadal, že by dokázal vytáhnout mrkev z mísy, natož ze záhonu. "Kde?"

"V temnotě musel žít..." Oči mu zablýskly, když jsem si nabrala hrst rybízových rajčat. "Chcete se podívat?"

"Jasně." I když rajčata byla ještě lepší než mrkev, nejsem žádný vegetarián. "Salámovníky asi nepěstujete, že?" Zasmála jsem se; ovšemže ne. "Ale stačilo by i vajíčko."

Dávala jsem se, jak zaťukal na klávesnici připevněné na boku křesla. Myslím, že jsem očekávala, že zavolá péráky. Nebo tak něco. Rozhodně jsem nečekala tvora, který uposlechl jeho výzvy.

Pavouk kráčel na čtyřech zpívajících mechanických nohách; mění půldruhého metru. Jeho paže zpívaly také, jak servomotory, které poháněly klouby, měnily tón; znělo to jako mraveniště plné hráčů na dudy. Napochodoval do místnosti trhavými kroky, ale miskovitě břicho se neslo v dokonalé rovině. Každá z nohou měla pět stupňů volnosti a talířovité chodidlo. Jedna z paží byla zřejmě určena pro těžkou práci, protože byla zakončena velkým klepetem; druhá, menší paže měla nádherně členěnou čtyřprstou ruku, která byla mistrovským dílem mikroinženýrství. Břicho dole obklopoval prstenec čidel. Pavouk se zastavil před Bonivardovým křeslem a muž se k němu natočil čelem. Zamířila k němu paže s klepetem. Pavouk natáhl zadní nohy, zřejmě kvůli rovnováze. Bonivard vzhlédl k robotu s tichým nadšením muže vítajícího svou milenkou; pochopila jsem, že velká část bolesti, kterou jsem v něm vycítila, působilo právě upoutání na křeslo. Klepeto zajelo do zářezů v Bonivardově bionickém límci a pak ho pavouk za vytí servomotorů zvedl z křesla a usadil zmrzačené torzo do mísy, která tvořila jeho trup. Na řídicím pultu byla zřejmě zvenčí neviditelná obrazovka; na Bonivardově tváři jsem uviděla hru barevných odlesků. Zasunul zdravou ruku do analogového rukávce a mechanické prsty se pohnuly. Usmál se dolů na mne.

"Někdy," poznamenal, "mi lidé nerozumí."

Stála jsem tam s povislou čelistí jako blbec, ale byla jsem tak vyvedena z míry, že mě ani nenapadlo zavřít ústa. Pavouk se otočil ke schodišti.

"Zahrady," řekl Bonivard.

"Cože?"

"Tudy." Pavouk se zvedl do plné výše, aby se mohl protáhnout dveřmi. Polkla jsem a následovala ho. Když jsem se dívala, jak si pavouk dokáže poradit se strmými kamennými schody, musela jsem myslet na to, jaké fantastické záběry bych natočila, kdyby mi Bonivard nezničil kameru. Tohle byl materiál pro hlavní vysílací čas a já byla jediným novinářem v okruhu deseti kilometrů. Když jsme vyšli z budovy a přecházeli přes nádvoří s kašnou, dohnala jsem ho a srovnala s ním krok.

"Jsem reportér, jak víte. Pokud zemřu zvědavostí, bude to vaše vina."

Zasmál se. "Práce na zakázku, pochopitelně. Stálo to... ale to nepotřebujete vědět. Dost. Pojízdná křesla jsou na schodech k ničemu, ale mám je tu kvůli návštěvám a kvůli vycházkám ven. I tak už jsem zrůda. Pavouk tu stejně musí zůstat. Představte si, že bych s ním jel po městě. Do hodiny bych byl v televizi a to si nemohu dovolit. Chápete?" Shlédl na mne a já přikývla. Vždycky kývám, když mi lidé vykládají věci,

kterým nerozumím. I když jsem si byla i tak jista, že se tu někde skrývá nebezpečí.

"Jak ho řídíte?"

"Řeknu mu, kam chci jet a on mě tam vezme. Má základní UI; je asi stejně inteligentní jako mravenec po otřesu mozku. Zná každý centimetr Chillonu, ale nic víc. Dolů po schodech."

Sestoupili jsme po kamenném schodišti do vnitřností Chillonu a prošli skldištěm plným pump, rozebraných hydroponických van a pytlů s rozpustným hnojivem. Za ním byla v místnosti velké jako hodovní síň Bonivardova zahrada.

"Kdysi tu byla zbrojnice," řekl. "Meče jsem překoval na pluhy a tak. Hrášek místo kulí."

Uprostřed místnosti stály čtyři nádherné kamenné pilíře, které podepíraly křížovou klenbu. Vysoko v západní stěně mířila k jezeru čtyři malá okna. Na vany s rostlinami umístěné pod okny dopadaly šipy slunečního světla zabarvené do modra odrazem od jezera. Slabé světlo doplňovaly zářivky stavitelně zavěšené na řetězy visící od stropu.

"Střídavý systém," řekl Bonivard, když jsem ho následovala mezi vaničkami. "Rajčata, hrášek, ředkvičky, sója, asijské keřové fazole, mrkev a tak. Potom tykve, cvikla, papriky, fazole, řepa, brokolice, koňské boby a bambus kvůli výhonkům. Písek zavlažovaný zespoda. Automatika. A tady jsou jahody." Pavouci prsty utrhly z nádherného keře jahodu velkou jako palec. Bylo to pravděpodobně nejsladší ovoce, které jsem kdy ochutnala, ale se svěží nakyslou příchutí. "Vždycky tu mám jahody. Vždycky. Dejte si ještě jednu."

Když jsem rozhnula listy, abych nějakou našla, vyrušila jsem velkou bílou mûru. Vyletěla přímo proti mě, narazila mi ze strany do tváře a třepotavě zamířila kjednomu z otevřených oken. Pavouci klepeto zakvílelo a s rychlostí, která by zahanbila i kobru, ji zasáhlo v letu. Mûra se ještě zmítala, když se paže ohnula zpět k Bonivardovi a podala mu ji. Muž šiji vzal a strčil do úst. "Protein," vysvětlil. Šíleně se přitom zahihňal, ale přehnal to; doufala jsem, že to je jen součást nějaké bizarní přetvářky. Alespoň jsem si to myslela.

"Pojďte se podívat na květiny," řekl.

Z východní zdi zbrojnice, tedy na straně obrácené do vnitrozemí, vyčnívaly kusy holé skály. Mezi nimi byla roztroušena sbírka těch nejodpornějších rostlin, které jsem kdy viděla. Byly nemocné. Ani jediný list nevypadal zdravě; byly různě pokroucené, zažloutlé nebo poseté skvrnami. Bonivard mi ukázal černou kopretinu, která páchla jako zkažené kuře. Pak chryzantému s okvětními plátky, které končily jakýmsi ručičkami. A orchidej, kterou nazval "krvácející andělé na špejli."

"Je to takový pokus," vysvětlil. "Dostávají neošetřenou vodu přímo z jezera. Některé mutace jsou tu už v desáté generaci. A vy jste první, kdo je vidí."

Zamyslela jsem se. "Proč mi to ukazujete?"

Když sepavouk zastavil, kvílení servomotorů přešlo z kachofonie do uklidňující harmonie. Bonivard ho tak nechal stát několik sekund. "Vás to nezajímá?"

Ačkoli hned odvrátil zrak, stačila jsem v jeho zklamání zahlédnout i osamělost. Něco ve mně nedokázalo zůstat lhostejné; překvapilo mě to i znechutilo zároveň. Přesto jsem přikývla. "Zajímá."

Rozzářil se. "Než půjdeme zpátky, máme ještě čas podívat se do katakomb."

Prošli jsme mučírnou a Bonivard mě upozornil na očouzená místa u základny pilíře, který podepíral její strop. "Tady je

uvazovali," řekl. "Pálili jim chodidla rozžhaveným železem. Podívejte, tady jsou stopy nehtů. Tyhle škrábance v barvě." Mé zděšení ho pobavilo. "Renesační zabijáci

Sklepení bylo hned za mučímou, obrovská mstnost ještě větší než zbrojnice. Byla prázdná.

"Sedm gotických sloupů," zarecitoval Bonivard, "v chladu chillonského vězení. Sedm šedých sloupů, nic to nezmění. V šeru, kde i paprsek sluneční ztratil cestu a naději..."

"Byronova báseň, že?" Už jsem začínala mít jeho pózy a všech možných narážek plné zuby. "Vysvětlíte mi, proč pořád recitujete? Abych pravdu řekla, je to pěkně otravné."

Zdálo se, že se ho to dotklo. "Ne," odsekl. "Myslím, že vám to nechci říct."

Ale přesto ho jízda na pavouku změnila. Nebo se možná změnil můj pohled na něj. Bylo snazší litovat někoho v pojízdném křesle, někoho, kdo stál fyzicky níž než vy. Bylo ale těžké litovat Bonivarda, který na někoho shlížel se svého pavouka. Dokonce i když ukázal svou citovou zranitelnost, pořád vypadal silnější.

Nastala chvíle napjatého ticha. Pavouk udělal zkúsmo několik kroků dovnitř sklepení, jako by ho Bonivard nechal jen tak přešlapovat. Pak se muž u řízení zavrtěl. "Mohlo by to mít něco společného s tím, že jsem šílený."

Vysmála jsem se mu. "Vy nejste blázen. Bůh ví, že jste kdysi měl důvod se zbláznit, ale jste chlap a překonal jste to." Nemohla jsem si pomoci. "Ne, monsieur Francois de Bonivard, nebo kdo sakra jste. Vsadím se, že jste podvodník. Hodí se vám hrát pomateného, tak žijete ve zřícenině; hradu, mluvíte hlouposti a polykáte brouky zaživa. Ale jste stejně přičetný jako já. Možná rozumnější."

Nevím kdo z nás byl mým výbuchem překvapen víc. Myslím, že Macmillanova zpráva ze mě udělala bezohledného tvora; jestliže jsem byla tak jako tak odsouzena, alespoň jsem nemusela poslouchat dál ty kecy. Bonivard s pavoukem ustoupil a přinutil ho pomalu pokleknout, takže naše tváře se ocitly ve stejné výšce.

"Znáte definici umělé inteligence?" zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou.

"Simulace inteligentního chování tak, aby se nedalo odlišit od skuteč-

ného. A teď mi povězte, když dokážu napodobit šílenství tak, že si celý svět myslí, že jsem šílený, tak dobře, že si sám už nejsem docela jist, kdo může říct, že nejsem šílený?"

"Já," řekla jsem. A pak jsem se naklonila křížením a políbila ho.

Nevím, proč jsem to udělala. Byla jsem na pokraji zhroutení. Všechna pravidla se změnila a já neměla čas vypracovat nová. Jen jsem si pomyslela, že to je muž, který potřebuje, aby ho někdo políbil; že už to dlouho nezažil. A najednou jsem to udělala. Možná jsem si s ním jen hrála; v životě jsem nikoho tak odporného nepolíbila. Byl to směšný dotek napůl na tvář a napůl na nos. Kdyby mi ho chtěl oplátit, asi bych mu zkusila vyškrábat oči a pak utíkala jako o život. Ale on to nezkusil. Zůstal dokonale nehybný, lehce nakloněný směrem ke mně jako klíčící rostlinka pnoucí se za světlem. Pak se usmál a ta chvíle pominula.

"Jsem v průšvihů." Napadlo mne, že nastal čas se přiznat. Staré instinkty napovídaly, že mu můžu věřit.

Náhle se zase tvářil lhostejně. "Všichni jsme v průšvihů." Nemohla jsem přehlédnout, jak se zkroutila jeho scvrklá ruka. Všiml 'si toho; poznal na mně všechno. "Brzy zemřu. Rok, možná dva."

Zatočila se mi hlava. Na pár sekund jsme se dotkli jeden druhého a pak bez varování se náhle mezi námi rozevřela propast. V jeho mrtvém pohledu bylo něco zruďného, tyť ozařovalo blikání nabídek na displeji řídicího pultu pavouka. Nevěřila jsem mu a řekla jsem to nahlas.

"Snímá pohyby očí," kývl směrem k obrazovce. Choval se, jako by mě neslyšel. "Když se podívám na makro pro pohyb na menu, pavouk ho provede. Nepotřebuju ruce." Hořce se zasmál a servomotory se rozezpívaly. Pavouk se zvedl do své normální výšky půldruhého metru a popošel ke třetímu pilíři. Na jeho třetím segmentu bylo vyškrábáno "Byron."

"Podvrh," řekl Bonivard. "I když jinde najdeme vandalismus skutečně spáchaný takovými lidmi jako Shelley, Dickens a Harriet Beecher Stoweová. Byron tu nezůstal dost dlouho, aby se správně seznámil s celou historií. Bonivard byl dobrodruh. Nebyl obětí náboženského pronásledování. Nikdy neúpěl v poutech, byl jen vězněm. Dobře ho živili, směl psát a číst knihy."

"Jakový."

Bonivard pokrčil rameny.

"Už je to moc dlouho," řekla jsem. "Stěží si na tu báseň vzpomínám. Nemáte kopii? Nebo byste mi ji možná mohl zarecitovat?"

"Nehrajte si se mnou." Měl přiškrcený hlas.

"Nehraju si." Ani nevím, jak se všechno mohlo tak rychle pokazit. "Promiňte."

"Django už je neklidný." A pavouk uprchl ze sklepení.

Nic se nestalo.

Žádné útoky žoldnéřů společnosti, žádné zoufalé noční útoky, žádné bouračky, výbuchy, pěstní souboje a palcové titulky. Slunce vycházelo a zapadalo; vlny dorážely na zdi Chillonu jako už po staletí. Zpočátku bylo téměř nesnesitelné přizpůsobit se rytmu všedního života, jeho pomalým dnům a dlouhým nocím. Pak se to ještě zhoršilo. Spala jsem sama ve stejné prokleté posteli a pravidelně jedla u stejného ztraceného stolu, což mi šlo na nervy. Nemohla jsem pracovat. Mohla jsem jen jíst, spát, dělat si starosti a toulat se po hradech znučená a nervózní.

Občas jsem vídala Djanga, jindy Bonivarda. Ale nikdy oba společně. Možná se scházeli, když jsem spala; možná spolu přestali mluvit. Django dal jasně najevo, že jejich jednání uvízla na mrtvém bodě, ale zdálo se, že mu to nevadí. I když jsem nepochybovala, že by kohokoli z nás zabil, aby dostal zaplacen za svůj lup, měla jsem pocit, že samy peníze pro něj nejsou důležité. Zdálo se, že na ně myslí asi jako atlet na medaili; jako na symbol výjimečného sportovního výkonu. Podle mého prostě nebyl psychologicky připraven na to být bohatý. Pokud žil pro výhru, klidně by zase peníze rozházel, aby musel hrát znovu. A pak by následovala další akce.

Takže snad nacházel nějaké perverzní potěšení v čekání, až Bonivard uzraje. A proč ne? Bonivard mu dodal tolik drog, kolik potřeboval. Jeho telelinkem získal Django přístup do hudební knihovny v Montreaux, které už dlouho bylo Mekkou džezu. Django dokázal celé hodiny sedět ve svém pokoji a přehrávat si záznamy tak hlasitě, že by to přehlušilo start rakety. Občas zdi zámku zvonily jako plátky obrovského vibrafonu. Django prostě měl všechno, co chtěl. Až na sex.

"Spící krásko, probud' se pro mne." Už celé ráno pil a jeho zpěv teď zněl asi stejně melodicky jako požární siréna. "Slyš a já tě zvlábnu krásnou melodií."

Byli jsme v malém pokoji, o kterém péráci mluvili jako o pokladnici. Byla už dávno po bankrotu; až na smetí padající z drolicích se trámů a mrazivý pach vlhkého kamene. Nebyli jsme sami; celé ráno nás sledoval Bonivardův pavouk. "Trhni si nohou, Django," odpověděla jsem.

Vyprázdnil svou sklenku. "Jenom milostná píseň, Vočko. Všichni potřebujeme lásku." Obrátil se k pavouku. "Zeptáme se mrzáka; určitě nás fízluje. Tak co, ty pavouci muži? Zpívám nebo ne?"

Pavouk ztuhl.

"Hej, Francois! Díváš se, kámo?" Hodil plastovou sklenici na pavouka, ale netrefil se. Django byl pěkně zfetovaný. V očích mu plál chemický oheň, u kterého by se dalo číst. "Chceš se dívat? Nechali ti řeznici zásuvku, se kterou si můžeš hrát, když se díváš?"

Znechuceně jsem se od něj odvrátila. "Zkus se mě dotknout, Django, a já ti ukousnu koule a plivnu ti je do ksichtu."

Ušklíbl se. "Toho se drž, Vočko. Mám rád ostrý holky."

Pavouk sebral sklenici a uložil ji do kokpitu společně s dalšími Djangoovými věcmi. Sklonila jsem se, prošla dveřmi do chillonské pevnosti a začala stoupat po rozvíklých schodech. Slyšela jsem, že mě Django a pavouk následují. Bonivard varoval Djanga, že ho pavouk začne sledovat, pokud nepřestane přemísťovat věci a nechá je porůznu povalovat. Jeho vizuální algoritmus měl potíže s rozpoznáváním objektů, které nebyly na svých místech. V paměťové mapě Chillonu mělo vše své místo; věci přemístěné jinač se mohly stát neviditelnými. Když Django začal svou malou zrádnou hru na vytváření překážek na pavoukových cestách, robot reagoval tím, že po něm začal uklízet jako senilní babička posedlá čistotou.

Podle Ega, který mi poprvé ukázal, jak se dostat do zatuchlé věže, se vrchol pevnosti vypínal dvacet sedm metrů nad nádvořím. Z této výše vypadal Chillon jako velká kamenná ukotvená loď. Směrem k západu a k severu byly modré vody Ženevského jezera posety skvrnami náhodnými proudy nesených světélkujících rudooranžových řas. Na jihu a východě se zvedaly Bernské Alpy. Na střechu pevnosti jsem se utíkala,

i když jsem často nakonec místo odpočinku sledovala vyvýšenou dálnici, která vedla podle pobřeží, zdali se neblíží vojsko.

"Taková dřina," supěl Django námahou po výstupu, "kvůli mizerné vyhlídce." Dopajdal blíž, aby se ke mně připojil u severního okna. "I když tu zase máme soukromí." Snažil se mě donutit, abych se na něj podívala. "Tak co to bude, Vočko?" Dorazil i pavouk. Ignorovala jsem Djanga.

Podívala jsem se dolů na zničenou příď kamenné lodi. Před mnoha lety zde výbuch vyrval kus severovýchodní obranné zdi, převrátil jednu ze tří věží ze třináctého století a zanechal jen zčernalý pahýl. Vedle něho byly trosky kaple, které přiléhaly k Bonivardovým obytným prostorám. Byla to jediná část Chillonu, kam nám nebyl dovolen přístup. Neměla jsem ani tušení, zdali ve svých pokojích něco skrývá, nebo zda je to součást neúspěšné byronské pózy, kterou stále zaujímal. Možná jen potřeboval místo, kde by mohl být sám.

"Musel hrát v Montreaux," prohlásil náhle Django.

Pohlédla jsem přes zátoku na smutné městečko. "Kdo?"

"Django Reinhardt. Velkej cikánskej džezmen. Můj fotr." Django si povzdechl. "Občas když ho poslouchám, jako by jeho kytara ke mně promlouvala."

"A co říká? Kup IBM?"

Zdálo se, že mě neslyší, jako by žil ve snu. Nebo možná trpěl nedostatkem kyslíku po výstupu nahoru. "Já nevím. Je to tím, jak frázuje mimo rytmus. Říká mi: nemysli, prostě to dělej. Improvizuj, rozumíš. Je lepší to pohnout než být předvídatelný."

"Udělal to na mě dojem," řekla jsem. "Nevěděla jsem, že jsi filosof, Django."

"Možná je toho víc, o čem nevis." Náhodou strčil do uvolněného kamene a zřejmě ho překvapilo, když spadl dolů na nádvoří. "Máš jiskru, takže vypadáš lepší než já, ale pamatuj, že ty jsi ta, kdo mě sleduje. Pokud já jsem tady za krysu, ty jsi blecha na mém zadku, bejby. Čuba a parazit k tomu." Zbledl a musel se chytit zdi, aby zůstal stát zpříma. "Možná si toho mrzáka zasloužíš. Podívej se na mne! Já žiju - vy dva se na mne můžete jenom dívat a něco si přát."

A pak jsem ho zachytila, když omdlel.

"Všude samé zdi," prohlásil Bonivard. "Omezení." Najednou jsem zjistila, že bezmyšlenkovitě obírám hrášek pnoucí se po tyčce a vlastně na něj ani nemám chuť. "Nejste dost chytrá ani dost bohatá. Postupně se unavíte. Nakonec umřete." Nabídla jsem mu ho. "Někteří lidé rádi předstírají, že se jim podařilo uniknout, že jsou volní." Zakousl se do lusu. "Ale není úniku. Musíte najít způsob, jak žít mezi zdi." Mávl rukou k hydroponickým pultům; nebyla jsem si jista, zda to bylo gesto jeho ruky nebo pavouka. "A pak hranice ztratí význam." Ukousl další sousto a zamyslel se. "Alespoň tak zní teorie."

"Možná ztrácí význam pro vás. Ale mě právě tyhle zdi začínají dusit. Musím se dostat ven, Bonivarde. Už nemůžu čekat, až s Django uzavřete obchod. Tohle místo mě ničí. Cožpak vy to nevidíte?"

"Možná si jen myslíte, že začínáte bláznit." Usmál se. "Býval jsem taky jako vy. Nebo spíš

jako on." Bonivard pokynul hlavou ke střeše, směrem k Django. "Našli mě ve své elektronické zahrádce, vyhmátli mě a zašlápli jako obtížný hmyz. Rozdrtili a odhodili."

"Ale nezemřel jste."

"Ne." Zavrtěl hlavou. "Ještě ne."

"A kdo říká, že umřete?"

"Já sám. Víc nepotřebujete vědět." Myslím, že už litoval, že mi to řekl. "Odejděte, kdy budete chtít. Nikdo vás nezastaví."

"Víte, že nemůžu. Potřebuji pomoc. Když chytí mě, jste na radě vy. Tentokrát vás zabijí."

"Stejně jsem už napůl mrtvý." Zašilhal na scvrklou levou stranu těla. Občas si přeji, aby to tenkrát byli dokončili. Dělejte, co je třeba. Znáte *Candide* od Voltaira? *Il faut notre jardin*. Je třeba starat se o svou zahradu."

"Zatraceně, to dává smysl!"

"Voltaireova zahrada byla v Ženevě, skoro vedle, jen o kousek dál."

Mlask - mlasky - mlask.

Bolesti hlavy mě už trápily několik dnů, ale tentokrát to bylo nejhorší. Pokaždé, když Egova gumová noha dopadla na podlahu hodovní síně, mi v mozku něco zabušilo. Měla jsem pocit, že se mi rozskočí hlava. "Odprejskni."

"Byl jsem vyslán, abych předvedl nezávislou činnost," řekl robot laskavě. "Pochopil jsem, že nevěříte na umělou inteligenci."

"Kašlu na ni. Je mi špatně."

"Nenapadlo vás, že byste se mohla vrátit do svého pokoje?"

"Z mého pokoje se mi dělá zle! Z tebe taky! Z celého toho zasaného hradu."

Mlasky - mlasky. "Bonivard je mrtev."

"Cože?"

"Francois Bonivard zemřel v roce 1570."

Ucítila jsem vlnu vzrušení které má zmučená hlava okamžitě proměnila v bolest. Potřebovala jsem uložit někde do tmy a chladu alespoň na šest týdnů. Namísto toho jsem zůstala dobrým reportérem a položila následující otázku, i když mi hlas zaskřípal jako zaškrábání nehty na tabuli. "Tak" kdo je... ten člověk... co si říká Bonivard?"

Mlask,

Začala jsem znovu. "Kdo..."

"CarlPfeundl."

Čekala jsem tak dlouho, jak jsem jen dokázala. "Kdo je sakra CarlPfeundl?"

"To je všechno, co můžu říct." Pérák vyskakoval o půl metru výš než obvykle. "To bylo porušení určitých příkazů jako ukázka nezávislé činnosti."

Uvědomila jsem si, že mrkám do rytmu jeho skoků. Ala nepomáhalo to.-

"Kdyby to věděl," pokračoval pérák, "zakázal by mi to a já bych musel vymyslet jinou ukázkou. Byl to obtížný problém, Víte,kdejeDjango?"^M

"Ano. Ne. Podívej, Djangovi to neříkej, chápeš? Nařizuji ti neříkat to Djangovi. Nebo mluvit o tomhle rozhovoru s Bonivardem. Potvrzuješ, že jsi pochopil příkaz?"

"Potvrzuji," odpověděl Ego. "Ovšem mohou nastat nepředvídatelné...."

V té chvíli mi ruply nervy. Vyskočila jsem ze židle a ramenem nabrala Ega do strany s trojkou. Pérák těžce dopadl na podlahu hodovní síně. Točil se na boku a jeho nohy bezmocně tepaly vzduch. Pak začal křičet. Padla jsem na kolena, měla jsem pocit, že mi prasknou bubínky. Zacpala jsem si rukama uši, aby mi nevytekl mozek.

Na křik přiběhl nejdříve Id. Jakmile vkročil do místností, Ego se přestal zmítat. Ve chvíli, kdy k němu dosel, se objevil Django. Bonivard na pavouku ho následoval. Id se pohupoval vedle svého ležícího dvojčete a čekal na instrukce.

"Proč mám dva péráky?" Bonivard objel na pavouku Django a podal mi ruku - svou vlastní - aby mi pomohl vstát. Bylo to poprvé, kdy jsem ho držela za ruku. "Redundance."

Id vyskočil opravdu vysoko a dopadl na Egovu gumovou nohu. Ego vyletěl do vzduchu jako žonglérův kužel a s vyjícími gyroskopy přistál vzpřímeně se spokojeným *mlask*.

"Kvůli tomuhle jste mě vzbudili?" zeptal se znechuceně Django a důstojně odkráčel.

Bonivard mě ale hned nepustil. "Jak k tomu došlo?"

"Chybný výpočet," řekl pérák.

Naposledy jsem snila před mnoha lety. Když jsem byla ještě dítě, sny mě vždy děsily. Budila jsem otce křikem. Přišel vždy za mnou do pokoje a zamračeně mě konejšil. Mrkl na mě, pohlídl mě po tváři a řekl, že je všechno v pořádku. Nikdy nenosil pyžamo. Když jsem začala chodit do školy, začala jsem se bát jeho nahoty, která svítila ve tmě. Snad proto jsem přestala snít.

Ale teď se mi zdálo o Bonivardovi. Zdálo se mi, že přijel na svém pavouku ke mně do pokoje a byl nahý. Ve snu jsem se dotýkala bílých jizev, které pokrývaly jeho pahýly a záhyby, kde mívá genitálie. Ke své hrůze jsem zjistila, že mě to neděsí.

Djangovy dveře byly dokořán. Zaklepala jsem a hned vešla, nečekala jsem na odpověď. Nikdy předtím jsem v jeho pokoji nebyla; páchlo to tam jako na pláži při odlivu. Na

okenním parapetu stála mísa vyschlé zeleniny. Postel nebyla ustlaná od chvíle, kdy jsme přišli, a šaty byly rozházené kolem, jako by je z něj strhalo tornádo. Pracoval. Seděl u stolu s mramorovou deskou a měl na sobě jen spodky a přilbu. Kolem jeho náramkového počítače napojeného na vypůjčený displej a klávesnici byly úhledně vyrovnány desetigigabajtové paměťové čipy. Pozoroval data přelévající se po obrazovce a ťukal prsty na černý mramor.

"*Yeah, I want to be in lhát number - bring it horné, Sat-chmo,*" mumlal si zpěvavě, "*when the saints come marching in!*"

Nějak vycítil, že není sám; otočil se na židli a zamračil se na mě. Současně naslepo ubodil do jedné z kláves a obrazovka zhasla. Pak nadzvedl přilbu.

"Tak co?" zeptala jsem se a ukázala na čipy.

"Tak nic." Prohrábl si rukou vlasy. "Myslím, že to je umělá inteligence." Pak se usmál, jako by se právě rozhodl, že mi může důvěřovat. "Ještě nevím. Je to zajímavé. Je dost těžké natáhnout program navržený pro stanici, když mám k dispozici jenom na koleně zbastlené udělátko. Kdybych mohl, tak se nabourám do Bonivardova počítače. Teď můžu nanejvýš udělat kopie."

"Ty si děláš kopie? A on to ví?"

"Proč by mě mělo zajímat, jestli to ví?"

Sebrala jsem s podlahy nějaké špinavé bílé kalhoty a hodila jsem mu je. "Zůstanu tu, když se oblečeš."

Začal si je natahovat. "Vítejte v Bernské mučimě asi z roku 1652," pokusil se napodobit robota.

"Myslela jsem, že mučimna je dole ve sklepení."

"Ve dvou jde všechno lip." Nahlédl do plastické sklenky na stole, s podezřením k ní přičichl a pak opatrně usrkl. "Nějaké obcerstvení?"

Chtěla jsem si sednout na postel, ale rozmyslela jsem si to. "Slyšel jsi někdy o Carlu Pfeundlovi?"

"Myslíš Bednu? Jasně, byl jedním z nejlepších. Povídá se, že sfoukl ten švindl se Soft Cell. Vydělal tolik, že by si mohl koupit Wisconsin. Ale dopadl špatně."

Najednou jsem nechtěla slyšet víc. "Takže je mrtvý."

"Jako dinosauři. Zabijáci ho nakonec dostali. Udělali z něj hvězdu v takovém řeznickém videu. Zaplavili jím všechny sítě a říkali tomu odstrašování. Ale všichni viděli, že si to vychutnávají."

"Zatraceně." Klesla jsem do křesla a pověděla mu, co mi Ego řekl.

Django poslouchal s ostenativním nezájmem, ale znala jsem ho dost dlouho, abych věděla své. Podle mého byl KOUMES mnohem víc než jen "zajímavý." Proto si Django taky nepíchal žádné svinstvo, aby měl jasnou hlavu na náročnou operaci. A pokud byl Bonivard opravdu Pfeundl, dokazovalo to š vysokou pravděpodobností, že KOUMES je skutečně umělá inteligence.

"Starej Bedna tenkrát vypadal fakt mrtvěj." Django pochybovačně potřásl hlavou. "Byla to mrtvola, kterou museli seškrabovat lžící dýkyblu."

"Videosyntéza," nadhodfla jsem.

"Jistě. A Je levnější je opravdu to udělat - a oni k tomu měli dost důvodů. Podívej, možná, že ten pérák lhal. Snažil se tím dokázat, že je inteligentní. Nebo ten známý Turingův výrok, že pokud dokážeš hodinu oblbovat někoho inteligentního, jsi taky inteligentní. Tyhle hry dokážou hrát spousty hloupých programů, Vočko. Existuje jediný test, který má význam;

může se ta tvá UI zamíchat mezi dvě miliardy a něco myslitelů a přežít to? Zkus toho péráka vysadit v Manhattanu a do čtvrtka je ve šrotu."

"Kdo je tedy Bonivard?" Django zívá. "A jaký v tom bude rozdíl?"

Měla jsem dveře dokořán, takže jsem zaslechla pavouka, když kráčel kolem. "Bonivarde!"

Pavouk se nacpal dovnitř, byl hp plný pokoj. Přesto jsem se dokázala protáhnout kolem a zavřít dveře na zástrčku.

"Kvůli Djangovi si nedělejte starosti." Zdálo se, že se Bonivard baví. "Je moc a moc zaměstnaný."

Nechtěla jsem vzhlížet k němu nahoru, ale nechtěla jsem ho ani prosit, aby se sklonil. Mohla jsem si stoupnout na postel, ale to by se něco hluboko ve mně bálo, že vejde můj otec a začne křičet. Takže jsem se místo toho vyškrábala do vysokého okna a usadila se na rozvrzaném dřevěném balkónku, kde by stačilo kýchnout, aby člověk sletěl dolů. Od jezera vál chladný vítr. Skály dole připomínaly vylámané zuby.

"Opatrně," řekl Bonivard. "Spadnete tam a začnete světlkovat."

"Jste Caři Pfeundl?"

Okamžitě zastavil pavouka. "Kde jste slyšela to jméno?"

Vylíčila jsem mu Egovu ukázkou svobodné vůle a pověděla mu, co řekl Django.

"Tak jste?" opakovala jsem.

"Pokud jsem, všechno bude vypadat trochu jinak, že?" Snažil se o sarkasmus, ale nebyla jsem si jista, zda si utahuje ze mne nebo ze sebe. "Bude to mít víc šťávy, jak říkáte. Hlavní vysílací čas. To znamená peníze. Slávu. Spoustu povýšení. Ale šťáva je drahé zboží." Povzdechl si. "Udělejte mi nabídku."

Zavrtěla jsem hlavou. "Já ne. Už nepracuju pro Infoline. A asi už nikdy nebudu." Řekla jsem mu všechno; o svém vysílači, o možnosti, že jsem prozradila* naši polohu, a jak se ode mě Macmillan odvrátil. Řekla jsem, jak sem se mu to snažila povědět už dřív. Nevím, kolik toho už věděl - možná všechno. Ale to mě nezastavilo, potřebovala jsem se vyzpovídat. Řekla jsem mu, že Django si dělá kopie KOUMESe. Dokonce jsem mu vyzvonila i to, že se mi o něm zdálo. Všechno se to ze mě hrnulo a já jsem se tomu poddala. Věděla jsem, že bych měla být reportérem, nic neříct a ždímat šťávu z jiných. Ale ono teď nic nevycházelo podle plánu.

Když jsem skončila, díval se na mne s dokonale neproniknutelným výrazem. Jeho zmračená ruka se chvěla jako list ve větru. "Chtěl jsem být Carlem Pfeundlem," začal. "Kdysi. Ale Caři Pfeundl je mrtvý. Byla to veřejná poprava. Teď jsem Bonivard. Vězeň chillonský."

"Věděl jste, kdo jsem," řekla jsem. "Nechal jste mě sem přivést; Proč?"

Bonivard na mne upřeně zíral, jako by mě přes místnost stěží viděl. "Caři Pfeundl byl arogantní bastard. Chlap, který věděl, že dostane všechno, co si zamane. Jako Django. Kdyby chtěl vás, naseł by způsob, jak to udělat."

"Django mě nikdy nedostane." Naklonila jsem se kupředu. Měla jsem chuť Bonivarda popadnout a zatrást jím, aby se probudil. "Nejsem kus nějakého pitomého hardwaru, který můžete ukrást, nebo program na hraní."

Přikývl. "To bude asi ono. Byl jsem sám - moc dlouho. Viděl jsem vás v telelinku. Jste houževnatá. Jdete do rizika, ale nepředstíráte, že se nebojíte. Jste zajímavější než ti dobro-

druzi, o kterých točíte filmy. Jako třeba Django. Blázní jako Caři Pfeundl. Jste osobnost; nic vám nechybí."

Zhluboka jsem se nadechla. "Můžete se milovat, Bonivarde?"

Nejdřív nereagoval. Pak se mu koutky úst zvedly v horkém úsměvu. "To má být vaše nabídka?"

"Chcete slyšet nabídku?" Odplivla jsem si před ním na podlahu. "Když je Pfeundl mrtvý, tak ať je, patří mu to. Ale teď se ptám ještě jednou: můžete se se mnou pomilovat?"

"To je krutá otázka. Nezapřete reportéra."

mlčela jsem.

"Nestojím o váš soucit." Pavoukův kokpit dosedl na zem a on se vztyčil v celé své dojemné výšce. "Podívejte se na * mne! Jsem zrůda. Víím, co před sebou vidíte."

Sklouzla jsem s parapetu a lehce dopadla na podlahu. "Možná, že potřebuji právě zrůdu."

Myslím, že to jím otřásl. Zřejmě tak trochu doufal, že zalžu a řeknu mu, že není tak odporný. Ale to byl jeho problém.

Odpojila jsem ho do pavouka a zvedla. Poprvé v životě jsem si nesla milence k posteli. Ukázal mi, jak mám odpojit bionický límec, a řekl, že máme pár hodin času, než se bude muset zase připojit.

V některých ohledech to bylo jako v mém snu. Zjizvená tkáň byla bílá, to ano. Ale...

"Jsou to termovlákná," vysvětlil. "Plná čidel." Mohl ovládat tvar, zvětšovat ho i smršťovat.

"Je to připojené ke všem těm správným místům v mém mozku."

Políbila jsem ho na čelo.

Odpuzoval mě fascinoval. Čelo měl na dotek chladné.

"Odpověď zní ano," řekl.

Byl čas večeře. Django udělal na stole v hodovní síni kolečko z rybízových rajčat.

"Jsme hotovi," prohlásil Bonivard.

Dajngo kráčel k opačnému konci stolu, aby mohl správně zamířit, a přitom si pohvizdoval. Cvrnkl palcem a jedním rajčátkem zasáhl nejbližší část kruhu. "Dobře."

Bonivard mu hodil po stole platební kartu Švýcarské - národní banky a rozprášil zbytek Djangovy hry. "Odcházíte. Vezměte si tohle, pokud chcete."

Django se narovnal. Napadlo mě, zdali Bonivard ví, že Django s sebou nosí laser. "Tak já odcházím." Sáhl po kartě. "Nebyly původně dvě?"

"Udělal jste kopie." Bonivard sáhl do kokpitu pavouka a ukázal hrst bílých paměťových čipů. "Díky."

"Hezky blafuješ." Dajngovo napětí trochu povolilo. "Jenže já víím, že můj šifrovací postup je bezpečný." Usmál se a uvolnil se ještě víc. "I když to je kompletní kopie, k ničemu ti není. Přeshifroval jsem ji, pavouci muži. Neprůstřelné kódy jsou mou specialitou. Na rozluštění budeš potřebovat roky počítačové práce."

"Přesto odcházíte." Bonivard nežertoval, připomínal betonovou zeď. Myslím, že jsem věděla, proč jejich jednání ztroskotala - od začátku neměla šanci na úspěch. Bonivard cítil vůči Djangovi stejné pohrdání, jaké má sám pro sebe narkoman, který se při ranním abstráku podívá do zrcadla na svůj odraz. Django tu nenávisť nikdy nerozpoznal; měl v sobě asi tolik citu jako cihla.

"Co se stalo, pavouci muži? Zabijáci ti klepou na dveře?"

"Jste dobrý," zavrtěl hlavou Bonivard. "Je škoda plýtvat takovým talentem. Byl to čistý unik, Django; úplně vás ztratili. Budete potřebovat nějakou plastiku a novou totožnost. Ale to není problém."

"Není problém?" opakovala jsem. "Jsem zvyklá být sama sebou."

"Možná mi ani nebude vadit, když přijdu o tuhle tvář," poznamenal Django a poškrábal se na bradě.

"Jediným důvodem, proč jsem se s vámi mazal tak dlouho, bylo, že jsem čekal na KOUMESe."

"Své kopie si vezmu s sebou, pavouci muži."

"Jistě, vezmete šije. A rychle je někam přesunete. Spoustu kopií. A rychle. Protože ztratili vaši stopu, čekají teď zabijáci, kde se KOUMES objeví. Pokusí se pak jít po stopě zpět k vám. Měl byste nechat kopie vyplavat všude. Pusťte kusy do sítě. Můžete přetížít vyhledávací programy a zaměstnáte zabijáky tak, že vás budou muset nechat na pokoji."

Django se usmíval a kýval jako dítě, které poslouchá svého učitele. "To se mi líbí. Starý Django se odporoučí pokryt slávou. A objeví se nový, který se bude válet v penězích."

"Pravděpodobně se taky objeví rovnou na dějepisných cípech." Bonivard svým sarkasmem na Djanga plýtvat zbytečně. "Velký humanista. Zachránce jednadvacátého století." Zdálo se, že Djangovo nadšení Bonivarda unavuje. "Skončíš ve velkém vězení, pankáči."

Ale Dajngo byl příliš plný nápadů, než aby poslouchal. Vyskočil ze židle a přecházel sem a tam síní. "Nová totožnost. Hej, Vočko, co bys řekl na 'Dizzy'. Byl bych si říkal 'Hrabě', ale na síti už je opravdový hrabě - z Lichtenštejnská nebo tak něco. Takže snad Diz. Jo, to by šlo."

"Jdi se vycpat, Django." Nelíbilo se mi to; nikdy jsem nepodepsala smlouvu na to, že zmizím.

"Možná nejsi tak praštěný, jak se děláš, Frankie." V Djangově hlase zazněl obdiv. "Neměj obavy, tohle tajemství je u mě v suchu. Ani slovo o tyhle díře. Nebo o Bedně. Čestně mezi námi zloději, platí? Bez urážky." Měl tu drzost podat Bonivardovi ruku.

"Ty mě nemůžeš urazit." Bonivard ucouvl. "Ale pravděpodobně budeš dřív mrtvý, než to pochopíš."

Djangovou tvář přeletěl stín hněvu, ale zase zmizel. Pokrčil rameny a otočil se ke mně. "A co ty, Vocko? Sladká vůně peněz nebo pach plísně?"

"Sbohem, Django." Bonivard ho propustil mávnutím své zdravé ruky.

Nepotřebovala jsem jeho pomoc, abych se Djanga zbavila. Byla jsem tak rozčilená, že jsem byla schopná nechat je tam oba a odejít. Ale neudělala jsem to. Možná, že zapracovaly reportéřské instinkty, i když už neměly smysl. Poctila jsem Dajnga pohledem tak chladným, že by zmrazil i vodu. Dokonce i on pochopil.

Zvedl bankovní kartu a prostředníkem na ni zabrnkal. "Už jsem ti jednou řekl, Vočko, že nejsi tak chytrá, jak si myslíš." Brnk. "Tak tu zůstaň s ním a shnij, ty děvko. Já tě nepotřebuju." Brnk. "Nepotřebuju nikoho."

V tom měl pravdu.

Bonivard a já jsme ještě chvíli po jeho odchodu seděli mlčky. Nedívali jsme se jeden na druhého. V síni bylo ticho. Myslím, že čekal, až něco řeknu, ale já neměla co říct.

Nakonec se pavouk protáhl. "Pojď se mnou do mého bytu," vybídl mě Bonivard. "Ukážu ti něco, co bys měla vidět."

Bonivard si zabral apartmá, které kdysi bývalo vyhrazeno pro Vévodu savojského. Za nepokojů dost utrpělo; v Boni var-

dově ložnici byla zakryta sklem velká díra ve stěně nabízející výhled na trosky a ohněm zčernalou výplňovou zeď. Do klimatizované místnosti, kterou nazýval dílnou, jsme museli vstoupit vzduchovým uzávěrem. Ovšem jeho "dílna" měla víc výpočetního výkonu než celé Portugalsko. Půlku místa zabíral nejnovější Cray, multiprocesor, o němž se tvrdilo, že zvládá triliony operací za sekundu.

"Elektronický ekvivalent lidského mozku," vysvětlil Bonivard. Jak obdivoval svůj hardware, celý se proměnil; vykourly kusy kdysi odmrštěné osobnosti. Uvědomila jsem si, že to je jediná místnost v celém hradě, kterou vězeň chillonský nemá plně v hrsti. "Řídí pavouka, i když to je jako pohánět opékač topinek jadernou elektrárnou. Dokonce ani neexistoval software, který by mohl plně využít jeho možností."

"Až teď KOUMES," konstatovala jsem.

Asi minutu jsem si myslela, že mě snad neslyšel. "Djangovu šifru rozlouskl za týden." Pavouk se skrčil, až se skoro dotkl podlahy. "KOUMES je balík různých programů, které sdílejí informace. Systém předvídání a plánování společně s analyzáto-rem významu informací. Dokáže nejen adresovat obrovské objemy paměti, ale také porozumět tomu, co si pamatuje. Učí se ze zkušenosti." Pavouk přestal zpívat a složil nohy pod sebe. "Zábavné je, že když ho přenesete z jednoho systému na druhý, provede analýzu možností nového systému a hned je začne využívat bez jakýchkoli lidských zásahů." Obrazovka v kokpitu zhasla, vypnul pavouka. "Ale není to skutečná ÚL"

"Ne?"

Zavrtěl hlavou. "Na to není heuristika dost dobrá. Je to zatím nejdál, kam se někdo dostal, ale pořád ještě potřebuje ve smyčce člověka, aby dělal něco skutečně užitečného. Po- dejte mi přílbu.¹¹

Přílba byla obrovská bublina žlutého plastiku, která by úplně zakryla Bonivardovu hlavu. Dole měla výřezy pro ramena. Nahlédla jsem dovnitř a uviděla úplný jehel nicek moz- kových přípojek. "Opatrně," upozornil mě Bonivard. Pupeční šňůrou byla spojena s panelem zabudovaným do počítače.

Pomohla jsem mu přílbu usadit na hlavu a upevnit popruhy provlečené podpažím. Uslyšela jsem tlumené "Díky." Pak se několik minut nic nedělo.

Vzduchový uzávěr si povzdechl a já se otočila. Kdybych byla ten typ, který omdlévá, teď bych měla příležitost. Žlutásek se usmál a vztáhl ke mně ruce.

Udělala jsem dva rozesmáté kroky směrem k němu, pak jeden váhavý a potom jsem se zastavila. Ve skutečnosti to nebyl on. Příchozí vypadal skutečně jako on, mohl to být jeho mladší bratr nebo bratranec - vlastně jsem nevěděla, jak Žlutásek přesně vypadal. Byl na plastikách tolikrát, že měl stálou rezervaci na operačním sále. Byl chameleónem, který se honil za posledním stylem tváře stejně, jako někteří následují pařížskou módu. Měl stejné citrónově žluté vlasy vyčesané do hřebenu, oči modré jako Karibské moře, lícní kosti jako baronet a plet' barvy *café au lait*. Ale krk byl příliš krátký a tělo příliš dlouhé. Nebyl to Žlutásek.

Nechal paže klesnout. Úsměv zůstal. "Ahoj, Wynne. Čekám tu na tebe už dlouho."

"Kdo jste?"

"Kým chceš, abych byl?" Volným krokem došel k Boni- vardovi, uvolnil mu přílbu, zvedl ji a uložil na polici vedle počítače. A pak ztuhl jako čtyřhodinová mrtvola.

Bonivard zamrkal v prudkém světle. "Tak co tomu říkáš?"

"To je náhradník? Nějaký zakázkový robot ovládaný na dálku?"

"Zakázková práce, ano. Může chutnat a cítit. Když se tě jeho čidla dotknou, ucítím to."

Telelink dělal rozruch kolem nastupující technologie náhradníků už dlouho. Problémem zůstávalo ovládání těch ztracených věcí, byla to nejtěžší práce, jakou kdo kdy dělal. Někdo tvrdil, že to je jako hrát naslepo šachy a přitom zápasit s krokodýlem. Po deseti minutách připojení k přístroji musela většina smrtelníků vyklidit pole.

"Jak dlouho to udržíš v provozu?" zeptala jsem se.

"Hodiny. Všechnu práci odře KOUMES. Mně stačí jen myslet. A vůbec nezáleží na tom, zdali je to tenhle model, pavouk nebo vojenská družice."

"Armáda budoucnosti." Přikývla jsem. "Proto měli federálové pěnu u huby."

"Django se stane hrdinou. Všude kromě Států. S vět dostane KOUMESe a rovnováha sil bude zachována. A pokud ve Washingtonu zůstal někdo, komu to myslí, měl by potají jásat. KOUMES je totiž typ zbraně, kterou buď použiješ nebo ztratíš. Je lepší, aby ho získali imámové, než aby se někdo pokusil o invazi do Teheránu a riskoval jadernou válku." Znovu zapnul pavouka. "A pomysli na využití ve vesmíru a podmořském výzkumu. Vůbec na riziková prostředí."

"Pomysli na lidi se sníženou pohyblivostí," pokračovala jsem zahorkle. "Já ztratím svou svobodu. A ty získáš svou. Věděl jsi, že tahle historka je pro Infoline příliš horká." Uhodila jsem se dlaní do čela; byla jsem tak hloupá. "Tys zaplatil Žlutáškovi, aby mě zavezl až k tobě. Jako nějaký slizký bílý otrokář."

"Nevěděl, že KOUMES je tak důležitý, že tu Wynne Cageová uvízne. Neznal všechna fakta; já ano." Bonivard se alespoň nesnažil skrývat svou vinu. Nebylo to moc, ale aspoň něco. "Chtěla bys odejít," pokračoval a netroufal si pohlédnout mi do tváře. "Myslím, že se na tebe nezlobím. Už jsem udělal nějaká opatření. A ta druhá platební karta je už vyplněná na tvé nové jméno."

"Moje nové jméno si strč za klobouk!" Přistoupila jsem k náhradníkovi a zkusmo sáhla na jeho ruku. Pokožka byla na omak teplá a obstojně zavlhlá. "Na co vůbec tu loutku potřebuješ?"

"Zabijáci mě sem nechali přijít, abych tu zemřel. Bez vysvětlování. Nezabavili mi má bankovní konta. Nebránili mi navštívit všechny doktory, které jsem si přál. Prostě mě nechali být. Nejspíš je to součást mučení. Nechat mě, abych o tom přemýšlel a nebyl si nikdy jist. Rozhodl jsem se nehrát jejich hru, zasáhnout je na bolestivém místě, i kdyby mě to mělo znovu přivést do jejich laboratoře. Ale ne nějakou náhodnou akcí. Chtěl jsem jim ublížit a současně pomoci sobě. Začal jsem znovu pracovat na síti a dověděl se oKOUMESovi."

"Možná to tak chtěli. Možná IBM nechalo Djanga schválně, aby ho ukradl."

"Taky mě to napadlo." Bonivard si prohrábl prořídle hnědé vlasy. "Možná využili mne a pár dalších pankáčů na síti, aby tam prosáklo něco, co původně nikdo nechtěl. Válka je špatný obchod." Povzdech si. "Už mě to nezajímá. Mám KOUMESe. Jak říkáš, získal jsem svobodu. Chtěl jsem náhradníka, abych zase mohl žít mezi lidmi. Bez postranních pohledů a soucitu. Právo být normální."

"Ale ty nejsi normální, Bonivarde. Jsi, kým jsi, protože jsi zmrzačený a trpíš. Jsi silný, protože s tím žiješ."

Na chvíli vypadal dotčeně, jako bych neměla právo mu jeho deformity připomínat. Pak hněv pomalu přešel ve smu-

tek. "Možná máš pravdu," řekl. "Možná je i tohle tělo součástí vězení. Ale už nedokážu žít dál sám. Nebo se *opravdu zblázním*" Pak se na mě podíval, půlka muže přivázaná k pavoučímu robotu. "Nechci, abys odešla, Wynne. Miluji tě."

Nevěděla jsem, co mu říct. Byl to síťový génius a byl neslušně bohatý. Jeho deformity mi už nevadily; vlastně patřily k tomu, co mě přitahovalo. Ale on netušil, kdo jsem já. Že náhradníka udělal podobného Žlutáškovi, byl špatný vtip. A byl tak pateticky pyšný na svou protézu z termovláken, když jsme se milovali, jako by kouzelná zásuvka mohla beznohého muže změnit v rytíře noci. Nevěděl nic o mých psychických deformitách, které nebyly možná tak zjevné, ale mrzачily stejně. Jak jsem mohla zůstat s ním, když jsem zatím nevydržela nikde? Problém byl vtom, že byl nejen zamilovaný, ale že mě potřeboval.

"Doktoři si tím jsou jisti, Wynne. Nanejvýš dva roky..."

"Bonivarde!"

"...a pak konec. Tou dobou už bude prozrazení KOUMESe stará vesta. Budeš zas moci být Wynne. Cageovou, kým budeš chtít. A tohle bude samozřejmě tvoje."

"Přestaň s tím, Bonivarde. Už nic neříkej." Viděla jsem, že toho má na srdci víc; mnohem, mnohem víc. Ale když zůstal zticha, obměkčilo mě to. "Myslela jsem, že nehleďš soucit."

Zasmál se. "Lhal jsem." Smál se sám sobě.

Musela jsem pryč; protlačila jsem se vzduchovým uzávěrem do ložnice. Chtěla jsem jít dál; nervy mi zvonily jako - struny. Ale už to bylo moc dlouho, co mi někdo řekl, že mě miluje, a myslel to vážně. Byl to inteligentní muž; možná by se naučil, co potřebuji. Možná bychom mohli něco získat oba. Ne zrovna švýcarská konta nebo pořady ve hlavním vysílacím čase.

Už jsem byla na útěku moc dlouho, vklouzla jsem pod deku s příliš mnoha dobrodruhy, jako byl Žlutásek, a nic přitom necítila. Bonivard mě alespoň donutil něco *cítit*. Snad to byla láska. Snad ano: Chtěl mě nechat jít, sám trpět, abych byla šťastná. Nevěděla jsem, zda za to vůbec stojím. Opřela jsem se o zeď a cítila chladné kameny. Utkvělo mi v paměti něco, co řekl Django - ze všech lidí zrovna on. Nemysli, prostě to udělej. Improvizuj.

Bonivard vyjel z dílny na pavouku. Myslím, že byl překvapen, když mě uviděl. "Řetězy se staly mými přáteli," řekl, "tak dlouho jsme spolu žili, ve všední den, ba i v neděli..."

"Buď zticha, Bonivarde." Zůstala jsem stát* ale otevřela jsem mu svou náruč, abych ho přijala. A s ním i uvěznění v Chillonu. "Budeš už sakra držet zobák?"

**přeložil Stanislav Švachouček
ilustroval Martin Kubáč**

Otomar Dvořák

Údolí obrů

i.

"Zatraceně, Jime, ozvi se!" vykřikl Mac Hunter a vzápětí si uvědomil, že ztrácí nervy, že v divoké kakofonii zvuků linoucích se ze sluchátek by i geniální spojař těžko zachytil lidský hlas. Zvedl rukavici a pokusil se vyčistit průzor přilby. Jemný červený prach vytvářel na skle souvislou vrstvičku, lepil se na všechno s přímo zlomyslnou přilnavostí. Ovzduší bylo nabitě elektřinou, narudlou mlhou syčivě prošlehávaly fialové biče výbojů.

Oslepený a ohlušený se skrčil ve skalním výklenku, kde bylo alespoň Částečné zívání, odpočíval, sbíral síly a hledal východisko z nepříjemné situace. Udělal chybu, když připustil, aby se rozdělili. Jim je na Marsu poprvé, takový zelenáč nemá ponětí, co písečná bouře dovede.

A že bouře přijde, to bylo jasné už od rána. Písečné závěje v místech, kde se do nich opíralo slunce, vypadaly, jako by se chvěly nedočkavostí. Zmrzlá kůra na jejich povrchu se pokrývala puchýři, které pukaly, zanechávající drobné kráterky. Sloupy ohřátého vzduchu se hnaly vzhůru ze dna kaňonu a nasávaly prach jako obří vývěvy. Přichází teplé rovníkové léto. Pravda, noci jsou ještě chladné, ale během dopoledne se teplota vyšplhá z mínus osmdesáti až na pět stupňů nad nulou.

Mac Hunter se netvářil moc nadšeně, když si ho včera večer zavolal šéf základny pod Olympem a sdělil mu, že by se měl se svými chlapci "trochu poohlédnout po výpravě marsologů, která se už druhý den neozývá a jsou obavy, jestli je nepotkala nějaká nepříjemnost..."

"A kampak si ta prima parta udělala výlet?"

"Do Údolí obrů."

"To jsem si mohl myslet! Na rovníku začíná být touhle dobou báječné počasí. Skoro na opalování, řekl bych."¹

"Jejich výzkumný úkol byl natolik závažný, že..."

"Že považovali za zbytečné radit se s někým, kdo už prožil na Marsu nějaký ten pátek!"

Šéf se zatvářil nešťastně. "Spoléhám na vás, Mácu."

Mac se ušklíbl. "Tři nejlepší chlapy jsem poslal na zaslouženou pozemskou dovolenou. Po ruce mám jedině Sharpa a to je málo."

"Vezmi si Jima."

"Zelenáč! Nebudu mít čas, abych ho hlídal!"

"Je vynikající odborník. Měl původně jet s těmi marsology, ale kvůli nějaké rýmě uvízl v karanténě. Jeho znalosti ti mohou přijít vhod."

Mac Hunter jen zhluboka povzdechl.

Že tenkrát neodporoval šéfovi razantněji! Jakmile není záchranářský tým stoprocentně sehraný, je

ohrožen nejen výsledek akce, ale i životy záchranářů. Jenže jak se říká: co sis nadrobil, sněz!

Mac si vzpomněl, jak se před odletem sešli u přistaveného vznášedla. Se Sharpem si jen mlčky stiskli ruku a vyměnili si významný pohled, když viděli, že Jim vleče dva obrovské hliníkové kufry.

"Svačina nebo převleky na odpolední párty?" zeptal se Mac.

Jim se upřímně zachechtal. "Říkali mi, že jste vtipálek, pane Huntere, a vidím, že se nemýlili."

"Se mnou zažiješ tolik legrace, až tě to bude mrzet!"¹¹ zavrčel Mac. "Modli se, abychom se s tvým nákladem vůbec odlepili od země!"

Navzdory Mácovým pohružkám proběhl noční let hladce. Automatický pilot sledoval pomocí radiolokátoru nerovnosti terénu, vyhnul se horskému masivu a pak se držel nad korytem vyhloubeným pradávnou řekou, jejíž vody byly vtaženy do hlubin planety a proměněny v ložiska věčného ledu. Poté, co minul překážky, vracel se opět k původní trase, kterou zaměřoval podle oslnivě jiskřících hvězd. Viditelnost byla skvělá, v řídké atmosféře neplul zatím žádný prашný mrak.

Mac přesto z profesionálního zvyku pozorně sledoval krajinu pod sebou: pro záchranáře může být každý detail, každý zdánlivě náhodný prvek životně důležitý. Proto okamžitě zaregistroval záblesk na jednom z oblých hřebenů.

"Víděls?" ozval se Sharp.

"To není možný," vydechl Mac a okamžitě hmatl po červené rukojeti ručního řízení. Přepnul na nouzový režim a prudkým riskantním obratem stočil stroj zpátky.

"Tam někdo stál, vidíte?" pousmál se Jim, "také jsem ho zahlédl. Rozkročený člověk, krásná černá silueta proti světelnému kuželu. Myslíte, že to bude někdo z expedice? Že nám dával znamení?"

Mac jen něco zavrčel. Ve chvílích soustředění ho rozčílovaly nepodstatné otázky, jeho muži byli zvyklí reagovat na pouhá gesta a jednoslovné informace. Naklonil se blíž ke sklu kabiny, snažil se proniknout pohledem do hlubokých stínů mezi útesy. Záblesk však pohasl a noc neholdala vydat své tajemství.

Pomalu se napřímil a vrátil vznášedlo na původní trasu. "Jestli to byl někdo z expedice," podotkl, "tak máte mezi vašimi pány vědci pěkně urostlé chapíky. Odhadoval bych jeho výšku na dobrých dvacet metrů."

"Cože?"

Mac se zasmál. "Optický klam, samozřejmě. Někjaký výbuch zemních plynů ozářil skálu, která nám připomínala lidskou postavu. Jsme v oblasti, kde sopečná činnost ještě neusnula."

"Pamatujete si přesné místo?" zeptal se Jim a hlas se mu chvěl vzrušením. "Rád bych se sem vrátil. Humanoidní objekt v tak malém měřítku by mohl být důkazem záměrné tvorby původních obyvatel!"¹¹

Mac mrkl na Sharpa. "Zas jeden, co věří na Marťany!"

Jim se zatvářil dotčeně. "Kdysi tu byly podmínky k životu. Právě tak dobré podmínky jako na Zemi! Jenže z nějakých záhadných důvodů ztratil Mars magnetické pole a jeho žhavé železné jádro bylo vychřleno obřími sopkami na povrch. Reagovalo s atmosférickým kyslíkem a všechno ho spotřebovalo na svoji oxidaci. Pokrylo celý povrch planety a proměnilo ji v krvavě rudou poušť. Mars se stal zmraženou mumii, ale Velká marťanská tvář vytesaná z osamělé hory v pláni Cydonia je vzkazem vyhynulé civilizace, vzkazem, kterému bychom se měli snažit porozumět..."

"Byl jsi tam?" přerušil ho Mae ironicky, "chodil jsi po ní, sáhnul sis na ní? Zblízka je to typická zbrzděná hora plná roklí a strží. Naprosto přirozených, vzniklých vnitřními tlaky v hornině a větrnou erozí. A není jediná. Na mapách jich už máme nejmní půl tuctu; Nevěřil bys, jak dokonalým sochařem je vítr, když prudce žene ostrá písečná zrnka po skále."

"Teprve z odstupu pochopíte záměr ve věcech, které zblízka vypadají náhodně a chaoticky," namítl Jim.

"Když jsem byl malý kluk," vmísil se do hovoru Sharp, "tak jsem skálopevně věřil, že náš pozemský Měsíc má lidský obličej. Stačilo, abych se na Měsíc podíval a viděl jsem to tam. Na vlastní oči!"

"A co by vás přesvědčilo? Něco menšího? Myslíte, že dvacetimetrová socha lidské bytosti by mohla vzniknout náhodou?"

"Proč ne?"

"Protože... ale nechme toho. Vás by nepřesvědčila ani oficiální delegace Marťanů!" A Jim se uraženě odvrátil.

"Radši si nasad' přilbu a pořádně dotáhni pojistné svorky," usmál se Mac, "budeme přistávat a kdybychom dosedli trochu tvrději, atmosféra Marsu by tě velice rychle přesvědčila, jak špatně je dýchatelná!"

Zdálo by se, že Mac nepřikládal noční příhodu žádný význam. Jenže v hloubi duše cítil, zeji zlehčuje jen proto, aby v sobě potlačil úzkostný znepokojivý pocit. Připadalo mu, jako by stín rozkročeného obra měl být hrozbou nebo varováním.

K ústí kaňonu dorazili těsně před úsvitem. Přistáli na ideálně rovné planině, kde v písku leželo jen několik volně roztroušených balvanů. Za zády se jim tyčil vysoký lávový val, zatímco pár desítek metrů před nimi jako by červená píščina vtékala do mohutné nálevky. V nitru kaňonu vystupovaly z šera řady bizarních sloupů, homolí a podivně kroucených tvarů plných vypuklin, výklenků a otvorů. Mezi nimi se klikatil labyrint spleť uliček.

Chvíli strnule seděli a rozhlíželi se. Slunce stoupalo a stíny se krátily, stříbřitá jinovatka pokrývající úpatí skal se pod doteky slunečních paprsků rychle odpařovala. Nikde ani náznak lidské přítomnosti, písečná hladina nebyla porušena jedinou stopou.

Nejistě se po sobě podívali.

"Kde jinde mohli přistát?" podivil se Mac a zahloubal se do mapy. Zvedl oči, přejel jimi po okolí a znovu je upřel na síť souřadnic a barevných skvrn. Nevěřičně zavrtěl hlavou.

"Ústí kaňonu má na mapě úplně jiný tvar! A pak se má člověk na něco spolehnout! Prýnejpřesnější práce topografických družic!"¹¹ Znechuceně mapu odhodil a vstal.

"Mohlo tu dojít k nějakému sesuvu, který změnil ráz krajiny a poškodil základnu expedice," řekl Sharp. "Nevysílají, protože zřejmě přišli o zdroje energie."

"S rezervami kyslíku mohou vydržet čtyřicet hodin. Ještě pořád je naděje, že někoho najdeme naživu." Mac se podíval na Sharpa a trpce se ušklíbl. "Radši bych tě měl s sebou, jenže vznášedlo je nutno držet v pohotovosti. Kdyby se něco hnulo. Seismické otřesy by mohly pokračovat a nerad bych o ně přišel." Sharp jen mlčky pokývl.

"Tak pojd', Jime," obrátil se Mac k mladému muži, "možná jsi o Marsu hodně četl, ale teď poznáš, jak chutná taková procházka po tváři boha války... Ten kufr polož!"

"Chtěl jsem jen umístit vysokofrekvenční registrátor, který by nám podal důkaz..."

"O tvé blbosti. Máš jen dvě ruce, tak do nich popadni nosítka a kyslíkovou bombu. Hni sebou! Písek se začíná vařit a to je moc špatný znamení!"

Mac věděl, že bude muset Jima během práce sledovat, aby neprováděl hlouposti, a to ho v situaci, kdy mnohdy jde o vteřiny, dost znervózňovalo. Začínala se rodit písečná bouře, viditelnost byla čím dál horší.

Když míjel jednu z puklin, měl dojem, že se uvnitř něco zalesklo. Strnul na místě, rychle udělal krok zpátky. Opravdu tam něco je! Vypadá to jako z kovu!

"Počkej tu!"¹² houkl do mikrofonu a aniž se dál staral o to, co Jim dělá, vedral se do úzké skalní škvíry, opatrně postupoval bokem, aby si nepoškodil skafandr. Konečně byl natolik blízko, že mohl nohou odhrnout písek z předmětu, který ho tak zaujal.

Byl to kroužek ze speciální slitiny, používaný jako pojistka uzávěru mezi oblekem a přilbou. Ten, kdo ho tu ztratil, už nemůže být mezi živými. Ale kde je?

Mac marně rozhrnoval písečnou závěj na dně pukliny, marně pátral pohledem po zprohýbaných skalních stěnách. Ulička se o pár metrů dál úžila na šířku necelých dvou centimetrů. Tam by se mohl skrývat leda trpaslík. Vypadalo to, jako by neznámý výzkumník ztratil životně důležitou část skafandru a přesto klidně odešel. Kdyby se alespoň bouře na chvíli utišila! Jako naschvál teď zametá všechny stopy!

Mac se pozadu vysoukal ze šterbiny. A vzápětí vztekle zaklel. Jim nebyl na místě, kde mu přikázal čekat. Zmizel v burácejícím červeném přívalu a radiostanice vydávala jen bláznivou změt' praskotu a pískotu...

2.

Jimovi připadalo, že skalní obří se mezi šlehajícími jazyky bouře zvolna pohybují. Byl to onen mrazivý pocit závratí, který poprvé zažil kdysi v dětství, když

se zakloněnou hlavou pozoroval vrchol věže a pádící oblaka nad ní v něm vyvolala úlek, že věž padá. Trhl sebou, jako by se probudil ze sna.

N'ení Mac v puklině nějak příliš dlouho?

Vyzkoušel spojení pomocí radiostanice, ale zjistil, že rušivé projevy elektromagnetických výbojů znemožňují domluvu.

Co se mohlo expedici přihodit? Jim nebyl zasvěcen do konkrétních výzkumných plánů, to byla záležitost třetího oddělení. On měl na starosti evidenci a zpracování výsledků. A právě z nich usoudil, že výzkumné týmy narazily na něco neobvyklého. Závěrečná zpráva z poslední výpravy byla zakódována. Proč najednou takové tajnosti? Buď expedice narazila na bohaté zdroje strategických surovin, nebo na fakta, která by mohla vyvolat revoluci v dosavadním vědeckém výkladu světa. Tajně doufal, že to bude něco, co by potvrdilo jeho teorii o dávné mart'anské civilizaci. Proto tolik stál o účast v expedici do Údolí obrů. Ale kdo ví: možná mu osud přihrál možnost být jediným, kdo se vrátí se ztracenými výsledky výzkumu, protože Mac se Sharpem jsou omezení praktici, neschopní rozeznat, co by kromě lidských životů ještě stálo za zachránění.

Odložil nosítka a kyslíkovou bombu a popošel k okraji jedné z puklin, o níž se domníval, že v ní Mac zmizel. Nejistě nahlédl dovnitř. Vítr se dral úzkým komínem, unášel s sebou písečná zrnka a roztácel je v bezpočtu drobných vírů. Vypadalo to, jako by se uvnitř skaly vařila hustá krev, z níž občas vyšlehávaly plameny. Jim zjistil, že když před sebe natáhne ruku, nedohlédne ani na konečky prstů.

Zmocnila se ho obava, že Mac tam někde uvízl, že nemůže zpátky. Opatrně se pustil do pukliny za ním, přidržoval se hrbolaté stěny a nohou pokaždé ohmatával sypký povrch, než se odvážil přenést na ni váhu těla. Krok za krokem pronikal do nitra skal. Skalní bloky se postupně rozevíraly do jakési dutiny, nejspíš jeskyně. Sem už doléhala jen vzdálená ozvěna bouře, i viditelnost tu byla o něco lepší, ale zahoustlá atmosféra ^přesto zvláštním způsobem horečně pulzovala. Všude kolem, kam jen mohl dohlédnout, se tyčily skupinky kamenných útvarů, které bujely ze země jako podivné houby; jiné zase připomínaly špičaté menhiry, stalagmity nebo ploché desky provrtané nepravidelnými otvory. Některé byly menší než člověk a jiné svou výškou Jima mnohonásobně přesahovaly. Tísnily se na všech výstupcích, skalních prazích a galeriích, jejich shluky se táhly do dálky a ztrácely se v narudlém přítmi.

Jim se zastavil a pátravě se rozhlížel. Kam se Mac ztratil? Za tak krátkou dobu nemohl přece proniknout příliš daleko!

Nejistě vykročil. "Mácu!" vykřikl do mikrofону a přepnul na příjem. Ostrý pískot se mu *zařízl* do uší, tón téměř na hranici ultrazvuku, nepříjemný a bolestivě bodající v hlavě. Překvapeně přístroj vypnul. Tohle už nejsou běžné atmosférické poruchy!

V tu chvíli klopýtl, těžká bota s rýhovanou podrážkou se mu smekla po něčem hladkém. Padl na jedno koleno, vzepřel se rukama, aby udržel rovnováhu - a najednou cítil, jak se mu hrdlo sevřelo úzkostí. Zalpal po dechu a snažil se uklidnit srdce, které se pustilo do zběsilého cvalu. Neblázni, říkal si v duchu, něco podobného se dalo čekat, buď rád, že není v bílém skafandru záchranářů, že to není Mac, ale někdo jiný! Měl bys opatrně odejít, nedotýkat se ho, neporušit stopy, přivést sem Sharpa, má jistě s podobnými případy víc zkušeností...

Jenže jakási děsivá a zvrácená zvědavost, která vábí člověka, aby byl divákem v divadle hrůzy, vedla jeho ruku. Opatrně odhrabával navátý písek a ze závěje se před ním vynořovalo lidské tělo. Ačkoliv byl povrch neprodyšného obleku podivně matný, jakoby poleptaný nějakou kyselinou, evidenční označení na levém rameni bylo dosud čitelné a označovalo člena třetí martologické sekce ze základny Olympos Mons. Jim zuřivě odhrnoval písek ve snaze odhalit tvář. Všechny ty sympatické blázně z třetí sekce moc dobře znal a děsil se, který z nich... Skutečnost byla ještě horší, než se domýšlel. Tvář neexistovala. Podivně zvrásnělý kámen, plný větvičkovitých výrůstků, prorazil "stoprocentně nerozbitné" sklo hledí, pronikl větší částí do nitra přilby a Jim si mohl jen domýšlet, co zbylo z obličeje, ukrytého teď pod pevně zapasovaným úlomkem. Při té představě se mu zvedl žaludek.

Koutkem oka zaregistroval za sebou kradmý pohyb, rychle se otočil a ještě stačil zahlédnout cosi stříbritého a vlnícího **se**, jakousi plachtu nebo křídlo; proletělo to tiše nad jeho hlavou jako obrovský přízračný netopýr a vzápětí zmizelo v temných hlubinách jeskyně.

3.

Antistatické **chrániče**, zvané v pilotní hantýrce "**stěrače**", nestačily čistit okna průzorů a Sharp je raději vypnul, aby šetřil zásoby energie. **Nepamatoval**, že by na samém počátku léta propukla takhle silná bouře. Zamračeně **pozoroval**, jak se na sklo lepí červený prach a vytváří zvláštní obrazce, v nichž člověk s trochou fantazie mohl rozeznat podoby třásnitých řas a mechů, korálových útesů, mnohacípých hvězdic a ostnatých ježovek... Vzpomněl si na zamrazující okna horské chaty tam daleko na Zemi, seděli tam tenkrát s Hanou, opírala si hlavu o jeho **rameno**, z krbu sálalo příjemné teplo a z hrnků čaje se voňavě kouřilo... "Mráz kreslí vzpomínky na **léto**," řekla a v jejích slovech byl veškerý smutek rozloučení.

Sharp za týden odlétal na Mars. Nezmínil se jí o tom, ale ona jako by něco vytušila...

No **co**, pomyslel **si**, tady mi prozměnu písek kreslí vzpomínky na moře. Myšlenka ho zaujala, podíval se na sklo pozorněji. Určité vzory jsou jako matrice, jako forma nutící částičky prvků řadit se do podobných geometrických **systémů**, bez ohledu na **to**, v jaké části vesmíru se právě nacházejí.

Podivné údery a skřípění u vstupních dveří ho vytrhly ze zamyšlení a probudily v něm profesionální

reakce. Zběžným pohledem zkontroloval funkce přístrojů. Zdálo **se**, že všechno je v nejlepším pořádku. Sestoupil tedy do mezikomory, která zabráňovala průniku prachu do kabiny a odjistil hydraulický otvírač dveří.

Červené prsty bouře se okamžitě natáhly dovnitř a spolu s nimi Mácův hlas: "Slyšíš mě, **Sharpe**, nebo ti písek ucpal uši?"

"Teď už **jo**," houkl Sharp. **Vycítil**, že velitelův humor dostává nebezpečně mrazivou dimenzi.

"Tak zkus zatáhnout schůdky! Nějakej šutr nám na ně nalehl. Snad ho to odvalí."

Sharp se vyklonil ze vstupního otvoru a po chvíli začal v prašné mlze rozeznávat zbrzděný vrchol kamenného **kužele**, který se opřel o železné příčky žebříku a svojí vahou je nehezky zdeformoval. Kde se tu vzal? Bylo to absurdní a" nepochopitelné. Zmáčkl tlačítko ovladače. Schůdky se začaly chvět a skřípavě posouvat po hraně kamene. V **místech**, kde kov drhl o horninu, zarsřely drobné modré jiskřičky. Vznášedlo, stojící na trojici teleskopických noh jako rozkročený **pavouk**, se nebezpečně rozhoupalo.

Konečně se podařilo vychýlit těžiště kamenného kužele natolik, že se začal pomalu naklánět a pak se s dunivým žuchnutím zřítil do písečných závějů.

Vzápětí nato se krajně rozčilený Mac vyšplhal nahoru. Ve sprše spláchl s povrchu skafandru rezavý povlak a zničeně se zhroutil do křesla. Odhodil vedle sebe přilbu, roztrhl stříbrný obal sendviče a hladově se do něj zahryzl. Prorazil víčko plechovky s džusem a chvíli bylo slyšet jen žbluňkání nápoje do vyprahlého hrdla. Pak se zvrátil na opěradlo a strnul se zavřenýma očima.

"Tohle nám byl čert **dlužen**," zavrčel konečně, "Vsadil bych se, že když jsme přistávali/byly všechny kameny na pláni v uctivé vzdálenosti. A teď jsem se skrze ně musel k vznášedlu přímo prodírat. Jako by nás obkličovaly a uzavíraly nás do stále těsnějšího kruhu! Děje se tu něco, co se mi zatraceně nelíbí! A taky mladej se ztratil! Tušil jsem, že budou maléry, hned jak mi ho šéf přidělil!"

Sharp ho vyslechl s kamennou tváří. Věděl, co je nutné v podobné situaci dělat, a nepotřeboval se na nic zbytečně vyptávat. Mlčky vyjmul z boxu infračervený reflektor s tepelným indikátorem a připnul si ho k opasku.

"Počkej, Sharpe," zadržel ho **Mac**, "půjdu sám. Je to můj **problém**, udělal jsem **chybu**, nechal jsem toho zelenáče chvíli o samotě. Zřejmě se mu **zdálo**, že se dlouho **nevracím**, vydal se mě hledat a zabloudil. Měl bys zatím přeparkovat někam do **závětrí**, kameny by mohly vznášedlo poškodit."

"Nechápu, jak se můžou pohybovat."

"Nejsou spojené se skalním **podložím**, leží na vrstvě písku. Když se do nich vítr **opře**, začne je posouvat. Stopy na pláni rychle **mizí**, ale přesto jsem si stačil **všimnout**, že za každým z těch šutruje brázda jak za pluhem."

S povzdechem se zvedl a znovu upevnil přilbu.

"Co marsologická expedice?" vzpomněl si Sharp, když už byl Mac mezi dveřmi.

"Naši milí vědci se nejspíš zbláznili a opravdu se rozhodli, že se budou opalovat. Rád bych našel alespoň to, co z nich zbylo."

4.

Bylo poledne, slunce prudce ohřívalo atmosféru a bouře dosahovala kulminačního bodu. Mac postupoval v předklonu proti běsnícím vichru a proklínal všechny nezodpovědné bláznů, kvůli kterým musí lézt do marťanského pekla.

Pronikl k místu, kde naposledy viděl Jima a značkovačem nastříkal na skalní stěnu přeškrtnutý kruh. Luminiscenční barva bíle svítila a protože vzduch i skály měly jednotnou narudlou barvu, vypadalo to, jako by se znamení vznášelo v prostoru. Na všechny strany se odtud rozbíhala spleť krivolakých uliček, oddělujících jednotlivé skalní bloky. Z písečných závějů na jejich dně se tyčily osamělé sloupky a desky - bizarní výtvořiny větrné eroze.

Mac sestoupil hlouběji do hlavní soutěsky, našel závětrné místo a na plochem kameni umístil indikátor. Hlava přístroje opatřená čtveřicí zrcadlových očí se začala pomalu, trhaně otáčet a dole na zelené ploše monitoru se rozběhly vlny soustředných kružnic. Vzápětí však byly narušeny spoustou jiskřících bodů a v rohu obrazovky se začal vyčíslovat počet nalezených jednotek.

Mac zaraženě zíral, jak se zkoumané pole zaplňuje objekty, které podle mínění indikátoru vykazují biologickou aktivitu. Jsou rozptýleny v prostoru svírajícím úhel sto osmdesátí stupňů. Vypadalo to, jako by v každé uličce, v každé díře, za každým kamenem mělo být něco živého!

Zpočátku se Mac domníval, že by mohlo jít o těla zraněných členů expedice, ale jak podezřelých míst přibývalo, připadlo mu, že přístroj se musel zbláznit. Možná se jen porouchal, jemný prach vnikl do čidel a způsobil něj aký zkrat. A nebo.

Vysoko nahoře se něco mihlo, něco velkého a stříbřitého. Vlnící se křídlo přiletlo z narudlé mlhy, prudce zakroužilo nad soutěskou a pak se pleskavě přisálo k jednomu ze skalních hrotů.

"Zatraceně!" vykřikl Mac a bezděky couvl. Všechny zkušenosti, na kterých si tolik zakládal, se teď rozsypany jak domeček z karet pod nápořím šokující reality. Všechno je jinak... Znepokojivý obr, zahlédnutý v noci v záři tajemného ohně, možná nebyl jen náhodným přírodním útvarem... Kameny k vznášedlu může někdo posouvat... a Jim mohl být unesen nějakými ošklivými potvory, které plachtí ve vírech uragánu... A co to vlastně bylo za naléhavý problém, kvůli němuž expedice vyrazila do Údolí obrů bez ohledu na nadcházející nebezpečné roční období? Žádná informace nepronikne k nižším složkám, vědět si vaří svoji polívičku pod pokličkou ze strachu, aby jim ji někdo nezcižil. Poznatky jsou v dnešní době nejcennější majetek, hlídají si je - a pak se nemůžou divit, že to špatně dopadne, když něco v systému selže!

Kupodivu, právě narůstající vztek přispěl k tomu, že Mac Hunter opět našel sám sebe a svoji ztracenou

rozvahu. Obezřetně vykročil blíž ke skalnímu útvaru, aby zjistil, co se to na jeho vrcholu usadilo.

Vzápětí se rozchechtal nezadržitelným, úlevným smíchem.

Přitištěna větrem ke skále se asi šest metrů nad zemí zmítala velká fólie z kovových vláken, která ještě nedávno musela sloužit jako kryt, odstiňující některé citlivé přístroje před dopadem tvrdého záření. Důkaz, že výzkumná základna expedice je opravdu v troskách.

"Ti zelenáci by mě svými povídkami o Marťanech dočista zblbli," zamumlal a byl rád, že nikdo nebyl svědkem jeho chvilkové slabosti. Vykročil zpátky k místu, kde zanechal indikátor - a náhle strnul, jako by ho zasáhl blesk.

Jakýsi pevně vyhlížející kamenný monolit, který stál opodál, se z ničeho nic vyvrátil z písku a padl tak nešťastně - nebo záměrně? - na plošinku s indikátorem, že přístroj se pod ním roztříštil na střepy, jako by byl roztlučen na kovářskou těžkou kladivem.

5.

Jim tušil, že základna musí být blízko. Mezi balvany nacházel stále víc kovových střepů a úlomků, sledoval stopu se stoupajícím vzrušením a byl si jist, že našel správnou cestu, po které už před ním jistě prošel Mac. Vzpomněl si na kyslíkovou bombu a nosítka, zanechané před vchodem do soutěsky, ale pak si řekl, že má možnost se pro ně kdykoliv vrátit. Teď je důležité dorazit včas k cíli.

Sem, hluboko do nitra skal, dopadaly už jen velmi slabé odlesky červenavého denního svitu. Temná dutina nebyla v pravém slova smyslu jeskyní: vrcholy skalních sloupů se pouze vzepřely o sebe a uzavřely nahoře soutěsku. Jim měl dojem, jako by procházel pokáceným sloupořadím dávného chrámu nebo lesem ohromných sekvojí hroutících se pod tíhou věků. Když rozsvítil příruční reflektor, zajiskřily v kuželu elektrického světla sněhové vločky. Působilo to přízračně, jako tajemná vánoční vize, jako nostalgická vzpomínka na vzdálenou Zemi... Samozřejmě nic zvláštního, běžná marťanská jino vatka, krystalky vody a oxidu uhličitého, které se srážejí v místech, kam neproniká sluneční svit. A přesto se nemohl ubránit rozčilení, ochromujícímu pocitu, v němž se strach mísil s velebným klidem smrti...

>

A pak se kruh světla zastavil na pokrouceném boku stanice: pláty kovu byly roztrženy a rozchlípeny a v ošklivé ráně mizela špice masivní kamenné homole. Proboha, jak a kudy sem mohl tak velký stroj vlétnout? Nebo byla soutěska před časem mnohem širší?

Jim přejížděl reflektorem podél vraku a zjistil, že je vmáčklý mezi skalní sloupky jako vajíčko sevřené mezi prsty obra. A v onom drtivém sevření pukla jeho kovová skořápka a ven vyhřezly vnitřnosti kabelů, hadic a různých přístrojů. Opravdu tu muselo dojít k nějakému sesuvu, v němž nebohá stanice uvízla jako myš v pasti. Nepochopitelné však bylo, že za tak

krátkou dobu dokázaly dovnitř prorůst zdejší stalagmity, že bizarní kamenné hroty, pláty a jehlance se nakupily kolem otvorů jak piliny přitažené k pólům magnetu.

Pud sebezáchovy mu říkal: uteč, vezmi nohy na ramena a neohlížej se, protože tady se děje něco moc podivného a každá minuta otálení prohlubuje jakési strašné nebezpečí... Ale jeho vědecké já oponovalo: jsi už jen kousek od poznání, když jsi dokázal dojít až sem, nesmíš couvnout!

Opatrně se chytil ohnuté vzpěry, zhoupł se přes velký balvan a po jeho odvrácené straně vklouzl proraženým otvorem do stanice. Protivní ledoví mravenci se mu rozběhli dolů po páteři, měl pocit, jako by balancoval na laně nad propastí, ale tápal dál, rozhrnoval potrhané kabely, visící ze stěn jak liány podivného pralesa. I tady sněžilo. Před sebou viděl další hřbet nachýleného kamene. Jsou i uvnitř stanice? Vypadá to, jako by byla bombardována, jako by ty podivné menhiry byly dovnitř nastřeleny. Protáhl se úzkou škvírou mezi kamenem a stěnou a měl přitom úzkostný pocit, že kámen se pohne a přimáčkne ho. V temnotě před sebou zahlédl jakousi světélkující skvrnu.

"Mácu!" vykřikl do mikrofonu, "Mácu, jsi tu?"

Najednou si toužebně přál, aby světlo vycházelo z Mácova reflektoru, aby tu našel něco prostého, obyčejného a důvěrně známého.

Odpovědí mu byla tradiční změt' radiového píska-tu a praskotu. Přejel světelným kruhem po stěnách a zjistil, že jsou rozervány a zmuchlány jak po ničivém výbuchu. Všude plno kamení. Že by zkáza stanice vzešla zevnitř? Že by ji roztrhla nějaká nečekané reakce zkoumaných látek?

Přelezl ležící menhir a přiblížil se k zářícímu místu. Žlutorůžové světélkování vycházelo zpod ochranného průhledného poklopu v pracovní desce, k němuž se sbíhala řada kabelů, ovládajících zřejmě čidla měřičů, mikrokamery a sondážní jehly.

Jim se rozechvěle naklonil nad poklopem a pohlédl dovnitř. Očekával nějakou děsivou příšeru a překvapila ho jednoduchost předmětu, který tam ležel na stříbřité podložce.

Byl to kámen. Podlouhlý homolovitý kámen, asi půlmetrový exemplář, menší bratříček těch, které tam venku dorůstají až do gigantických velikostí. Kámen byl podélně rozříznut, nejspíš laserovou pilou, a odhaloval tak své útroby. Pod vrchní, jakoby sklovitou a zřejmě velice odolnou vrstvou, začínala hmota směrem ke středu kamene řídnout, byla pórovitá, plná otvůrků jak ztuhlá růžová pěna. Největší komůrky v samotném jádru byly zaplněny chvějícím se žlutým rosolem, který vydával matné světlo.

V té chvíli Jim pochopil vše a poznání ho milo. Zdrčeně se ohlédl, jako by hledal někoho, s kým by mohl sdílet své myšlenky. Teprve teď si lépe všiml menhiru, ležícího nedaleko stolu v temné kaluži nějaké zmrzlé tekutiny. Zpod něj trčela lidské ruka s křečovitě napjatými prsty, jako by chtěla dosáhnout k řídicímu pultu a stisknout velké zelené tlačítko. Jenže smrtící kámen byl zřejmě rychlejší.

Jim zděšeně couvl.

Téměř současně se ve sluchátkách radiostanice, jejíž odposlech zapomněl vypnout, ozval pronikavý, vysoký tón, tenký a bolestivý, probodávající jako jehla ušní bubínky. Škubl sebou a otočil se právě včas, aby spatřil další kamennou homoli, která se naklonila a padala směrem k němu se zcela jednoznačným záměrem. Jimova zbystřená mysl zaznamenávala každý detail, připadalo mu, jako by se tahle jediná vteřina protáhla do nekonečna, děsem rozšířenýma očima pozoroval přibližující se temně rudou hmotu, povšiml si vrstevnic na jejím povrchu zbrázděném pískem, vrstevnic připomínajících léta na starém stromě... A pak se vrhl kupředu, zoufalým skokem prolétl těsně pod kácejícím se kamenem, bokem narazil na nějaké křeslo, které ho odmrštilo na podlahu, před očima se mu zatmělo bolestí, ale zaťal zuby a rychle se odkulil co nejdál. Monolit ho minul jen o vlas a těsně za ním s ohlušujícím hřmotem dopadl na pracovní stůl. Deska se prolomila a jiskřivá tříšť skleněných střepů vyrazila vzhůru jak tryskající gejzír. Podlaha se prudce nachýlila a od dveří se začal hřmotně kutálet další balvan. Současně Jima opět ohlušil pronikavý zvuk... Ten zvuk! Je to výkřik vzteku! Možná signál útoku! Ano, všechny poruchy v příjmu nejsou nic jiného, než hlasy kamenných bytostí, vytvářené rezonancí krystalů v elektromagnetickém poli!

Blesklo mu to hlavou ve chvíli, kdy uskočil z cesty valícímu se balvanu a proraženou stěnou vyklouzl ven. Cítil bezmocný vztek a lítost nad tím, co se stalo. Výzkum! Oni s nimi zacházeli jako s horninou, vtřali do nich sondy, odstřelovali výbušninou části jejich těl, řezali je laserovými paprsky, pitvali je zaživa - lze se divit, že bytosti takové jednání pochopily jako nepřátelský útok? Začali jsme válku z mimozemšťany, aniž jsme to věděli, a teď už je možná pozdě!

Tápavě hledal cestu skalním labyrintem, snažil se zorientovat v přívalu zvuků, naučit se znát jejich tóny od hlubokého praskotu až po ostrý pískot. Jakmile zaslechl silící nepříjemný tón, rychle ustupoval z jeho dosahu, protože pochopil, že je to varování, že tento zvuk vydává kámen připravený zaútočit.

Konečně se mu podařilo proniknout do volné rokle. Slunce už klesalo k obzoru a s nadcházejícím večerem přicházel mráz, který nasadí ledové okovy zdívočelému písku. Bouře polevovala. Husté zástupy kamenných hrotů stály nehnuté v červených závějích, zdánlivě neživá součást krajinné scenérie. Neživá! Jak ošemetné slovo? Každý krystal roste, pučí, množí se, přechovává informaci!

Kde zůstalo vznášedlo? Kde jsou Mac a Sharp? Uprchlí? Nebo byli také rozdrceni?

Poznal úzké ústí pukliny, kde se naposledy viděl s Mačem. Písek už samozřejmě dáyno zaval všechny stopy, ale na sousední skále bělostně svítil velký přeškrtnutý kruh. Znamení záchranářů! Východisko značené cesty!

Pokusil se k němu proniknout, klopýtal hlubokým pískem na úpatí zlověstných kamenných obrů, slyšel jejich nevrly skřípot. Zakopl a upadl, cítil, že se půda zimničně chvěje. Z okolních skal se uvolňovaly laviny šterku a s hukotem se řítily do kaňonu. Oblaka zvíře-

ného prachu ho opět zahalila, narazil hlavou do pevné hmoty, couvl a ucítil stěnu i za zády.

"Drž se vpravo, sakra!" zazněl nečekaně ve sluchátkách lidský hlas.

Jim sebou škubl, vylekalo ho to a zároveň pocítil úlevu. Jsou tu, neopustili mě, čekají na mě! Hmatal jako slepec a brzy ucítil pod prsty povědomý tvar skafandru. Teprve teď, z bezprostřední blízkosti byl schopen rozeznat obrysy lidské postavy, která se v podivném úhlu opírala o skálu. Červený prach nalepený na obleku vytvářel dojem, že jde o další z kamenných objektů.

"Nech mě, kašli na to," zavrčel Mac, "já už moc prostoru k tanci nemám. Ošklivě mě to skříplo," ukázal rukou na soudkovitý balvan, který mu šikmo nalehl přes nohy a levé rameno a přirazil ho ke skále. Bylo s podivem, že ho nerozdrtil. Možná nějaký protisvah zbrzdil kinetickou energii hmoty nebo kámen váhal a nechtěl hned zabíjet. TO by ovšem svědčilo o rozvinuté inteligenci.

"Snad by se dalo... nějakým páčidlem..."

"Vypadni odtud!" zařval Mac. "Zdrhej, dokud ještě máš šanci! Vsadím se, že vzaly vznášedlo útokem, ale Sharp není hlupák a určitě vzlétl. Nebude daleko, viditelnost se zlepšuje, uvidí tě, ale musíš vyběhnout na pláň... Co nejdál od těch ďábelských šutrů! Vyhýbej se jim na sto honů! A na mě kašli... Běž už! Ztracenej zelenáci! Kdybych měl volný nohy, tak bych tě nakopal do prdele!"

6.

Generátory silového pole bzučely jako podrážděný roj sršňů, vznášedlo křečovitě vibrovalo a zdálo se, že se musí každým okamžikem roztrhnout. Sharp si rozčileně hryzl nehty, nakonec to psychicky nevydržel a rychlým hmatem sáhl po tlačítku spínače.

Rozhostilo se úlevné ticho.

Ne, ticho bylo jen zdánlivé. Zvenčí dolehl do kabiny skřípot, zlověstný zvuk útočících kamenů, které se ze všech stran sesypaly na kovové nohy, zavalily je, přiskříply a teď se větší menhiry vzepřely o stěnu, na několika místech už ji nebezpečně promáčkly a svou vahou celý stroj vychylují k jedné straně. Pomalá, systematická síla roste geometrickou řadou. Až překročí kritickou mez, vznášedlo se zvrhne na bok, bude roztrženo a rozdrceno.

Takhle hloupě uvíznout v pasti, pomyslel si Sharp. Dobrá, umřu, smrt je jedním z rizik mého povolání, i když jsem pořád^ tajně doufal, že jí uniknu, že se vrátím na Zemi. Čeho jsem dosáhl za těch pět let? Postavení? Peněz? Sebeúcty? Nerozloučil jsem se s Hanou a to je věc, kvůli které bych se chtěl vrátit... abych jí vysvětlil... abych nějak napravil...

Bláhová naděje! Všechno jsem prohrál tenkrát na horské chatě, kdy jsem měl v kapse jmenovací diplom na Mars a předstíral jsem, že je všechno jako vždycky... Mráz kreslí vzpomínky na léto! I tahle pustá planeta má svoje vzpomínky. Na proudící řeky, na hluboká moře... Všechno tu zkamenělo, ale kód života zůstal hluboko uvnitř... Paměť kamene...

Spustil stěrače, díval se, jak rudý obraz řasnatých mechů, hvězdic a ježovek zvolna taje a odkrývá výhled na skalnaté okolí. Vítr už utichl a viditelnost ze

zlepšila. Menhiry se tísnily kolem vznášedla v několika vlnách, vytvářely řady soustředných prstenců, jako kruhy na hladině šířící se od místa, kde byl do vody vhozen kámen. Připomínaly zkrvavené zuby v obrovské tlamě, připravené skousnout.

Pak si všiml postavičky ve skafandru, která kličkovala, padala a opět vstávala, šikovně se vyhýbala kácejícím se kamenům, byla blíž a blíž, divoce mávala rukama a zřejmě se snažila upoutat jeho pozornost, aby byl připraven a včas otevřel, protože čekání přede dveřmi by pro ni mohlo být osudné. Sharpa ten pohled rázem naplnil novou energií.

Za několik minut poté byl Jim ve vstupní komoře, rozčilený a vyčerpaný, ale s výrazem triumfu. Na vstupním žebříku měl namále, musel lézt po hřebetech navršených kamenů a počítat pouze se svojí rychlostí. Vtáhl se do vznášedla a vzápětí se mohutný kužel dunivě zřítíl na otvor a zcela ho zaplnil.

"Pastička sklapla," ušklíbl se Sharp.

"Hlavně, že jsem uvnitř," usmál se Jim a začal otvírat své hliníkové kufr, "vysokofrekvenční registrátor se dá zapojit i obráceně. Jestli to vyjde, tak máme v rukou trumf! Tuhle zástrčku šoupněte někam do zdroje."

Sklonil se nad displejem přístroje, pozorně sledoval amplitudu kmitající zelené křivky a jemně doladovával na klávesnici připojeného mikropočítače.

Snažil se nedat na sobě nic znát, ale cítil, jak mu srdce zběsile tepe až někde v krku. Jestli se mýlím a moje teorie je chybná, říkal si v duchu, pak už není sebemenší naděje. Skřípot po venkovním plášti ho vyděsil. Zvuk je dráždí! Rozběsní je! A přesto měl dojem, že právě tahle frekvence odpovídala klidovému stavu! Vznášedlo se otřáslo sérií prudkých nárazů. Jim zbledl, zaťal zuby a úporně se snažil, aby se mu nezachvěla ruka, aby uložil do paměti přístroje optimální výšku zvuku. Možná ještě pár mikrojednotek... Nepřetáhnout přes kritickou hranici...

"Vypadá to dobře," ozval se Sharp od vstupní komory, "kameny, které se opíraly ovznášedlo, se smekly po jeho povrchu a spadly na zem. Sevření se uvolňuje!"

"Vyhráli jsme!" zařval Jim, nastavil počítač na udržování tónu a vrhl se za Sharpem ke dveřím.

"Vámte nosítka a nějaké páčidlo. Musíme pro Maca. A rychle! Nevím, jak dlouho je moje ukolébavka bude bavit!"

Vznášedlo stoupalo pomalu a těžkopádně, nachýlené k jedné straně jako postřelený pták. Ale přesto se udrželo ve vzduchu, zásoby energie byly dostatečné a Sharp nastavil kurs k základně Olympos Moris.

"Zatraceně," zavrčel Mac, ležící na pohodovostním lůžku s nohama v dlahách, "koho by napadlo, že s těmi kamennými potvory se dá mluvit!"

"Nenazýval bych to zrovna mluvením," pousmál se Jim s polichocenou skromností, "jedná se o podobný způsob komunikace, jaká je běžná u velkých společenstev: mravenců, termitů, včel nebo korálů. Ano, myslím, že s pozemskými koraly mají marťanské kameny hodně společného. Všechny skály v Údolí obrů jsou vlastně vytvořeny z mrtvých schránek těchto živočichů, navršeny na jednom místě za statisíce a možná milio-

ny let. Kdo ví, možná se tu v marťanském pravěku rozkládalo moře a někteří jeho obyvatelé se po ústupu vody přizpůsobili extrémním podmínkám suchozemského života, včetně toho, že se naučili čerpat živiny přímo z nerostného podkladu, ze skal a z písku. Koraly se svou ochrannou skořápkou možná měly největší šanci na přežití. Jenom ji zesílily a zpevnily. Křehký tvor je uvnitř kamene v naprostém bezpečí před výkyvy teplot, před bouřemi i útoky ostrého písku. Pokud je však schránka některého z nich porušena, vydává zvláštní vibrace, jakési volání SOS a to přivolá ostatní tvory, kteří se nad ním nahromadí a vytvoří ochranný val do té doby, než výměšky poraněného ztuhnou do nové kamenné skořápky."

"Chytré potvůrky," zašklebil se Mac, "vědí moc dobře, co jim škodí. Jak jim něco nejde pod vousy, svalí se na to a rozmačkají to. Jak to vlastně dokážou, když nemají žádné končetiny?"

"Změnami těžiště," řekl Jim, "jejich tělesný rosol se uvnitř kamene přelévá soustavou dutin, jakýchsi komůrek. Když ho všechen nahromadí najednou straně, převáží se a padnou tím směrem. Myslím ovšem, že pád je u nich krajním prostředkem obrany, skoro sebevražedným, právě tak jako včelí žihadlo. Kdo z nich padne, už se nikdy nezvedne a živoří vleže."

"Umiš o nich vyprávět tak dojemně, až je jich člověku skpro líto. Víš, jednu chvíli jsem se bál, že zdejší šutry postrkuje někdo neviditelný, že nějaká skrytá inteligence si s námi hraje jako kočka s myší. A jsem moc rád, že tví Marťani nejsou obří budující sochy pozorovatelné z vesmíru, ale jenom měkkýši. Člověk je klidnější, když ví, že takový kameňáček je sice nebezpečný, ale nemyslí. My žijeme, kdežto oni jen vegetují."

"Každopádně je to první stopa života. Nadějná stopa!"

Sharp je poslouchal na půl ucha, protože se musel soustředit na problémy s řízením. Levá strana stroje byla ošklivě pošramocena a silové pole mělo tendenci stáčet ho doprava. Vyrovnal kurs a ohlédl se dolů, aby si zapamatoval polohu Údolí obrů vůči zářícímu kotoučku vycházející Země, prvnímu bodu objevujícímu se s večerem na zdejším hvězdném nebi.

Ohlédl se - a zachvěl se mrazivou tísní. Pukliny skal se už naplnily tmou, zatímco jejich vrcholky stále ještě plály posledním narudlým svitem. A v tomto šikmém osvětlení najednou velice plasticky vystoupila podoba obrovské tváře vytvořené schránkami marťanských korálů, lidské tváře vzhlížející k němu vzhůru... Ano, poznával ji, byla to Hana, koutky úst jako by měla trpce staženy v onom posmutnělém úsměvu, když tehdy řekla: Mráz kreslí vzpomínky na léto!

"Co je s tebou?" zeptal se znepokojeně Mac.

"Nic," zamumlal Sharp, "řízení trochu zlobí. Ale už jsem to zvládl."

"Všichni jsme to zvládli," zasmál se Jim a bodře pleskl pilota po rameni, "naše slavné třetí oddělení bude zírat, až jim předložíme..."

Zmlkl a s vytřeštěnými očima se naklonil ke sklu kabiny. "Proboha, to se mi snad jenom zdá!"

Obří kamenná tvář se za nimi dívala a pomalu se ztrácela v soumraku.

ilustroval Alois Křesala

Leonard Medek

Cizák ve městě

Ne, nemám rád cizince.

Nevězí v tom přepjatý patriotismus ani rasová nesnášenlivost, kdepak. Ale nemám je rád.

Proč?

Jsou s nimi problémy. Ztrácejí doklady. Nechávací se okrást. Nechutná jim naše domácí strava. A tak dále, a tak dále. A pokaždé si stěžují: buď to mně, nebo u městské rady. Vyjde to nastejno, v druhém případě mě navíc konšelé seřvou. Rada mě **platí**, aby v našem krásném městě nebyly žádné **problémy**, mám zajišťovat **Idid**, mír a potí-žím pokud možno předcházet. Pohodlí cizinců (a hlavně jejich spokojenost) spadá rovněž do mé kompetence. To je ovšem nesplnitelný úkol, a proto je nemám rád.

Proto také **každému**, který k nám zavítá, věnuji zvýšenou pozornost.

Ten chlapík dorazil jednou takhle zjara a před obědem. Seděl na žebříňáku starého **Vrtichvosta**, zadek zabořený v loňském **seně**, rozhlížel se bulícím pohledem a na klíně třímал cestovní kufřík. Vypadal **mladě, tříadvacet, víc ne**, blondáček s pihovatým pršákem a bez jakýchkoliv zkušeností. Že způsobí nějaký **malér**, mi bylo **jasné**, sotva jsem ho uviděl.

Byl zdvořilý a hovořil nářečím od našeho jen nepatrně odlišným. Vřele poděkoval Vrtichvostovi za svezení a seskočil uprostřed náměstí. Při dopadu pod ním pukla jedna z žulových **desek**, jimiž rada nechala na podzim náměstí vydláždit. Tiše jsem si povzdechl: zdálo se, že tentokrát bude ještě hůř nežjindy.

Zamířil rovnou k lokálu Lorna **Sizufika**, čímž **dokázal**, že je sice **vzdělanec**, ale schází mu i ta základní opatrnost. Šizuňk totiž ten svůj zapa-dák nemá označený tradičním chmelovým **věncem**, nýbrž pyšným nápisem LORNUV UBYTOVACÍ HOSTINEC. Kdysi mu ho na průčelí červenou barvou vyvedl jistý písmák, který neměl na útratu; protože putykář nechtěl **čekat**, až **vystřízliví**, aby mu **nezmizel**, vyhlíží to dílko krápně kostrbatě. Ovšem **těm**, kteří umějí číst (a ještě nebyli **uvnitř**), to imponuje.

Jak jsem **řekl**, mládenec vykročil k hospodě a já se navěsil za něj. Cestou se líně ohnal po mouše a právě v tu chvíli se nad obzorem zablesklo. **Zvláštní**, pomyslel jsem **si**, není přece počasí na bouřku... Bohužel jsem to hned zase pustil z hlavy. On zatím vešel dovnitř a já ho

následoval. Lokál zel **prázdnou**, jen v koutě klímal ten otrapa Ginvirk. Také mu říkají Blecháč. Vystihuje ho to naprosto přesně. Lom se zašival někde **vzadu**, nejspíš se jako obvykle v kuchyni miliskoval s kuchařkou. Vařit moc **neumí**, říká **se**, že si ji Šizuňk drží hlavně kvůli poprsí - podle některých dokonce za poprsí. Doce-la ho chápu.

Chlápek se usadil ke **stolu**, já si kecnul na lavici kousek od Ginvirka - dost daleko od Ginvirka; smrděl - prostě **tak**, abych měl cizáka na očích. Znuděně se **rozhlížel**, pak pokrčil rame-ny a spletl prsty do houstičky. V tfošpodě se **setmělo**, jako když slunce zakryje mrak. Na zádech mne zastudil pot; cítil **jsem**, jak z koutů za nábytkem přihlížejí **nelidské**, zlé oči. Hošek **povzdechl**, popotáhl nosem a položil ruce dlaně-mi na stůl. Temnota se rozplynula a ty cizí pohle-dy zmizely.

Lorn pořád nešel. Blondák se rozhodl na sebe upozornit a hlasitě zakašlal. Venku zahřmělo. Že by přece bouřka? Pak konečně vrzly dveře od kuchyně a Šizuňk se **objevil**, rozcuchaný a **zrudlý**, v chůzi ještě dopínal řemen a košili měl do kalhot nasoukanou dost nepořádně.

"Vítám **vás**, vzácný pane," zahlaholil s profe-sionální bodrostí. "**Promiňte**, že jste musel **čekat**, přerovnával jsem vzadu bedýnky se zeleninou a **netušil**, že přišel host. Copak si dáte?"

"Pivo a něco k **jídlu**, **prosím**,"¹¹ řekl cizinec. "Máteteleeí?"

"**Ovšem**, právě tam mám výtečné dušené tele-cí, sám jsem si ho před chvilkou dával," šveholil Šizuňk. Čirou náhodou jsem ráno mluvil se řezníkem: Lorn předevčírem koupil půlku staré-ho tažného **vola**, kterého se musel jeden sedlák ze **Zafičí zbavit**, protože zchroml (ten vůl, samozřejmě). Asi ho dusí od té doby. Já bych si tu jídlo neobjednal.

Zašel jsem k **pultu**, když natácel pivo do holby, a položil před něj tři měďáky.

"Dej mi dvě **pálenky**, **Lorne**," řekl jsem. "Chci **varthskou**, ne ten **šmej**, co si pálíš sám."

Putykář udělal uražené **oči**, ale bez řeči sáhl pod pult pro zapečetěnou láhev. Znal mě a já znal jeho. Vzal jsem do každé ruky jeden cínový pohárek a přešel k cizincovu stolu.

"Nebude vám **vadit**, když si přisednu?" zeptal jsem se pro formu a dopadl na židli **dřív**, než

stačil odpovědět. Současně se -jakoby náhodou - přišoural Lorn s pivem.

"**Díky, pane** hostinský," řekl mladík zdvořile. Já jen Sizuňkovi očima ukázal, ať vypadne. Poslechl. Určitě bude za dveřmi špicovat uši, ovšem to mi bylo šumafuk. Chtěl jsem, aby tu nezacláněl.

"**Promiňte**, mladý muži. Rád bych vám položil pár otázek, pokud vás to **neobtěžuje**," oslovil jsem toho čápka. Také dovedu být zdvořilý. Když musím. "**Rozumějte**, zodpovídám ve městě za **pořádek**, proto ta zvědavost. Mimochodem, říkají mi Šiltar."

To byla **pobídka**, aby se představil **on**, jestli je tak dobře **vychovaný**, jak se tváří. Nezklamal mne.

"Těší **mě**," řekl. "Já jsem Fajra Lumík. Se mnou mít potíže **nebudete**, myslím." O tom jsem sice **pochyboval**, ale nic jsem nenamítal.

"Jen **projíždím**," **pokračoval**, "do Lunsergu."

"Co tam?" podivil jsem se. Lunserg je špinavá díra při samém okraji Dračí **divočiny**, bez hospody a s nejistou budoucností.

"To je delší **vyprávění**," řekl a zamyslel se. Tvářil **se**, jako by **nevěřil**, že já budu věřit jemu.

"**Víte**, měl jsem **snoubenku**," začal a zarazil se. Roztržitě prstem nakreslil kruh do loužičky piva. Za jeho zády se z podlahy neslyšně vynořil ošklivý šupinatý démon a nahlédl mu přes rameno.

"Měl?" zeptal jsem se nevinně a snažil se po démonovi moc nekoukat. Když už jsou **tady**, je lepší je nedráždit.

"**No**, možná ještě mám. **Zmizela**," odpověděl zasmušile a rázně kruh setřel. Démon se s odpornou grimasou propadl zpět do **podlahy**, Fajra Lumík si ho nejspíš ani nevšiml.

"Zmizela ze zamčené **místnosti**," **pokračoval divoce**, jako by v něm povolila nadržovaná hráz. "Nikdo nevěděl jak a **kam**, ani **já**, ani její příbuzní. Zdálo **se**, že jsou v tom **čáry**, tak jsem šel za kouzelníkem. Za nejlepším kouzelníkem v Gurii. Stálo to spoustu peněz. Ten chlap dlouho civěl do křišťálových koulí a pak mi **řekl**, že ji unesl **Lochíd**, Kníže draků..."

Zaskřípal zuby a v oknech popraskalo sklo. Radši jsem **počkal**, až bude vyprávět dál sám.

"Zeptal jsem se **ho**, jak ji dostat zpátky. **Prohlásil**, že si ji musím na dracích vybojovat."

"To přeci člověk **nedokáže**," namítl jsem.

"Také jsem mu to **říkal**," přikývl **mladík**, "ale **on**, že prý mi pomůže. Nějak kouzlil -**jak**, to jsem **nepochopil**, nevyznám se v tom -, já **usnul**, a když jsem se **probudil**, měl jsem tohle."

Rozhalil na prsou košili. Měl tam v kůži vrostlý dřevěný **amulet**, takovou divně tvarovanou věcičku.

"K čemu je to dobré?" předstíral jsem zvědavost. Odpověď už jsem tušil.

"Prý mi to dává **sílu**," pokrčil rameny. "Ale **nevím**, zatím jsem nic takového nepozoroval..."

No **bodejt'**, pomyslel jsem si. Ty určitě.

"Ale ať je to jak **chce**, kvůli Leyře se poperu třeba s celým **peklem**," dodal zarputile a naráz do sebe zvrhl svou dávku kořalky. Bylo zajímavé **sledovat**, co s ním varthský jed dělá. Zalapal po dechu a vypouklil oči jako žába. Když mu pálenka sklouzla **vnitřnostmi**, popadl se za břicho. Potom se rozhodl nést to jako muž a položil opatrně ruce na stůl. Rozuměl jsem mu. Potřeboval se opřít o **něco**, co se nehoupe.

Dlouho mlčel. Mezitím se alkohol propracovával jeho tělem: oči nabraly skelný lesk a dech se zrychlil. Na nováčka se s tím vyrovnával celkem úspěšně.

"Dračí pán!" vyprskl náhle vztekle. "Síla nesíla, nadělám z něj sekanou!" Na potvrzení svých slov praštil pěstí do stolu a průčelí krčmy se zřítilo.

Ohlédl **se**, zmatený tím rachotem. Dost **pomalů**, pálenka zpomalila jeho reakce.

V tom okamžiku jsem ho zabil.

Zodpovídám za pořádek ve městě; on už toho natropil až dost.

Pro jistotu jsem jeho tělo dal naložit na vor a spálit na **řece**, daleko za městem. Když **hořelo**, přišlo **krupobití**, jaké nemá v kraji pamětníka.

Nelituji **toho**, co jsem udělal. Město potřebuje klid.

Je tu jen jedna věc.

V poslední době se draci nějak rozmnožili a začínají se roztahovat. Lunserg srovnali se zemí a posunuli hranici Divočiny blíž k nám, především dokonce jednoho zahlédli přeletět sotva šest mil od města.

Fajra Lumík by je možná dokázal zkrotit.

Možná.

Ale s cizinci jsou vždycky jenom problémy.